

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IT MUST BE
FATE

ROYAL CROWN ACADEMY EPILOGUE

KHAI HARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KADER OLMALI.

Kraliyet Taç Akademisi Sonsözü

KHAI HARA

YAZARIN NOTU

Bu sonsözde yeni karakterler tanıtılmakta ve gelecek nesil seriler için bu sonsözde derinlemesine ele alınmayan ve/veya tam olarak çözüme kavuşturulmayan yeni hikayeler oluşturulmaktadır.

Kısmi uçurumlar göz kapaklarınızın seğirmesine ve tansiyonunuzun yükselmesine neden oluyorsa, It Must kitabını okumaya devam etmenizi öneririm. Yeni nesil seri çıkana kadar Fate ol. Burada çok iyi şeyler var ama aynı zamanda yüksek dozda gizem de var. Veremem henüz tüm yeni nesil sırlardan uzakta :)

Değilse, iyi okumalar. En sevdiğim psikopatlardan bazılarının çocuklarını keşfetmenizi dört gözle bekliyorum.

**Bir neslin sonuna ve diğzerinin
başlangıcına.**

**Ve Amanda, Anushka, Kreena, Lena için
Monique,
Miya, Simran ve Vrushti.**

**Kimse RCA ailesi için senin gibi ata binemez.
Bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır.**

Mezuniyetten Sonraki Yaz

BİRİNCİ BÖLÜM

Bellamy

"Pekâlâ kızlar," diye bağıyor Thayer, ayağa kalkıyor ve hemen tökezliyor. "Oops."

Kendini düzeltmeye çalışıyor ve başarısız oluyor, sonunda oturmanın herkes için en güvenli seçenek olduğuna karar veriyor. Tekrar yere düşerek dikkatimizi çekmek için bardağını kaldırıyor.

"Sanırım gecenin o noktasında yeterince sarhoşuz ki Doğruluk mu Cesaret mi oynamayı önerebilirim ve sen de gerçekten evet dersin. Kim benimle geliyor?"

Heyecanlı bir çığlğın ağzımdan çıkıp Sixtine ve Nera'nın sesine katıldığını duyuyorum. Hemen ayağa fırlıyorlar ve hoparlörlerden yükselen yüksek sesli parti müziğinin ritmiyle odanın içinde dans ediyorlar.

Odada dört kişiyiz ama yerlere yaydığımız gürültünün şiddeti en fazla bir aslandan çaresizce kaçan gergedan sürüsüne benzetilebilir.

Zavallı alt kat komşularımız.

Ah, şey, diye düşünüyorum kendi kendime, suçluluk duygusu son derece kısa sürüyor, bu birlikte geçirdiğimiz son gece.

Haziran ayında RCA'dan mezun olmamıza rağmen, birlikte daha fazla zaman geçirebilmek için The Pen'deki kira kontratımızı yaz sonuna kadar uzattık. Sixtine'in

Ailelerimiz, yeni öğrenciler taşındığı için okulun bizi evden atmaktan başka çaresi kalmayana kadar, normal sürenin çok ötesinde evimizi tutmamıza yardımcı oldular.

Son ana kadar.

Ve o an yarın.

Bu geceden sonra, muhtemelen bir daha asla birlikte yaşayamayacağız.

Sehparamızın etrafında bağdaş kurmuş oturuyoruz, kanepemiz sarılmış ve duvara yaslanmış, nakliyeciler tarafından alınmaya hazır. Tüm eşyalarımızı içeren kutular ortalığa saçılmış durumda.

Etrafıma baktığımda, hayatımın en güzel yılının anıları ve yarından sonra her şeyin değişeceği gerçeğiyle boğulmamak çok zor.

Bireyler ve grup olarak değişim konusunda iyiyiz. Bunu biliyorum.

Birbirimizin hayatına girdiğimizden beri, yaşadığımız tek şey değişim oldu. Thayer ve ben İsviçre'ye taşındık. Sixtine ve Nera ile tanıştık ve anında en iyi arkadaş olduk.

Rogue'dan nefret ederken onunla çıkmaya başladım.

Thayer Carter'la çıkarken Rhys'e aşık oldu.

Phoenix, Sixtine ile iki yıl boyunca konuşmamış, ardından onunla çıkmış ve sonraki bir yıl içinde de evlenmiştir.

Ve Nera... Gençlere 'siktir et' dedi ve profesörüyle çıkmaya başladı. Sonra Olimpiyatlarda altın madalya kazandı ve bir gecede Nike'ın küresel elçisi oldu, Tanrı aşkına.

Değişim konusunda harikayız.

Ve bu iyi bir değişim, çünkü her ikimiz de hayatlarımızın aşkını bulduk.

Rogue ve ben ABD'ye geri taşınıyoruz, böylece o Crowned King Industries'in CEO'su olarak görevine başlayabilecek.

Thayer, Rhys'in hayalindeki takım olan Arsenal ile sözleşme imzaladığı Londra'ya taşınıyor. Sixtine ve Phoenix ikinci evlerini satın aldılar, bu ev Kensington'da, ikisi de hukuk öncesi eğitim almak için üniversiteye giderken yaşayacakları yer.

Tristan ve Nera bir süreliğine, akıllarında bir bitiş tarihi ya da varış noktası olmadan, sadece yolculuğun onları nereye götüreceğini görmek için seyahate çıkıyorlar.

Bu geceden sonra hepimiz hayatlarımızda daha heyecanlı bölümlere geçeceğiz ama artık arkadaşlarımla yaşamayacak olmanın beni duygulandıran bir yanı var. Bu anı bir daha asla birlikte yaşayamayacağız ve ben bu anı gerçekten çok sevdim.

Beni değiştirdi, şekillendirdi, benim için dünyalara bedeldi.

Ne Thayer ne de ben buraya taşındığımızda hayatlarımızın ne kadar alabora olacağını hayal bile edemezdik. Verdiğimiz en iyi karardı ve bunun büyük bir kısmı burada bulduğumuz arkadaşlıklar sayesinde oldu.

Ve bu daire neredeyse hepsine tanıklık etti.

Mutfak adasında kahvaltı ederken, gözlerimiz kamaşıyor ve bir önceki gecenin dedikodusunu yapıyoruz. Kanepede reality show izlemek. İster derse giderken ister dışarı çıkarken olsun, her durum için mükemmel kıyafetleri bulmak için birbirimizin dolapları arasında durmadan gidip gelmek. Ailelerimiz bizi hayal kırıklığına uğrattığında odalarımızda birbirimize sarılmak. Çocuklar kalbimizi kırdığında birbirimizin omuzlarında ağlamak.

Bu duvarlar geçtiğimiz yılın inişli çıkışlı günlerinde de değişmedi. Bizi, duygularımızı ve anılarımızı barındırdılar.

Biz de The Pen'e hak ettiği şeyi, yani burada birlikte geçirdiğimiz onca zamana yakışır bir veda etmeye karar verdik.

Geçen hafta takvimlerimizdeki tarih hızla yaklaşırken, sadece kızlara özel, 'son yatıya kalma' temalı bir gece düzenlemeyi tercih ettik.

Bol miktarda içki. Daha fazla miktarda atıştırmalık. Ve erkek yok.

Bu onlarla ilgili değildi. Bizimle ilgiliydi.

Önce mesaj atılmadığı ya da aranmadığı sürece mesaj atmaları ya da aramaları yasaklanarak malikanelerine geri gönderilmişlerdi.

Haberi beklenebileceği kadar iyi karşıladılar.

Kötü.

"Her gece benim yatağında uyumak zorunda olduğunu biliyorsun," diye homurdandı Rogue, bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Sözleşmeye göre."

Ona sııttım. "Bana evrakları göster."

"Seninle evlenmeme izin ver, nikâh memuruna bunu yeminlerine ekleteyim. Bunu resmileştirmek için bir saat içinde buraya birini getirebilirim."

Göğsünü okşadım. "Üniversiteden mezun olduktan sonra."

"Bin üç yüz doksan sekiz," diye cevap verdi.

"Ne?"

Rogue, "Üniversite mezuniyetine bu kadar gün kaldı," dedi. "Saydım."

Elimi ensesinde dolaştırdım ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Onu öpmek için uzandığımda yüzü benimkiyle yarı yarıya buluşmak için aşağı indi. Dakikalar sonra geri çekildiğimde dudaklarıma karşı hararetli bir 'iyi' mırıldandı.

Arkamda Phoenix dramatik bir şekilde inledi. "Balayımız sırasında bana bunu mu yapacaksın?"

Six'in gözlerinin yuvalarından fırladığını duyar gibiydim. "Fiji bizim balayımızdı, bebeğim."

"Balayı evresi senin için bu kadar çabuk bitti, ha?" diye dudak büktü, kollarını kavuşturdu. Bir gün harika bir avukat olacaktı.

Yumuşak bir bakış ve aynı derecede şefkatli bir gülümsemeye onu etkisiz hale getirdi. "Bu odada kimse kimseyi benim seni sevdiğim kadar uzun süre sevmeyi, Nix," diye hatırlattı ona.

"Bu doğru değil." Kolunu onun boynuna doladı ve kızıl saçlarından bir tutamı parmaklarken onu omzunun kıvrımına çekti. "Seni ilk ben gördüm, hatırladın mı?"

"Haydi Rhys," diye yalvardı Thayer. "Mesafe kalbin daha da büyümesini sağlar. Ve dürüst olmak gerekirse, buna 'mesafe' diyerek cömert davranıyorum, bu sadece bir gece."

Kollarını kavuşturdu, gözleri yavaşça kızın vücudunu aşağı ve yukarı taradı. "Seni istemek için özlememe gerek yok, aşkım. Asla istemedim, asla istemeyeceğim."

Onun tatlı sözlerine karşılık olarak parlak bir gülümseme verdiğinde adamın fiziksel olarak erimesini izledim.

Bu arada Tristan açıkça reddetti.

"Söz konusu bile olamaz," dedi başını sallayarak. "Dört ay boyunca sensiz uyudum, Nera. Yatağına daha yeni girdim, sana bir çıkış yolu bulman için fırsat vermeyeceğim."

"Bebeğim," diye mırıldanarak onu belinden kucakladı. "Sana izin vereceğim..."

Cümlesinin geri kalanını duymadım çünkü kelimeleri tam kulağına doğru bastırdı, ama omuzlarının tepki olarak gevşeme şekli bana onun da teslim olacağını söyledi. Sadece biraz daha ikna etmesi gerekecekti ama bunu yapmaya fazlasıyla istekli olduğunu biliyordum.

The Pen hakkında bir şey mi var? Duvarlar ince.

Çok ince.

"Dünya'dan B'ye mi?" Thayer elini yüzümün önünde sallayarak ve beni anılarımdan kopararak sesleniyor. "Az önce transa geçmiş gibiydin. Ne düşünüyordun?"

Gülüyorum, elini kenara itiyorum.

"Sadece çocuklar ve onlarsız bir gece geçirmek istediğimiz haberini ne kadar dramatik karşıladıkları."

"Gerçekten, çok dramatik. Belki Tristan hariç," diye karşılık veriyor. "O adama gerçekten acı çektirdin, Nera," diye ekliyor, söz konusu kadına doğru dönerek.

"Hey!"

"Bu bir eleştiri değil," diye ekliyor Thayer ellerini kaldırarak. "Adamı üstsüz gördüm, sen kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın en güçlü askerisin. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre

Bu kadar uzun süre beni aşar. Bir ders ya da başka bir şey vermelisin."

Yakınlarda Thayer'a fırlatacak bir yastık bulamayan Nera, hâlâ 'muhtelif' kutusuna koymamız gereken rastgele eşyaların arasında duran gevşek bir tuvalet kağıdı rulosunu alıp ona fırlatıyor.

Hedefi tam zamanında eğilir ve yuvarlanma yere çarpmadan önce duvardan seker.

"Iskaladım!"

"Aşk Adası'nı yine bizsiz mi izliyordun?" Six soruyor.

"'Fanny flutters' kulağa şüpheli bir şekilde Amerikan karşıtı geliyor." "Suçluyum," diye yanıtlıyor Thayer, ellerini havaya kaldırarak

bir dakikadan az bir sürede ikinci kez.

"Her neyse," diyor Nera bana dönmeden önce.

"Doğruluk mu cesaret mi istiyorsun, B?"

"Kesinlikle."

İKİNCİ BÖLÜM

Thayer

"Pekâlâ hanımlar," diye anons ediyorum, sehpanın yanında ayağa kalkarak. Bir an sallanıyorum, zemin ayaklarımın altında tehlikeli bir şekilde hareket ediyor.

Tekila şişesini dudaklarıma götürüp bir yudum alırken kendi kendime, bu gece katlar çok tuhaf diye düşünüyorum. Onlara ne olduğundan emin değilim.

Üç arkadaşımın da yüzü kalkmış, söyleyeceklerimi dikkatle dinliyorlar ve bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum.

Son bir gece, hep birlikte.

"Tipik Doğruluk mu Cesaret mi kurallarını kullanarak oynayacağız, ancak bir 'merhamet' seçeneği ekleyeceğiz. Eğer cesaret etmek ya da doğruyu söylemek istemiyorsan, bunun yerine bir shot tekila içebilirsin." Şişeyi aramızda salladım. "Aslında merhametli bir seçenek değil, sabah kesinlikle bunun bedelini ödeyeceksin, ama biraz daha sarhoş olmak için eğlenceli bir bahane," diye ekliyorum sırtarak.

"Hepimiz varız, bu bizim son gecemiz," diyor Nera. "Ama hemen yerine oturma Thayer, sırada sen varsın."

Kollarımı iki yana açtım. "Vur bana."

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," diyorum çenemi

yukarı kaldırarak. Sanki başka bir şey seçecekmişim gibi.

Şişeye başıyla işaret ediyor. "Bir shot al." Surat astım. "Bu kadar mı?"

"Hadi yavaş yavaş girelim. Yarın taşınacağımızı unuttun mu?"

"Ugh," diyorum inleyerek, bu sefer gerçek bir shot doldurup geri atıyorum. Sıvı boğazımdan aşağı akarken boğazım yanıyor ve irkiliyorum. Yakındaki bir misket limonu dilimini ısııyorum ve dilimin üzerindeki asidik tepmenin tadını çıkarıyorum. "Hatırlatma bana."

Son gecemizin beni bu kadar duygulandıracağını düşünmemiştim. Son birkaç gündür ortak alanları kutulara yerleştirirken içime işlemişti. Her birimiz eve getirdiğimiz parçaları anımsadık.

Onları paketledim.

Ses tonum Altı'nın uzanıp elimi sıkmasına neden oluyor.

"Bu gece üzölmek yok," diyor nazik sesi sert bir şekilde. "Soru sorma sırası sende."

"B," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

"Doğruluk mu cesaret mi?" "Doğruluk."

"Hmm," diye cevap veriyorum, bir şeyler düşünürken. "Chicago'ya geri döneceğın için heyecanlı mısın?"

"Hem evet hem hayır," diyor. "Rogue ile yaşamak, annemi görmek ve üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum. Tüm dünya beni yargılıyormuş gibi hissetmeden sosisli sandviç yiyebileceğim ve dışarıda pijama pantolon giyebileceğim günleri iple çekiyorum. Ama," diye duraklıyor ve etrafımıza bakıyor. "Sizi özleyeceğim çocuklar. Tüm grubun birlikte takılmasını özleyeceğim ve hepinizi biz olmadan takılırken gördüğümde FOMO'm şiddetlenecek."

"Belki yakında Chicago'ya dönerim, asla bilemezsin."

"Bebeğim," diyor elimi okşayarak. "Adamın sadece dünyanın en iyi kulüplerinden biriyle büyük bir sözleşme imzaladı. ABD'de yaşamaya başlamadan önce İngiliz aksanıyla konuşuyor olacaksın."

Rhys'in Arsenal ile imzaladığı sözleşmeyi düşündüğümde içimde tanıdık bir sevinç dalgası kabarıyor. Bir süredir

Ailesinin koyu taraftarı olduğu kulüpte oynamak onun hayat boyu hayaliydi ve bunu gerçekleştirdiği için ne kadar mutlu olsam azdır.

Nera, "Merak etme, Rogue'a söyle," diye öneriyor. "Mutlu olacağın anlamına geliyorsa sana bir jet alır ve her hafta sonu seni Londra'ya getirir. Eminim gerekirse kendisi de uçuşmanın bir yolunu bulur."

"Bizden o kadar kolay kurtulamazsın, B," diyor Six.

Bellamy, "Güzel," diye cevap verir. "Hadi, sıra sende Altı. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek," di y e inlediğimde ellerini havaya kaldırıyor. "Ben neysem oyum," diyor gülererek.

"Peki," diyorum ona, "ama o zaman bize kirli bir gerçeği anlatmak zorundasın."

Bellamy başını sallar içinde kuvvetli anlaşıma. "Nerede bu Phoenix ile seks yaptığınız en sapkın yer neresi?"

Boğazını temizliyor ve sonra şiddetli bir kırmızı renkte kızarıyor. "Hımm, yani... fiziksel bir yer mi yoksa... bir delik mi?"

Nera kahkahayı patlatır.

"Aman Tanrım," diyor Bellamy bir çığlık atarak, kulaklarını kapatıyor ama bir yandan da aptal gibi sırtıyor.

"Affedersiniz?" Haykırıyorum.

Nera gözünün kenarındaki bir damla yaşı siler ve hâlâ gülererek, "Sanırım bu açıklayıcı bir soru," der.

"Bu kadar sapık olduğunu bilmiyordum," diyorum. "Kendimi geliştirmem gerektiğini hissediyorum."

Bellamy hâlâ kıkırdayarak, "Açık olmak gerekirse, fiziksel mekânı soruyordum," diye yanıtlıyor.

Six sehpanın üzerindeki peçeteyle oynuyor, ellerini meşgul etmek için peçeteyi parmaklarıyla yayıyor. Yanakları pembeleşmiş.

"Altı, beni korkutuyorsun bebeğim. Ne söylemek üzeresin?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. Üçümüz de öne doğru eğildik, onun itiraf etmesini beklerken sessizlik giderek artıyor.

"O kadar da çılgınca değil ve planladığımız gibi de değil, bir anda oluverdi."

"Nerede?" Nera dürtüyor.

"Ben sadece," diyor, duraklıyor ve cümlesinin geri kalanını o kadar yumuşak fısıldıyor ki neredeyse kaçışıyorum. "Ben sadece... şey, sonunda Phoenix'i benimle ata binmeye ikna ettim."

İki saniyelik ağır, kalın bir sessizlik oldu.

"Ne?" Çığlık atıyorum.

"Az önce..." mi dedin? Bellamy kahkahalar atarak yere yuvarlanır.

"Pardon, siz ikiniz bir atın üstünde mi seviştiniz?" Nera inanamayarak soruyor.

Altı, bizim şaşkın ifadelerimiz karşısında dudaklarından fışkıran kahkahayı bastırmak için bir elini ağızına kapatıyor.

Bu arada, bunun nasıl işe yarayacağını anlamaya çalışırken matematik yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Bellamy benim düşüncelerimi yankılayarak karnını tutuyor ve çok gülmenin verdiği acıyla yüzünü buruşturuyor.

"Bunun mekanığı nedir, Altı? Nasıl... biniyorsun?" burnunu kıvrıyor. "Sıcak mı yoksa gerçekten beceriksizce mi?"

"Eve dönmüştük, düğünden hemen önce-"

"Atın burada nasıl devreye gireceğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye araya giriyor Nera.

"-ve Phoenix arkamdan gelip boynumu öpmeye başladığında ahırda aygırlardan birini fıralıyordum."

Bellamy aşk dolu bir i çekişle, "Bunu yapmalarına bayılıyorum," diyor.

"Değil mi? Neyse, ona gezintiye çıkacağımı söyledim ve yine benimle gelmesini istedim," diye devam ediyor. "Ona kaç kez benimle ata binmesini teklif ettiğimi anlamıyorsun. Hiçbir zaman evet demedi, bu yüzden geleceğini ama sadece aynı ata binerek gelebileceğini söylediğinde, bien sur evet dedim."

Nera cesaretle başını sallayarak, "Doğal olarak," diyor. "Bu yüzden beni yürüyüşe çıkardı-"

"Seni yürüyüşe çıkardı'," diye mırıldanıyor Bellamy.

"Tamamen masumane başladı!" Altı söz veriyor. "İlk başta ikimiz de aynı yöne bakacak şekilde oturuyorduk ve ben ona ormanda gitmeyi sevdiğim yolu gösteriyordum ve sonra," diye duraklıyor. "Şey, ve sonra..."

Cümlesini bitiremiyor gibi görünerek sözünü yarıda kesti. "O zaman bir ata travma yaşattın," diye araya girdim yardımsever bir şekilde.

Bellamy ve Nera tekrar kahkahalara boğulurken Six'in yüzü soluyor.

"Oh putain, gerçekten travma geçirdiğini mi düşünüyorsun?" "Sen de kimsin?" Merakla sordum.

"Bir ikon, işte o" diye yanıtlıyor Nera.

"At yerinde mi kaldı yoksa hareket mi etti?" Bellamy soruyor.

Dönüp onu işaret ediyorum. "Mükemmel bir soru."

Altı yüzünü buruşturur. "İlk başta değil," diyor. "Ama bilirsin, bizim ritmimiz... bunu yapmamız... ona yürümesini söylediğimizi düşündürdü, o da yürüdü."

"Durmalısın," diye yalvarıyorum. "Sanırım altıma işeyeceğim." Gülmekten karnıma keskin ağrılar saplanıyor.

Oda arkadaşı olarak bundan daha mükemmel bir son gece isteyemezdim; birbirimizin müstehcen hikayelerine birlikte gülmek.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet," diye bitiriyor Six son bir kızarıklıkla. "Yüksek sesle itiraf etmek kulağa ne kadar rahatsız edici gelse de, çok ateşliydi."

"Gerçekten mi?" Bellamy öne doğru eğilerek sorar.

"Ah, evet. Bacaklarımı Nix'in beline dolamıştım ve o da beni yönlendirmek için ellerini kıçımında kullandı." O anıyı yeniden yaşarken ürperiyor ve ben de listeme Rhys ile bir atın üstünde seks yapmaya çalışmayı ekliyorum. "Sonra beni ters çevirdi."

Bellamy'nin kaşlarını kaldırmasına karşılık Nera, "Tanrım, iyi bir cevabım olduğunu sanıyordum - orman," diye ekliyor, "ama sanırım sen hepimizi utandırdın."

"Avec plaisir," dedi Six küçük bir selam vererek ve elini alaycı bir şekilde sallayarak. "Senin sıran, Nerita."

"Gerçek."

"Hmm, bir düşüneyim," diyor Sixtine, parmağıyla düşünceli bir şekilde çenesine vurarak. "Sence Tristan'la o otelde tanışmamış olsaydınız yine de birbirinize aşık olur muydunuz?"

Nera bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi usulca, neredeyse arsızca gülümsüyor.

"Hiç şüphe yok. Bir araya gelmemiz daha uzun sürmüş olabilir ama sonunda bir araya geleceğimizi biliyorum. Bu çekim ilk andan itibaren vardı; bunun bir barda ya da bir sınıfta olması fark etmezdi."

"Sana tamamen katılıyorum," diyorum.

Buna katılmamak elde değil. Aynı odadayken aralarındaki bağ durdurulamaz bir güçle çatırıyor, sanki iki mıknaş önlerine ne çıkacağını umursamadan hızla birbirlerine doğru savruluyor.

"Sence çocuklar ona iyi davranıyor mudur?" diye soruyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "O üçünün nasıl olabileceğini bilirsin."

Bellamy onun endişesini elinin tersiyle iterek, "Tamamen iyileşecek," diye cevap veriyor. "Tristan'ın sırlarını aylarca bizden sakladılar. Rogue bana Koç Krav'a ne yaptığını daha yeni söyledi."

"Ondan bir daha haber alınamadı, değil mi?" Altı soruyor.

Nera endişeyle yutkunarak, "Yaşıyor," diye cevap veriyor. "Ayrıntıları sormadım ve o da bana olanların korkunç ayrıntılarını anlatma ihtiyacı hissetmedi, Tanrı'ya şükür, ama yaşıyor."

"Kendini hayatta bulamazsa gözyaşı dökmeyeceğim Bir gün," diyorum tiksintiyle burnumu çekerek.

Arkadaşımızı incitti ve fiziksel olarak yaraladı, bu yüzden o istismarcı hayvana karşı sıfırdan daha az empatim var. Tristan o gece ona her ne yaptıysa, umarım canını yakmıştır.

Umarım her gün acımaya devam eder.

"Tristan aradığında Rogue'un ona yardım etmesine sevindim," diye ekliyor Bellamy, erkek arkadaşından bahsederken ses tonunu renklendiren bir sıcaklıkla. "Onun bu sadık yönünü seviyorum."

Geçtiğimiz yılın en iyi yanlarından biri, gerçek Rogue'un yavaş yavaş kendini bize göstermesi oldu.

İyi bir arkadaş olduğu ortaya çıktı.

Bana bir yıl önce sorsaydınız, bu sözleri yüksek sesle söylemektense bir damla su içmeden bir parça tebeşirin tamamını yemeyi tercih edeceğimi söylerdim.

Bugün, onun çok iyi bir kalbe sahip olduğunu ve yeni ailesini şiddetle koruduğunu görüyorum. Beni ona ilk ve son kez kazandıran şey, arkadaşlarımız için yaptıklarını, bizimle ilgilenmek için katlandığı mesafeleri görmek oldu.

Benim için bir kardeş gibi oldu ve bu kadar yakın olduğumuz için ona durmadan takılıyorum.

Ve Rogue'u kızdırmak için en çok önem verdiği şeyle uğraşmaktan daha iyi bir yol yoktur.

Bellamy.

Bu oyunu daha ilginç hale getirmenin zamanı geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sixtine

"Bellamy," diye mırıldanıyor Thayer ve ben bu sesi tanıyorum. Bu onun baş belası sesi, iyi bir şey yapmayacağı zaman kullandığı ses.

Hepimiz çok korkmalıyız.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor. "Doğruluk."

"Cesaret" mi? Tamam, harika bir seçim. Bir düşüneyim," diye ekliyor Thayer, derin düşüncelere dalmışken çenesine vurarak.

Bellamy gülerek başını sallar ve hıznır en iyi arkadaşının istediğini yapmasına izin verir.

"Tamam, cüret et. Ama iyi yap."

Thayer ona sırtarak, "Bunun için endişelenme bebeğim," diyor. "TikTok'ta denemek istediğim bir trend gördüm. Temel olarak, Rogue'a bir buket çiçek resmi gönderiyorsun ve 'çiçekler için teşekkür ederim' diyorsun. O da sana mesaj atacak ve çiçekleri kimin göndermiş olabileceği konusunda çılgına dönecek çünkü çiçekler ondan gelmemiş olacak. Onunla biraz dalga geçiyoruz ve bunun bir şaka olduğunu söylüyoruz."

Bellamy inliyor. "Sadece sinirlenecek."

"Kızların gecesini mahvetme ihtimali çok yüksek," diye katılıyor Nera.

Eğer ona böyle bir mesaj atarsa, Rogue'un ön kapımızdan içeri dalması, önce yıkıp sonra soru sorması son derece muhtemeldir.

Ama cesaret cesarettir ve gösteriyi umursamıyorum. Özellikle de Rogue'un kocamı da yanında getireceği anlamına geliyorsa.

Ona böyle demekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum.

Ayrıca, çocuklardan biri ön kapımızı kırmaya kalkışmasaydı bu apartmandaki son gecemiz olmayacaktı.

"Dürüst olmak gerekirse, Rogue'un sinirlenmesi bu noktada bir geçiş töreni gibi hissettiriyor," diye cevap veriyorum, telefonumu çıkarıp yeni bir sekme açarak.

Thayer diz çöktüğü pozisyondan öne doğru eğilir, böylece dört ayak üzerinde durur, yüzü Bellamy'ninkinden sadece birkaç santim uzaktadır.

Kaşlarını ona doğru oynatıyor. "Ve barıştığınız zaman bundan ne kadar hoşlandığınızı düşün."

Bellamy'nin gözleri kararır. Yüzünde yavaş bir sırıtış belirirken bakışlarında muzip bir parıltı parlıyor.

"Haksız değilsin. Tamam, ne yapacağım?"

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Buket on dakika içinde teslim edilecek. Bu da bize içeceklerimizi tazelemek için yeterli zamanı verir."

Thayer, "Korkunç derecede verimli olmanıza bayılıyorum," diye övüyor.

"Bana tüm korkunç fikirlerinin destekçisi diyebilirsin," diye cevap veriyorum.

Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve yanağıma ıslak, tekilaya bulanmış bir öpücük konduruyor. "İşte bu yüzden seni seviyorum!"

Baş döndürücü bir kahkahayla mutfak adasına doğru zıplıyor, ellerini bardaklarla, şampanya şişeleriyle ve atıştırmalıklarla meşgul ediyor. Aynı anda milyonlarca şey yapıyor ve hiçbirini bitirmiyor.

O enerji ve heyecan, coşku ve gürültülü, çılgın planlar. Neredeyse her yönden benim sessiz çekingenliğimin tam tersi, işte tam da bu yüzden onu seviyorum.

Rhys onunla her yönden eşini bulmuştur. Onlar aynı ruhun iki yarısının tam tanımıdır; her zaman hareket halindedirler, birlikte gülerler ve hayatın tadını çıkarırlar.

Birbirlerini buldukları için çok mutluyum ve mezun olduktan sonra bizimle birlikte Londra'ya taşınacakları için daha da mutluyum. Nera ve Tristan da seyahatleri bittikten sonra gelebilirler, bu yüzden hala daha küçük takım yatıya kalmaları yapabileceğimiz ve birbirimizi her zaman görebileceğimiz için heyecanlıyım. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim, eğer yakın bir zamanda olursa.

Kapı zili çalıyor ve bizi kapıda devasa, üç katmanlı bir buket karşılıyor.

"Ah, Altı," diyor Nera, çiçeklerin ağırlığı altında kolları titreyerek. "Biraz fazla abartmış olabilirsiniz."

"Geçmişte ona gönderdiği buketleri gördüm ve bunlar senin geleneksel bir düzine kırmızı gülün değildi. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsak, bu buketin Rogue'unkini utandırması gerekiyor ve bu hiç de kolay değil."

Thayer iddialı bir şekilde başını sallayarak, "Düşünceni beğendim," diyor. "Pekala Nera, bu fotoğraf için sanat yönetmenliğim nedir?"

Bellamy buketin önünde elleri kalçalarında durarak soruyor. "Çiçeklerin fotoğrafını gönderip teşekkür mü edeyim bebeğim?"

"Trend bu yönde," diye onaylıyor Thayer.

"Bence seni de fotoğrafa koymalıyız. Yani şu anda çok sevimli görünüyorsun," diyor Nera.

Gerçekten öyle. Limon desenli sevimli bir pijama takımı giyiyor, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve alkol yüzünden yanakları pembeleşmiş.

"İşte," diye devam ediyor Nera, Bellamy'nin elini tutuyor ve onu yere oturmaya zorluyor. Bacaklarını açıyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. Sonra ona buketi uzatıyor ve nasıl tutması gerektiği konusunda yönlendiriyor. Yaptığı işe bakmak için geri çekiliyor. "Fotoğrafı bu açıdan çekeceğim. Çerçeveleme, arka plan ve ışıkla harika görünüyor. Bir şey daha var..."

Bellamy'ye doğru eğiliyor ve üstündeki ince askılardan birini parmaklıyor. Nera onu aşağı çekerek kolunun üzerine düşmesini sağlıyor ve çıplak omzunu ortaya çıkarıyor.

"Bu son dokunuş onun işini bitirecek," diye belirtiyorum.

Nera gülüyor ve ardından birkaç fotoğraf çekiyor.

"Kimildama, B," diye talimat veriyor. "Altı, Thayer, siz ne düşünüyorsunuz?"

Telefonu aramızda tutuyor ve biz de omzunun üzerinden bakıyoruz.

"Bence parlaklığı azaltırsanız, en iyi çerçeveleme bu filmde olur."

"Aman Tanrım, burada harika görünüyorsun." "Bu gülümseme daha da güzel."

Ona en sevdiğimizi gösteriyoruz ve o da kabul ediyor. Kameraya genişçe gülümsüyor, gözlerinde ve dudaklarında sanki çiçekleri almak onu mutlu etmiş gibi bir neşe var.

"Tamam, yani sadece 'çiçekler için teşekkür ederim bebeğim, onları seviyorum' ve bir öpücük emoji mi? Bu kadar mı?" Telefonu aramızdaki masaya koyarken sinirden sesi titriyor.

"Evet!" Thayer cevap veriyor. "Komik olacak. Oflayıp puflayacak ve üstesinden gelecek. Hadi gönder tuşuna bas."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapamam."

"Ben yaparım," diyor Nera yardımsever bir şekilde, eğilip mavi oka basıyor.

Mesajın metin kutusundan çıkışını izliyorum. "Oh mon dieu."

"Aman Tanrım," diye yankılanıyor Bellamy. "Bu fiiiin olacak-"

Thayer değil olsun için bitirmek onu cümle Çünkü Bellamy'nin zil sesi onu böldü.

Dört kafa aynı anda aşağı iner ve Rogue'un adının ekranda yanıp sönmesini izler.

Eş zamanlı panik her birimizi vurdu.

Bellamy'nin kocaman gözleri benimkileri buluyor. "Ne yapmalıyım?"

Telefonu aldım ve ona uzattım. "Cevap ver!"

"Neden onun arayacağı gerçeğini düşünmedim? Ne diyebilirim ki?"

"Um, sadece onunla birlikte git. Bırak konuşmayı o yapsın. Sakın Ona bunun bir şaka olduğunu henüz söylemedim," diye cevap veriyor Nera. Thayer, "Sakin ol, sakın ol," diye ısrar eder.

Bellamy, "Bu senin hatan," diye suçluyor.

"Aslında yanlış bir şey yapmadığınızı, bunun sadece bir şaka olduğunu unutmayalım."

Şaka beş dakika önce komik görünüyordu, ama onu bu kadar çabuk aradığına göre, kızgın olduğunu biliyorum. Ve öfkesi en hafif tabirle patlayıcı.

"Buraya gelip tüm Pen kompleksini yakmadan önce telefona cevap ver," diye ısrar ediyorum.

Bellamy kabul tuşuna basarken Thayer "Hoparlör," diye fısıldar.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyor, yüzü saf endişeyi yansıtırken bile ses tonunu rahat tutmayı başarıyor. "Çiçekler için tekrar teşekkürler, çok tatlısın."

"Hey."

Rogue'un sesi hiç de beklediğim gibi çıkmadı. Nera ile şaşkın bir bakış paylaşıyorum, onun da hazırlıksız yakalandığını onaylıyorum.

Tahmin ettiğim gibi öfke ya da saldırganlık yok. Hayır, sesi sakın.

İçi boş.

Fısıltının çok az üstünde ve her zamanki kibirli havasından eser yok. Tek bir kelimeyle, tek bir heceyle bile hepimiz duyabiliyoruz.

Bellamy hepimizden daha fazla.

"İyi misin?" diye soruyor, kendi sesini de endişelendirerek. "Hayır. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Bellamy gergin bir şekilde tırnak etlerini ısırıyor, geniş gözleri bizimkilerle buluşuyor. Şaka yapıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim ama adamın sesi onu tereddüte düşürüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Başka birini mi beceriyorsun?"

Keskin bir nefes alıyorum ve o da dişlerinin arasından sok olmuş bir nefes çekiyor.

"Bu gece bunu mu yapıyorsun? Onunla birlikte misin?"

Rogue espriyi tamamen kaçırıyor. Bunu ona yapabileceğine inanabileceği bir dünya olmasına şaşırdım.

Ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor. "Ne?"

"O çiçekleri sana ben göndermedim. Beni aldatıyor muydun?"

Sözleri acıyla yoğrulmuştur.

Bellamy ayağa fırlıyor.

"Bunu yapamam çocuklar, üzgünüm," diyor bize, yüzü kül rengi. "Bebeğim, Doğruluk mu Cesaret mi oynuyoruz ve bu benim cesaretimdi. TikTok'ta gördüğümüz bir şaka. Bu çiçekleri Altı sipariş etti, başkasından degiller."

Hat birkaç saniye sessiz kalır. "Rogue?"

"Gerçekten kızlarla mısın?"

"Evet," diyor Bellamy, nefes nefese.

"Buradayız!" Thayer yardımsever bir şekilde ekliyor. Daha fazla sessizlik.

"Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim?"

Thayer soruya hazırlıksız bir şekilde, "Oh, um," diye kekeliyor. "Aslında bu bir grup fikriydi..."

"Korkak," diye karşılık veriyor Nera ona.

Rogue telefonda, "Bunun için seni geri alacağım, sözümü unutma," diye homurdanıyor. "Hiç beklemediğin bir anda saldıracağım."

Thayer, "Bir eşek şakası savaşının başladığını duyuruyormuşsunuz gibi geliyor," diye takılıyor.

Bellamy ayağa kalkar ve odasına giderken telefonu da yanına alır.

"Bebeğim, sana bunu yapacağımı nasıl düşünürsün?"

Kadın uzaklaşırken onun sessiz ve düşündürücü cevabını duyuyorum.

"Lyra'ya yaptığım pislik için beni geri alacağını sanıyordum," diye itiraf ediyor. "Bunu hak etmediğimden değil."

"Yani seni gerçekten aldatacağımı mı düşündün?" diye soruyor, sözlerini renklendiren inançsızlıkla.

Sessizlik devam ediyor.

"Öyle olsaydı beni terk etmene izin vermezdim," diye yanıtlıyor sonunda.

"Sana söyledim, asla..."

Rogue insanların onu sevmesi ve gerçekten yanında kalması kavramına hala yeni alışıyor. Üzerinde çalıştığı bazı terk edilme sorunları var, bu yüzden bu şakanın onları nasıl tetikleyebileceğini anlıyorum.

"Sana istediğin tüm çiçekleri alacağım," diye söz veriyor. "Başka kimseden almana gerek kalmayacak."

"Başka çiçeğe ihtiyacım yok. Ben zaten sonsuza dek seninim."

"Gerçekten sevdiğim tek kişi sensin tatlım," diye cevap verdiğini duyuyorum kapısı kapanırken. "Seni kaybetmeyi göze alamam."

Thayer arka planda, "Kaba," diyor. "O psikopatla arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Birini tanıdığını sanıyorsun."

"Onun en yumuşak tarafını ortaya çıkarıyor, bunu görmek çok güzel," diyor Nera ve dikkatimi Bellamy'nin yatak odasından alıp üçümüzün hâlâ oturduğu oturma odasına çekiyor.

Thayer şimdi başını eğmiş, telefonunda bir şeyler yazarken kıkırdıyor.

"Neden gülüyorsun?"

Dudaklarında hâlâ bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Rhys bana Rogue'un tepkisini tek tek anlatıyor. Gülüyorum çünkü bu şakayı yaptığım için benimle gurur duyduğunu ve çok komik olduğunu ama aynı şeyi ona yaparsam Rogue kadar affedici olmayacağını söyledi."

"Anlaşılabilir," diye cevap veriyorum. "Dört adamımız arasında, senin başka biriyle çıkmanı izlemek zorunda kalan tek kişi o."

Titriyor, eli telefonunun etrafında sıkılaşıyor.

"Hatırlatma bana."

Başka bir şey söyleyemedi, sessizlikte iki zil sesi patlak veriyor. Aşağı bakıyorum ve ekranımda Phoenix'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. Nera telefonunu kaldırıyor ve bana Tristan'ın da onunla FaceTiming yaptığını gösteriyor.

Sırıtarak aramayı kabul etmek için kaydırıyorum. Ekranda kocamın yüzü beliriyor ve siyah gözleri benimkileri görünce yumuşuyor.

"Vahşi kız," diye mırıldanıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nera

"Mesajlaşmak ya da aramak yok demiştik Tristan," diye uyarıyorum onu telefonuna cevap verdikten sonra.

"Herkes kuralları çiğneyebiliyorsa ben de çiğneyebilirim," diye takılıyor. "Ayrıca, gerçekten yapmak istediğim şey oraya gidip seni benimle eve gelmeye zorlamaktı, bu yüzden gösterdiğim tüm kısıtlamalar için bana teşekkür etmelisin, gerçekten."

Gülüyorum ve o da oturup kameraya yaklaşıyor.

"Ben yokken gülmenden hoşlanmıyorum." "Elden bir şey gelmez bebeğim."

"Olabilir. Umarım bensiz geçirdiğin bu geceden keyif almışsındır, bir süre daha başka bir gece yaşamayacaksın."

"Bir süre'yi tanımla."

"Hiçbir zaman."

"Eğer uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirirsek benden bıkacaksın."

"Öncelikle, sadece uyanık olduğum her anı değil, uyuduğum anları da istiyorum," diye açıklıyor. "İkincisi, senden asla bıkmayacağım, benim güzel nişanlım."

Gülümsüyorum ve sol elimin dördüncü parmağındaki yüzüğe bakıyorum. Her sabah banyoya gidip yüzüğü taktığımda, tüm bunların gerçek olduğuna inanmadığım bir an oluyor.

Tristan hayatıma bir kasırga gibi girdi. Hem de inatçı bir kasırga, ne kadar zorlarsam zorlayayım yok olmayı reddeden bir kasırga. Ve ardında yıkımdan başka bir şey bırakmayan gerçek bir kasırganın aksine, o geldi ve iyileştirdi. O tersine bir kasırgaydı, her yere saçılmış tüm kırık, parçalanmış parçalarımı aldı ve ben bir kez daha bütün olana kadar onları tek tek bir araya getirdi.

Her ne kadar onunla dalga geçmeyi sevsem de, onsuz zaman geçirmeyi ondan daha fazla istemiyorum.

"O anlar zaten sana ait bebeğim," diyorum ona.

İnliyor, yarı kapalı gözlerle bana bakarken başı kanepeye doğru düşüyor.

"Sana doyamıyorum."

Yanımda Sixtine'in Phoenix'e fısıldadığını duyuyorum, "Sence atımı gerçekten travmatize ettik mi?"

"Travma mı geçirdi?" diye alay ediyor. "Ona hayatının en iyi gösterisini sunduk. Eminim ahıra geri dönüp tüm at arkadaşlarına tanıklık edecek kadar şanslı olduğunu söylemiştir."

Tekrar güldüm. Tristan'dan gelen bir homurtu dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Bir kalem ve kağıt al," diye emretti.

Kaşlarımı çatıyorum ama dediğini yapıyorum. Muhtelif kutusunda bir defter ve sırtına iliştirilmiş bir kalem var, ben de ikisini birden alıyorum.

"Bunlarla ne yapacağım ben?"

"Eğer ben yokken gülmeye devam edersen, her güldüğünde seni güldüren şeyin tam olarak ne olduğunu yazmanı istiyorum. Böylece daha sonra okuyabilirim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken bile gözlerimi deviriyorum. "Tristan-" "Gülüştünü hak ettim bebeğim. Birini bile kaçırmak istemiyorum. tek bir kıkırdama."

Sadece birkaç kelimeyle içimi sıcacık bir su birikintisine çeviriyor. İşin en çılgın kısmı ise hiç prova yapmamış olması.

beyanlarda bulunur. Bana sadece ne hissettiğini, hissettiği gibi söylüyor ve bu her zaman duyduğum en romantik sözler oluyor.

"Seni seviyorum."

Yüzüne yayılan kendini beğenmiş ifade bu kadar çekici olmamalıydı. "Güzel."

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

"Hayır, ne oldu Phoenix?" diye sözünü kesiyor ve söz konusu adamla kameranın hemen dışında konuşuyor. "Atların travmatize olmasının mümkün olup olmadığını nereden bilebilirim? Daha önce hiç ata binmedim bile. Rhys'e sor."

Six'in kafası bana doğru döndü. Sürünerek yanıma oturdu. "Tristan'a sorduğunu duydum, Nix," diye suçluyor. "Yani onu travmatize etmiş olmamızın mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Phoenix, Tristan'ın sinirini bozacak şekilde ekranda belirir.

"Hayır. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum, vahşi kız." "Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?" diye yakınır.

"Bakın ne buldum," diye cevap veriyor ve telefonunu kameraya doğrultarak ona gösteriyor. "Atlar için lüks bir spa merkezi. Bir haftalığına rezervasyon yaptırıyorum. Küçük bir travma, günlük okalıptüs ve lavanta tuzu banyosunun düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Ben korkunç bir insanım," diye devam ediyor.

"İki hafta. Masaj terapisi eklentisini de ekleyeceğim."

"|-"

"Siktir et, bir ay."

"Siz ikiniz kendi FaceTime'inize geri dönecek misiniz?" Tristan homurdanarak Phoenix'i çerçevenin dışına itiyor. "Burada nişanlımla konuşmaya çalışıyorum."

Phoenix bir kez daha belirir, karanlık gözleri Tristan'ın üzerinde parlar.

"Sorun değil. Eşim ve ben bu konuşmaya başka bir yerde devam edeceğiz."

"Benimle rekabete girme," diye cevap veriyor Tristan, çenesi hiddetle bükülerek.

"Silver!" Rhys Körük, görünen arkasında ve Tristan ve Phoenix'in oturduğu kanepede.

Thayer gelip diğer tarafıma oturuyor ve onun yüzünün kamerada benimkinin yanında belirmesini izliyorum.

"Evet?"

"Sixtine'e karım diyebileceğim," diyor önce Phoenix'i sonra da Tristan'ı göstererek. "Ve Nera'ya nişanlım diyebiliyorum. Bu arada ben sana sadece kız arkadaşım diyebiliyorum. Sence de bu berbat bir durum değil mi?"

"Son derece berbat," diye kabul ediyor.

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmama izin ver."

"Henüz değil," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Önce şöhretin seni değiştirip değiştirmeyeceğini görmem gerek."

Rhys küstah görünüyor. "Affedersiniz?"

"Ya bir kez futbol yıldızı olduğunuzda saçınızı gerçekten dangalakça kestirirseniz? Ya da iğrenç Louis Vuitton erkek çantaları takmaya başlarsan? Bunlardan herhangi biri anlaşmayı bozabilir, biliyorsun ve bu, dikkatini çekmek için savaşmak zorunda kalacağım hayran kitlelerini eklemekten önce."

Rhys Phoenix'e bakar. "Bana mı öyle geliyor yoksa erkek cüzdanı konusunda hayranlarından daha mı endişeli görünüyor?"

"Çünkü aslında hayranlar hakkında endişelenmem gerekmediğini biliyorum. Ama erkek cüzdanı?" diye ürperiyor. "Bu gerçek bir kadın ereksiyon katili."

"Peki, erkek cüzdanı olmamasını kabul edersem, seninle evlenebilir miyim?"

"Müzakereler için iyi bir başlangıç. Birkaç yıl sonra tekrar kontrol edin."

"Birkaç yıl mı, aşkım?"

"Nişanlımla şimdi konuşabilir miyim lütfen?" Sonunda araya girdim ve sordum.

Rhys iğrenmiş bir ses çıkarır. "Gösteriş yapmana gerek yok, Nera. Onu alabilirsin."

Altı, Thayer ve ben bir kapının açılma sesiyle dönüyoruz ve Bellamy odaya geri giriyor.

"Pekâlâ, sonunda onu sakinleştirmeyi başardım."

"Anladığım kadarıyla bir daha eşek şakası yapmayacaksın?" Thayer soruyor.

"Bu konuda yarın sana geri döneceğim. Makyaj seksinin nasıl olduğuna bağlı," diye göz kırparak bitiriyor.

"Ewww," Rhys FaceTime'dan arıyor. "Bir daha asla aklıma Rogue'un itişme görüntüsünü getirme Bellamy."

"İşte benim kızım," diyor Thayer gururla, erkek arkadaşını görmezden gelerek.

"Oops, üzgünüm Rhys. Telefonda olduğunu bilmiyordum. Siz hazırsanız ben de kızlar gecesine dönmeye hazırım."

"Öyleyiz!" Six telefonuma doğru dönmeden önce "Evet," diyor. "Seninle yarın konuşuruz, Nix."

"Yarın konuşuruz, vahşi kız. Seni yıldızlara kadar seviyorum."

"Seni ölesiye seviyorum." O gittikten sonra yanağıma bir öpücük konduruyor. "FaceTime'ını ele geçirdiğim için özür dilerim Nerita."

Six, Thayer ve Bellamy mutfakta bir sonraki içkileri doldururken onlara katılır.

"Benim de gitmem gerekiyor, Tristan."

"Daha önce ne söyleyecektin?" diye soruyor. "Bugün günlerden ne?"

Ekranın sol üst köşesindeki saate bakıyorum.

"Yirmi bir dakika önce itibariyle düğün günümüze tam on bir ay var."

Tristan'ın gözleri hararetle parlıyor, bakışları yüzümde yoğun bir yol çiziyor. "Gün sayıyorum bebeğim."

"Ben de."

"Tamam," diyor iç çekerek. "Sanırım seni bırakayım da işine dön. İyi eğlenceler ve unutmayın - benim için kahkahalarınızı takip edin."

"Çocuklarla iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz."

"Kahvaltıda bekliyor olacağım. Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp kaldırıyorum, tam o sırada kızlar geri gelip sehpanın etrafında bana katılıyorlar. Oturdular ve Six bana taze bir kadeh şampanya uzattı.

Bellamy, "Pekâlâ, çocukların dikkatimizi biraz dağıtmasına izin verdik," diye söze başlıyor.

"Benim hatam," diye araya giriyor Thayer.

"Ama şimdi kızlar gecesine geri döndük. Bu yüzden bir çeşit kadeh kaldırma teklifinde bulunmak istedim," diyor kadehini kaldırarak. "Yarı kadeh kaldırma, yarı konuşma olacak, bu yüzden bana katlanın."

Kadehlerimizi onunkilerle eşleştirmek için kaldırıyoruz.

"Bir yıl önce Chicago'da yaşıyordum. Kaç uçuşa katıldığımı bir elin parmakları kadar sayabilirdim ve hiç ülke dışına çıkmamıştım. Hayatım bir rutindi. Güvenli ve rahat. Dışarıda başka neler olduğunu bilmeseydim muhtemelen bundan çok memnun olurdum. Bu yüzden size, üçünüze, bana tam olarak neleri kaçıracağımı gösterdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Gözlerimi dünyaya açtığınız için. Her zaman arkamı kolladığınız ve beni desteklediğiniz için. Hayatımın şu ana kadarki en iyi yılı için." Altı ve bana gülümsüyor. "Rogue'la tanıştım ama aynı zamanda siz ikinizle de tanıştım ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

"B güzel konuşan biri, bu yüzden onun söylediklerine fazla bir şey eklemeyeceğim, bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en çılgın, en eğlenceli yıl olduğunu yinelemek dışında. Birbirimizi tüm hayatımız boyunca değil de sadece bir yıldır tanıyor olmamız bana çılgınca geliyor çünkü sanki hep yanımızdaymışsın gibi hissediyorum," diye ekliyor Thayer.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Birkaç ay öncesine kadar hiç ağlamadan yıllarımı geçirmiştım. Şimdi ise birkaç gün gözyaşı dökmeden duramıyorum, neyse ki çoğu mutluluktan. Diğer tarafa baktığımda Altı'nın da benzer şekilde etkilendiğini görüyorum.

"Sana teþekkür etmeliyiz. Bana nasıl cesur olunacağını öğrettin-"

"Ve sen bana nasıl savunmasız olunacağını öğrettin," diye araya giriyorum.

"İkinizle de tanışana kadar ikimizin de bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiğimizi sanmıyorum. Sonrası bir yapbozun son parçalarının bir araya gelmesi gibiydi. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyduk çünkü her zaman birbirimizi bulmamız ve birlikte eksiksiz bir resim oluşturmamız gerekiyordu. Ben buna inanıyorum," diyor Six.

"Oğullarımızda ne bulduysak, birbirimizde de aynı şeyi bulduk. Platonik aşk gerçektir, güçlüdür ve bizim birlikte sahip olduğumuz şey de budur. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek ve ben bunu bulduğum için çok mutluyum. Umarım çocuklarımız olduğunda onlar da birbirlerini tanırlar ve umarım bunu hissederler" diye bitiriyorum.

"Tabii ki yapacaklar!" Bellamy diyor ki.

Flütlerimizi bir araya getiriyoruz, sonunda şerefe derken kadeh sesleri odayı dolduruyor.

"The Pen'deki son uykumuza," diyor Thayer.

"Son gecemize, ama son gece değil," diye ekliyor Bellamy. "Dördümüze," diye ekliyorum.

"Ve hayatımızın geri kalanına. Birlikte," diyor Six, her birimizin gözlerinin içine teker teker bakarak. "Bu sadece bir başlangıç."

Mezuniyetten Bir Yıl Sonra

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tristan

Kapı çaldığında mutfakta fırından bir tava somon ve patates çıkarıyordum.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru ilerledim. Nera ve kendim için mum ışığında bir akşam yemeği hazırlamanın ortasıdaydım. Bu gece kesinlikle misafir beklemiyorduk, bu yüzden kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Kapıyı açıyorum ve diğer tarafta kimin durduğunu görünce yüksek sesle inliyorum.

"Oh, Tanrı aşkına. Ne istiyorsun?"

Thiago bana ters ters bakarak, "Sana da merhaba, huevón," diye cevap veriyor.

Thiago da Silva, Birleşik Krallık ve Latin Amerika'daki en büyük suç örgütlerinden biri olan da Silva kartelinin başıdır. Soğukkanlı bir katil ve vahşi, duygusuz bir psikopattır.

Akıl almaz bir şekilde -ve beni çok üzecek şekilde- aynı zamanda benim kayınbiraderim.

Kız kardeşim Tess'i kaçırdı, onu kendisiyle evlenmeye zorladı ve en kötüsü de, bir şekilde, bir şekilde, bir tür vudu büyüsü yaparak kız kardeşimin ona sırlıklam aşık olmasını sağladı.

Ona kesinlikle Stockholm Sendromu'ndan muzdarip olduğunu söylediğimde, sadece güldü ve omuz silkti, uzaklaşmadan önce şakacı bir "kesinlikle" ile omzumu okşadı.

Korkarım çok derinde, bu yüzden Thiago'yu isteksizce kabul etmekten başka çarem kalmadı.

Bununla birlikte, kayınbiraderim ve benim ilişkimiz sıcaklık açısından Kuzey Kutbu ile Kuzey Kutup Dairesi arasında rahat bir yerde bulunuyor, bu yüzden onu evimin önünde bulmak en hafif tabirle şaşırtıcı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum. "Kız kardeşim sonunda aklını başına toplayıp seni terk mi etti?" diye eklediğimde sesim umutlu bir tona bürünüyor.

Thiago'nun yumrukları sıkılıyor ve gözlerinde tehlikeli bir parıltı beliriyor. "Karım seni asla vurmayacağıma dair bana söz verdirdi ama bu sözleri bir daha evrene söylersen seni Şükran Günü'ndeki hindi gibi doğrarım."

Kollarımı kayıtsızca göğsümün üzerinde kavuşturarak kapının pervazına yaslanıyorum ve etkilenmemiş bir kaşımı ona kaldırıyorum.

"Öncelikle, onun en iyi arkadaşını vurduğun ve Tess'in kendisini vurdurduğun düşünülürse, sana bu sözü verdirmesine şaşırmadım. İkincisi, lütfen şu 'karım' lafını keser misin?" Tiksintiyle dilimi dişlerime vuruyorum. "Bahsettiğin kişi benim kız kardeşim. Bu çok garip."

"Eş, kız kardeşten üstündür."

"Seninle evli olduğundan çok daha uzun süredir benim kız kardeşim. Ve çok daha istekli olduğunu da eklemeliyim."

Omuz silkiyor. "Yapılması gerekeni yaptım."

Bir yanım kız kardeşimi evliliğe hapsetme yaklaşımına saygı duyabilir, ancak aniden meme uçlarımı peynir rendesiyle kesmeye karar verme ihtimalim, bunu ona itiraf etme ihtimalimden daha yüksek.

Bir buçuk yıl önce, kim olduğum konusunda ona yalan söyledikten sonra Nera ile ayrıldık. Karım, hayatımda gördüğüm en güçlü

Tanıdığım inatçı, sözünü esirgemeyen bir kadındı ve bana ihanetimin bedelini ödetti.

Dört ay boyunca beni görmeyi reddetti.

Dört. Lanet olsun. Aylar.

Dört ay boyunca her saniye ölüyormuşum gibi hissettim, sanki solup toza dönüşüyormuşum ve sonra rüzgâr tarafından unutulmaya terk ediliyormuşum gibi.

Ailesi onu hayatı boyunca kendi isteklerine boyun eğmeye zorlamıştı, ben de aynı şeyi ona yapmayı, onun hikayesindeki bir başka istismarcı olmayı reddettim.

Ama lanet olsun.

Thiago'nun yaklaşımını benimseyip onu benimle evlenmeye ve beni affetmeye zorlamak istemediğim bir gün bile geçmedi.

Bir gevezelik sesi beni düşüncelerimden koparıp dikkatimi Thiago'nun ayaklarına çekiyor ve sonunda bebek taşıyıcısını fark ediyorum.

Kayınbiraderim yalnız gelmedi.

"Bu-" Başlıyorum, bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. Thiago'nun siyah ifadesi bir anda yumuşuyor ve vahşi katil arka plana çekilerek yerini gururlu bir babaya bırakıyor. "Bu benim küçük yeğenim mi?" Sesim iki tam oktav yükseliyor ve ağır işkence altında bile sorgulansam kullanmayı kesinlikle reddedeceğim bir tona ulaşıyor.

Çömelip taşıyıcının içine uzanıyorum, Theo'yu etrafını saran kayış labirentinden kurtarıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Her ne kadar Thiago yarın hayatımdan çıksa onu bir saniye bile özlemeyecek olsam da, bunun artık mümkün olmadığını biliyorum çünkü o piç kurusu kız kardeşimi hemen hamile bırakarak onu ve dolayısıyla beni ömür boyu ona bağlayacak kadar küstah ve zeki.

Yine de oyununa saygı duymadan edemiyorum.

Thiago büyük usta seviyesinde satranç oynarken ben burada temiz bir dama oyunu oynuyorum.

"Hey, küçük adam. En sevdiğin amcanı görmeye mi geldin?"

Minik yüzüne baktığımda, babası gibi kana susamış bir katil mi yoksa annesi gibi kurumsal bir dahi mi olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Tanrı hepimizi korusun, eğer bu ikisinin bir karışımı olduğu ortaya çıkarsa.

Thiago kuru bir sesle, "Sadece bir tane var," diye yanıtlıyor.

Altı aylık yeğenimin başının üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Hala burada ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, çok

cevapla çok ilgiliydi. "Theo kalabilir ama sen de rastgele insanları parçalayıp öldürmeye geri dönebilirsin. Ya da boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanıyorsan ona."

"Saçmalama, Tristan. Sakatlama ve öldürme benim kariyerim, hobilerim değil," diye hoş bir şekilde düzeltiyor ve dikkatli gözlerle oğlunu göğsümde zıplatmamı izliyor. "Ancak yeni işkence yöntemleri denemek? İşte bu bir hobi."

Sıçramanın ortasında durakladım. "Pardon, şimdi de şaka mı yapıyorsun?"

"Görünüşe göre." "Lütfen dur."

Başka bir şey ekleyemeden, topukların mermer üzerindeki yumuşak ritmini duyuyorum ve karımın arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

Küçük bir el belimi bulup omurgamdan yukarı çıkıyor ve yanıma sokulurken kürek kemiklerimin arasına rahatça yerleşiyor. Onun narin dokunuşunu üzerimde hissettiğimde bağımlı bir ürperti bedenimi sarsıyor. Birden Theo'yu babasına fırlatmak istiyorum, böylece Nera'yı duvara doğru itip ağzımı onunkine yapıştırabileceğim.

"Bebeğin önünde işkence ve cinayet hakkında konuşmasak olur mu lütfen?" diye soruyor.

Ateşli, özlem dolu gözlerle ona bakarak fısıldıyorum, "Bir tane istiyorum."

Bana kalsa, biyolojik imkansızlıklara aldırmadan şimdiye kadar Nera'ya on bebek koymuş olurdum. Ancak eşim ikinci Olimpiyat madalyası için çalışıyor, bu yüzden üç uzun yıl daha beklemem gerekiyor. Beni 'siktir et' demekten ve onu bebeklerimle doldurmaktan alıkoyan tek şey onun hayallerine verdiğim sarsılmaz destek.

Ama o ikinci altın boynuna takıldığında, onun için her şey biter.

"Yakında," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor. Öne doğru eğilerek Thiago'yu her iki yanağından öpüyor, benim hoşnutsuzluğuma rağmen. "Thiago, seni görmek çok güzel, içeri gel."

Geri adım attı ama ben onun girişini engelledim. "Daha evime adımını atmadan karımı öpüyorsun. Sırada ne var? Yemek masama oturmak ister misin? Belki bornozumu ve terliklerimi de istersin?"

Nera burnunu kıvrır. "Beni cansız şeylerle mi kıyaslıyorsun?"

"Hayır, sadece bana ait olana dokunmakta çok rahat olduğunu söylüyorum," diye huysuzca cevap veriyorum.

"Kibar ol," diye beni uyarıyor.

"Onun burada ne işi var?" diye soruyorum. Bize katıldığından beri gözlerim ilk kez onun vücudunda geziniyor ve kaşlarım saç çizgime doğru kalkıyor. "Ve daha da önemlisi, sen ne giyiyorsun?"

Bu retorik bir soru. Üzerindeki siyah askılı elbiseyi kendi inanmayan gözlerimle görebiliyorum.

Çok küçük siyah askılı elbise.

"Tess ve ben çok ihtiyaç duyduğumuz, çok hak ettiğimiz bir kız kıza yemeğe çıkıyoruz," diye açıklıyor, fuayedeki konsoldan çantasını alırken.

"Ama bizim için yemek hazırlıyordum," diye dudak büktüm.

"Thiago da bu yüzden burada," diye karşı çıkıyor. "İkiniz birlikte güzel bir erkek yemeğinin tadını çıkarabilirsiniz."

Güzel bir idam mangasının da 'tadını çıkarabilirim', ancak benzer şekilde bunu yapmamayı seçiyorum.

Yüzümde kırılgan bir ifadeyle ona doğru dönüyorum, oğlunu hâlâ göğsümde tutuyorum. "Bu senin için sorun değil miydi?"

Bana donuk bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun?" Derin bir iç çekerek ekliyor: "Tess, evet demezsem bir hafta sonu boyunca benimle konuşmamakla tehdit etti, o yüzden başka seçeneğim yoktu."

Yüce İsa. Eşlerimiz söz konusu olduğunda hiçbirimiz için umut yok ve öyle görünüyor ki o da hepimiz gibi kırbaçlanmış durumda.

Karıma dönüp baktığımda başımı sallıyorum. "Bu elbiseyle bensiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim, Nera."

Thiago o cevap vermeden araya giriyor. "Tess'in kıyafeti konusunda ben de benzer şeyler hissettim," diye homurdanıyor. "Ama ben bunu h a l l e t t i m ."

Dönüyor ve arkasındaki sokakta park etmiş birkaç siyah arabaya el sallıyor. Takım elbiseli altı adam dışarı çıkar ve ona başlarıyla selam verir.

Thiago bir kez daha bize bakıyor. "Tess'in bu gece altı koruması var. Bu altısı Nera için. Karılarımızın nefes alma mesafesine yaklaşan herhangi bir erkeği gördükleri yerde öldürmek için ateş etme emri aldılar."

Görünüşe göre Thiago'yu çok çabuk yargılamışım.

Her şeye rağmen iyi bir adama benziyor.

Çok iyi ahlak, daha da iyi muhakeme.

Mükemmel muhakeme.

Her yönüyle harika bir adam.

"Bu çok fazla-" diye başlıyor

Nera.

"Eğer siz ikiniz dışarı çıkarken biz evde kalmak zorunda kalırsak, o zaman durum bu bebeğim," diyorum ona. "İster kabul et, ister etme."

"Peki," diyor suratını asarak.

"Şimdi gitmeden önce beni öp," diye emrediyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Thiago, Theo'ya doğru uzanırken. "Ön lob gelişimini kalıcı olarak sekteye uğratacak bir şeye tanık olmadan önce oğlumu bana ver."

Onu alıp evimize giriyor ve mutfığa doğru ilerliyor.

"Kız kardeşimi evlendikten üç ay sonra hamile bıraktın," diye sesleniyorum arkasından. "Birlikteyken tek yaptığınız şey tığ işi yapmakmış gibi davranma. Ayrıca sen bir katilsin, üzülerek söylüyorum ama sen etrafta olduğun sürece sevgili yeğenimin ön lobu için pek umut yok."

Tekrar Nera'ya döndüğümde karımın gözlerini ve gülümsemesini bana doğru çevirdiğini görüyorum.

"Gel buraya," diye fısıldıyorum, kalçalarına uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. "Bu gece iyi ol."

Kollarını boynuma doluyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Yapacağım. Oyun randevunuzun tadını çıkarın," diye ekliyor sırtarak. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Hayır, inkâr etme, zaten eski evli bir çift gibi şakalaşıyorsunuz. Düşmandan dosta geçişiniz çok güçlü olacak."

"Umarım bunun için bana borçlu olacağınızı biliyorsunuzdur. Ödememi daha sonra sizden alacağım."

Nera bana tatlı tatlı göz kırpmıyor. "Söz veriyor musun?"

Ensesinden tutup onu kendime doğru çekiyorum ve ağzını kendi ağzımla kapıyorum. Şiddetli ve çirkin, tıpkı ona duyduğum ihtiyaç ve aşk gibi. Onunla evlenmek bunu daha da kötüleştirdi.

Dudaklarımı onunkilerden güçlükle ayırarak, "Fikrimi değiştirmeden önce git buradan," diyorum.

Nera bir adım geri atıyor, sonra dönerek bana elbisesinin üç altmışlık görüntüsünü veriyor. Ön merdivenlerden inip kaldırıma çıkarken korumalar etrafını sardı.

Omzunun üzerinden bakıyor ve bana bir öpücük konduruyor. Onu yakalıyorum ve göğsümün sol tarafına, kalbimin olduğu yere bastırıyorum. Onu şimdiden özlüyorum ve o daha gitmedi bile.

Kapıyı güçlükle kapatıp mutfığa doğru ilerlediğimde Theo'yu taşıyıcısına geri dönmüş ve mışıl mışıl uyurken buluyorum, babası ise Nera ve benim için hazırladığım masanın yanında duruyor.

"Ne kadar romantik," diyor, ses tonu alaycı.

Konik mumların alevlerini parmaklarımla söndürüyorum. Yapacağım son şey, mum ışığında bir akşam yemeği yemek.

Thiago.

"Sen nereden bileceksin ki? Senin vücudunda romantik bir kemik bile yok."

"Ben romantik

biriyim."

Homurdanıyoru

m.

"Ben romantik biriyim," diye beni temin ediyor, şimdi daha yüksek sesle. "Karımı arayın, size romantik olduğumu söyleyecektir."

"Tabii ki öylesin."

Onu iğnelemenin nesi bu kadar tatmin edici bilmiyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Yap şunu," diye emrediyor, sanki her dediğini yapacakmışım gibi. "Hayır, teşekkür ederim."

Sonra bir baktım, telefonu kulağında ve mutfağında volta atıyor.

"Amor," diye başlıyor Tess'i hoparlöre vererek. "Kardeşin benim romantik olmadığımı düşünüyor. Ona romantik olduğumu söyle."

Telefondan kız kardeşimin melodik kahkahası geliyor.

"Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır-"

"Evet."

Thiago bana ters ters bakıyor. "Onu vuramayacağıma emin misin?" diye soruyor. "Lütfen mi? Bir sıyrık, sadece eğlence için."

Gözümü bile kırpmadım. Kız kardeşimin, kocasının en sevdiği kardeşini vurmasına izin vermesine imkan yok.

"Bana bir söz vermiştin, Thiago..."

Sesine hayal kırıklığı karışıyor ve gözleri açılıyor.

"Yaptım," diye onu temin ediyor. "Yerine getiriyorum. Afiyet olsun aşkım, seni seviyorum."

"Seni seviyorum bebeğim. Theo'yu benim için öp."

Thiago telefonu kapatıyor ve ceketinin cebine koyuyor. Bir sandalye çekip oturuyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Oturmak ve arkadaşlığınızın tadını çıkarmak."

Mutfağında bu davranış değişikliğini açıklayabilecek gizli kameralar arıyorum. Hiçbirini bulamayınca, "Felç mi geçirdin?" diye sordum.

"Hayır."

"Sanırım öyle. Yüz hatların her an sarkmaya başlayabilir. Açık konuştuğum için üzgünüm ama sanırım kız kardeşim seninle sadece görünüşün için birlikte - onu yanında tutan kesinlikle kişiliğin olamaz - bu yüzden bu gerçekleşmeden ve geri dönüşü olmayan bir hasar oluşmadan önce bir ambulans çağırmama izin ver."

"Otur." "Lütfen" diye eklediğinde ona defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtım.

Ona göz kırpıyorum. "Tamam, artık kesinlikle felç geçirdiğini biliyorum. Sağlık görevlilerine belirtilerin şiddetli olduğunu söyleyeceğim."

"Karıma bir söz verdim."

İşte yine "karım" saçmalığına başladı. "Beni vurmamak için mi?"

"Seninle vakit geçirmek için."

Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Ha?"

İç çekerek sandalyesine geri yerleşiyor. "Ne yaptığımız ya da ne konuştuğumuz umurumda değil. Joder, eve gitmeden önce burada seninle üç saat geçirdiğim sürece burada sessizce oturabiliriz."

"Neden?"

"Çünkü uzun zaman önce Tess'e seni tanıyacağıma ve seninle arkadaş olacağıma dair söz vermiştim. Sonra o vuruldu, bebeğimiz oldu ve kendi küçük balonumuza kapıldık, bu yüzden yol kenarına düştü, ama ona bu sözü verdim. Ve ben karıma verdiğim sözleri tutarım."

"Neden böyle bir söz verdin?"

"Çünkü bu onu mutlu edecek." Sanki ona suyun ıslak olup olmadığını sormuşum gibi söylüyor, sanki cevap bundan daha açık olamazmış gibi. "Onu gülümsetecekse seninle takılmaktan bin kat daha acı verici şeyler yapmaya hazırım."

Uzun süre ona bakıyorum, evimde oturan ve sırf kız kardeşimi güldüreceği için benimle çıkmaya çalışan bu kötü şöhretli, acımasız, duygusuz ve şiddet yanlısı adama.

Onu bir köpek gibi gezdir, kardeşim.

Birlikte olduğumuzdan bu yana geçen bir buçuk yıl boyunca hiç yalnız kalmadık, sadece o ve ben. Her zaman arkadaşlarımın ya da onun arkadaşlarının bizi tamponlaması gerekti, çünkü çoğunlukla onunla ihtiyacım olandan daha fazla zaman geçirmekle ilgilenmiyordum.

Kız kardeşimi bu evliliğe zorlamıştı ve bilmem gereken tek şey buydu. Vurulduktan sonra onunla nasıl ilgilendiğinden Theo'nun doğumuna kadar ona olan tutkusunun pek çok örneğini görmüştüm ama her zaman bunun aşk değil saplantı olduğunu düşünmüştüm. Bir süre alev alev yanmaya ve sonunda sönmeye mahkumdu.

Ama şimdi onu mutfağımda otururken, omurgası dik, çenesi kararlı bir çizgide ve gözleri niyetle parlarken gördüğümde, kız kardeşimi mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu anlıyorum.

Belki de umutsuz vaka değildir.

Arkamdaki adadan somon balığını alıp Thiago'nun karşısına bir sandalye çekiyorum ve oturuyorum.

"Peki, hadi o zaman. Bir şeyler yiyelim. Kız kardeşimle evlisin, o yüzden seni beslemediğini biliyorum. Ya da yediriyorsa bile yenecek gibi değil."

"Benim bir aşçım var," diyor, bir parça somon çatallarken hemen onu savunmaya geçiyor. "Yemek yapmasına gerek yok."

"Tabii ki hayır."

"Diğer ince konularda çok yetenekli-" İlk lokmasını aldıktan sonra aniden kesiyor. Sonra inleyerek ağzına bir çatal dolusu daha atıyor. "Put a madre, ikinizin akraba olduğuna emin misin?"

Gülüyorum ve sırtını sıvazlamak için uzanıyorum.

Eşlerimiz, Nera'nın deyimiyle bu hazırlıksız 'oyun buluşmasını' ayarlamakta haklıydı. Her şeye rağmen ben ve kayınbiraderim için umut var.

Mezuniyetten İki Yıl Sonra

ALTINCI BÖLÜM

Rhys

Soğuk su çıplak sırtıma çarpıyor ve beni Thayer'ın bir futbol sahasında koştuğu, özellikle canlı bir rüyadan koparıyor.

Bazı erkekler kız arkadaşlarını çıplak hayal eder, ben ise benimkini bir topa vururken, o uzun bacakları pompalarken, Fransız örgüsü sallanırken ve yüzünde parlak bir gülümseme varken hayal ediyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli pornoları kolayca geride bırakır ve onun skorunu izleyemeden çekildiğim için hiç memnun değilim.

"Ne oluyor lan?" Kükreyerek oturur pozisyona geçiyorum.

Yanımda, Thayer sıırıslıklam olmuştu. Bana çarpan su her neyse, onu ıskalayan sudan arta kalanlardı. Yavaşça yanıma oturuyor, gözlerindeki sıvıyı siliyor ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"İyi misin, Silver?" Çıplak omzunu öperek ona soruyorum.

"Uyumaya devam et Rhys," diyor soğuk bir ses. "Bu benimle kız arkadaşın arasında."

Gözlerim Rogue'unkilerle buluşmak için kalktı. Yatağımızın yanında duruyor, yanında artık boş olan bir kova tutuyor.

O ve Bellamy Chicago'dan ziyarete geldiler ve son birkaç haftadır bizimle kalıyorlar. Her ne kadar

Guantanamo tarzı bu uyanıştan sonra Amerika'ya ilk uçakla dönecek, serseri.

"Şaka yapıyorsun," diye homurdandım. "Şaka için hâlâ kızgın değilsin, değil mi? İki yıl oldu," diye belirtiyorum.

"Kız arkadaşımın beni aldattığını düşünmemi sağladı, sonuçlarına katlanmak zorunda" diye karşı çıkıyor.

Thayer inliyor ve kendini yastıklarına bırakıyor.

"Aman Tanrım, Rogue. Yaptım. Oreolarımın içine dış macunu koyduğunda sineye çektim, beni köktendinci Hristiyanlar için porno bağımlılığından kurtulma programına kaydettirdiğinde bir şey demedim ve sabah hazırlanırken çekilmiş bir videomu -dış kremim hâlâ üzerinde- Arsenal stadyumundaki büyük ekranda on binlerce insanın görmesi için oynattığında gülümsedim ve el salladım ama bu artık saçma olmaya başladı," diye ağlıyor. "Giderek artan bir seri katil gibisin. Bu tek taraflı şaka savaşına ne zaman son vermeyi düşünüyorsun?"

"O telefon görüşmesinin anısı hafızamdan silinip gittiğinde."

"Yani... hiç mi?"

Ona ince bir gülümseme veriyor. "Bu doğru."

Thayer tekrar ayağa kalkarak uzun parmağıyla onu işaret etti. "O zaman çatışmaya girmekten başka çarem yok. Ve buna pişman olacaksın çünkü Bellamy'yi de bu işe bulaştıracam."

Rogue kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, hiç de tehditkâr değildir. "Eğer o adil bir oyunsa, Rhys de öyle. Bana yardım etme şansı bulduklarında mutluluktan havalara uçacak hayranları bir düşünsene."

Thayer ona ters ters bakıyor ve yatağımızın üzerinde durmak için zıplıyor, çok dar, çok ıslak, ipek pijama takımını ortaya çıkarıyor ve bu süreçte kan basıncımın fırlamasına neden oluyor.

"Bellamy!" diye sesleniyor. "Erkek arkadaşını evimden atıyorum."

Bellamy içeri girerken Rogue kapıya doğru döner. Açıklıktan ve onun bir anlık

Thayer dikkati dağılmış bir halde adamın sırtına atlar ve kollarını boğazına dolar.

"Ne-"

"Şaka yapıyorum, Roguey. Ne kadar pislik olmaya devam edersen et, benden asla kurtulamazsın. Ben artık senin ailenim," diyor sırtına yapışmış bir halde.

"Bırak beni, seni hayvan," diye homurdanıyor ve onu tuttuğu yerden kurtarmak için kollarını parçalıyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Bellamy arka planda gülmeye başlar, erkek arkadaşı ve en iyi arkadaşı arasında gerçekleşen oyun kavgasının tadını çıkarır.

Bir tek o var.

"Peki bu kimin suçu?" Thayer şarkı söylüyor.

"Bırak onu Thayer," diye çıkışıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, yüz ifadesi irkilmiş. Hemen Rogue'un üzerinden kayarak yere düşüyor.

Arkadaş grubumuzda neşeli ve güler yüzlü olan benim, bu yüzden sert tonum onu şaşırtıyor.

"Ah, lanet olsun." Rogue yüzüme bir kez baktıktan sonra doğruldu. Bellamy'nin elini tutuyor ve onu da peşinden kapıdan dışarı çekiyor.

"Ne oldu?" Sorduğunu duydum.

"Birbirlerinin kıyafetlerini yırtmalarına iki dakikadan az bir süre veriyorum ve bu gerçekleştiğinde orada olmak istemiyorum."

"Hey, bunun için seni geri alacağım!" Thayer arkasından seslenir ama o cevap vermeden kapıyı arkasından kapatır.

"Hayır, yapmayacaksın," diye bilgilendirdim

onu. "Bu artık sona eriyor." "Ama-"

"Rogue ile konuşacağım. Sana bir daha şaka yapmayacak."

Thayer bana doğru uzanıyor ama o bana dokunamadan bileğini kavriyorum ve elini göğsümün hemen dışında tutuyorum. Gözleri irileşti. Elini geri çekmeye çalışıyor ama izin vermiyorum, bunun yerine onu kendime yaklaştırmak için tutuşumu kullanıyorum.

"Ona dokunmandan hoşlanmıyorum, Silver."

"Dalga geçiyordum. Terk edilme sorunları yüzünden onu evden atma konusunda ciddi olduğumu düşünmesini istemedim. Tek taraflı da olsa benim için bir kardeş gibi olduğunu biliyorsun. Onun önemseydiği tek şey Bellamy, yani boş yere kıskanıyorsun."

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde kızlar ve Tristan, sanki onlardan önceki hayat hiç var olmamış gibi orijinal üçlümüze entegre oldular. Her birimiz bir şekilde kayıp yaşamış ya da ebeveynlerimizle mücadele etmiştik ve bu ortak konu bizi birbirimize daha da yakınlaştırarak kopmaz bir bağ oluşturdu. Birbirimizde bir aile bulmuştuk ve bu yedi kişiye hayatım pahasına güvenebileceğimi biliyordum.

Ama bu, kız arkadaşıma karşı duyduğum korumacılığın arkadaşlarımin yanında hiç kaybolmadığı anlamına gelmiyordu.

Aksine, sahiplenme duygum her geçen gün daha da güçleniyor çünkü onu kaybetme olasılığım ile ilgili riskler de artıyor. Hayatta kalmam için ne kadar vazgeçilmez hale gelirse, ona sahip olmama düşüncesi de o kadar sakatlayıcı oluyor.

Thayer'ın diğer elini onun belindeki ilk eliyle birleştiriyorum ve onu göğsüme yaslamak için tutuşumu kullanıyorum.

"Tek gördüğüm onunkine karşı ıslak bedenindi. Şu anda benim hissettiklerimin aynısını hissetti - her bir santimini. Bana ait olan her bir santimini."

Thayer kayıyor ve sert meme uçları göğsüme sürtünerek beni ürpertiyor.

"Aynen öyle," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor ve ayak parmaklarının üzerine kalkmak için beni itiyor. Ona izin veriyorum ve kulak mememi emiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve beni ürpertiyor. "Ben sana aidim. Bir hatırlatıcıya ihtiyacım yok. Düşündüğüm ya da hayalini kurduğum başka kimse yok."

"Rüya mı?" Soruyorum.

Güzelce kızarıyor. "Rüyamda seni görüyordum. Yorganın altında ve bacaklarımin arasındaydın. Öyle hissettim ki

gerçek." Dudakları hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle büküldü. "Sen sözünü bitiremeden beni uyandırdı. Daha doğrusu ben bitiremeden."

Vay, vay, vay. Onun rüyaları benimkilere göre kesinlikle daha müstehcen. Birbirimize eşit derecede takıntılı olmamızı seviyorum, o kadar ki yan yana uyumak yetmiyor, birbirimizin rüyalarını da tamamen yaşamamız gerekiyor.

Boştaki elimle saçlarını kavrayıp başını geriye çekerek boğazını bana doğru açıyorum. Dilimi boynunun dibinden, boğazından yukarı ve dudaklarına ulaşana kadar çenesinin altından geçirdiğimde yüksek sesle inliyor.

Uzun saniyeler boyunca ağzının üzerinde geziniyorum. Mesafeyi kapatmasını engellediğimde hoşnutsuz bir ses çıkarıyor.

"Hayallerinizi gerçeğe dönüştürmek için buradayım."

"Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşı," diyor mutlu bir iç çekişle, gözleri kapalı ve baş döndürücü bir gülümseme dudaklarını geriyor.

Ona birkaç saniye daha bakıyorum çünkü ne kadar bakarsam bakayım asla doyamıyorum. Ancak ona olan aşkım beni boğduğu için fiziksel olarak nefes alamıyormuşum gibi hissettiğimde nihayet aradaki mesafeyi kapatıyorum ve onu öpüyorum.

Önce tatlı, sonra tutkulu ve muhtaç. Şortunu tutup kalçalarından aşağı itiyorum, sonra onu yatağıma atıyorum. Sırtı ıslak çarşaflara değdiğinde titriyor ama ben bunu görmezden geliyorum. Zaten otuz saniye içinde vücudu şiltede bir delik açacak kadar sıcak olacaktı.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum.

Bakışları kıvılcımlanıyor, sesimdeki aç tonu fark edince gözleri parlıyor. İstedikimi yapıyor ve aralarına giriyorum, ellerim dizlerinden birinin üzerinde duruyor. Uyluklarının yanlarına doğru hareket ediyorlar, bakışlarımı şimdi ıslak olan kıvrımlarına indirirken onu yumuşakça okşuyorlar.

Mükemmel amina bakarken dudaklarımdan boğuk bir inilti dökülüyor.

Maden. Maden. Mayın.

Başparmağımı yarığına sürtüyorum ve o da inliyor.
"Sözlerimi unutma," diye homurdanıyorum, sesim
şehvetten boğuklaşıyor. "Ben
buraya bir bebek koyan ilk kişi olacağım."

"Tanrım," diye cevap veriyor titreyerek.

"'Oh, Tanrım', evet?" Soruyorum. "Bir düşünsene -küçük
mini mes ve sen etrafta koşturup bana baba diyorsun."

Yutkunuyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, sırtı yatağa
doğru eğiliyor.

"Kendi küçük futbol dahilerimiz," diye mırıldanıyor
hararetle.

Vücudunun üzerine eğildim, parmaklarım klitorisini
okşamaya devam ediyordu. "Buna futbol demeyi kabul
etmemiz gerekecek. Çocuklarımin buna 'futbol' demesine
izin vermeyeceğim."

"Beni ikna et," diye emrediyor soluk
soluğa. Dudaklarımda bir gülümseme
beliriyor.

"Benim için zevkti, Silver." Ağızına hızlı bir öpücük
bırakıyorum ve sonra bacaklarının arasında dizlerimin
üzerine çöküyorum. Dilimi girişinden yukarı doğru
gezdiriyorum ve klitorisini ağızıma alıyorum.

Dudaklarımin hassas tepe noktasına yaklaştığını
hissettiğinde çığlık atıyor. Kalçasının iç tarafına cezalandırıcı
bir şaplak attıktan sonra bacaklarının arasından ona
sırıttıyorum, ağızım kıvrımlarının hemen üzerinde geziniyor.

"Baban kahvaltısını yaparken sessiz ol," diye emrediyorum.

Ağızı şok ve uyarılmanın birleşimiyle parçalanıyor ve
bacaklarının arasına geri dönüyorum, onu çığlık çığlığa
orgazm ederek kazanan bir argüman ortaya koyana kadar
onu yiyorum.

Mezuniyetten Dört Yıl Sonra

YEDİNCİ BÖLÜM

Rogue

Bellamy arabayı Phoenix'in evinin önüne park ediyor ve bana doğru dönüyor. Konsola doğru eğiliyor, elini enseme doluyor ve beni öpüyor.

"Bu gece iyi eğlenceler bebeğim. Sana iyi şanslar dilerdim ama biliyorum ki onların canına okuyacaksın."

"Aksini düşünseydin hayal kırıklığına uğrardım," diye cevap veriyorum ve onu daha da güçlü bir şekilde öpüyorum.

Gülüyor. "Onlara çok fazla para kaybettirmemeye çalış. Yarın Rhys'in maçını izleme partisine ev sahipliği yapacağız ve Phoenix kötü bir ruh halindeyken yanında olmak dayanılmaz."

"Söz vermiyorum tatlım," diyorum sırtarak.

Bell ve ben birkaç hafta önce Londra'ya geri taşındık ve o zamandan beri durmaksızın partiler, etkinlikler, barbeküler ve arkadaşlarımızla isimsiz buluşmalar düzenliyoruz. Chicago'dan ayrılmakla doğru kararı verdiğimizden hiç şüphem olmadı ama Londra'da bizi karşılama şekilleri eve dönmek gibi hissettirdi. Sanki hiç ayrılmamışız gibi gruba geri döndük.

Yine de yapmamız gereken bir şey var, bazı sınırlar koymak. Çünkü arkadaşları sürekli etrafta ve bu Bellamy ile geçirdiğim zamanı azaltıyor.

Yalan söylemeyeceğim ve Tristan'ın eniştesinin yaklaşımını benimsemeyi düşünmediğimi söyleyemem. Adamla tanışmadım ama kız kardeşinin en iyi arkadaşlarından birini vurduğunu duydum.

Bell'le ne zaman yalnız kaldığımızı düşünsem, arkadaşlarından biri kapıdan içeri dalıyor, telefon ediyor ya da bir şekilde varlığını belli ediyor, bu yüzden onları vurmayı hayal etmem şaşırtıcı değil. Ölümcül değil elbette, arkadaşlarıma bunu asla yapmam. Birinin bunu yapabileceğine ve evliliğinin bunu atlatabileceğine dair kanıtım olduğuna göre, bu fikir gün geçtikçe daha çekici hale geliyor.

Ama Bellamy'nin ne kadar mutlu olduğunu, buraya taşındığından beri ne kadar yerleşik olduğunu görüyorum ve bu her seferinde bu düşünceyi öldürüyor. Benim için önemli olan tek şey onun mutluluğu, ne olursa olsun.

Bu gece Phoenix çocuklar için bir poker gecesi düzenledi, döndüğümünden beri ilk kez. Kızlar bizimkinde film gecesi yapmaya karar verdiler, böylece ayak altında olmayacaklardı.

Bir yandan, poker gecesi erkekler içindir.

Öte yandan, Bell'i küçük sevimli pijamaları içinde görememek ve bensiz eğlenememek hiç de hoş değildi. Haberi aldıktan sonra beş dakika içinde kameralar satın aldım ve uzaktan onu kontrol edebilmek için evin etrafına yerleştirdim.

Takıntılıysam ne olmuş? Dava et beni.

Nişanlım birkaç ay içinde hukuk fakültesine başlayacak, beni savunabilir.

Beni birden fazla şekilde tatmin etmesini dört gözle bekliyorum, Tanrı biliyor ki bir noktada tekrar ceza avukatına ihtiyacım olacak.

Dördüncü parmağında parlayan devasa yüzüğe bakıyorum ve onu her gördüğümde göğüs kafesimin arkasına yayılan tanıdık rahatlık sıcaklığını hissediyorum.

Bana ancak üniversiteden mezun olduktan sonra evlenme teklif edebileceğimi söylemişti ve ben de teklif edene kadar günleri saymıştım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Her geçen günü evimizin duvarına kazımdan başka bir şey yapmıyorduk, tıpkı bir mahk mun gün sayması gibi.

serbest bırakıldım, diğer her şeyi yaptım. Uyandığımda ilk düşündüğüm şey, onu benim yapmaya bir gün daha yaklaştığımdı. Her gece bana hatırlatıcı gönderen bir uygulamam vardı, böylece ertesi sabahı dört gözle bekleyecek bir şeyim oluyordu. Hatta asistanım her öfkelendiğimde bana hatırlatmalarda bulunuyordu çünkü beni hemen sakinleştirmenin, dizlerimin üzerine çökmeme sadece belli bir gün kaldığını söylemekten daha emin bir yolu yoktu.

Ve sonunda bunu yaptığımda, mümkün olan en büyük yüzüğü taktığımdan emin oldum, böylece kimse onun kime ait olduğundan şüphe etmeyecekti. Aslında daha da büyütmeye çalışmışım ama kuyumcu bana saygılı bir şekilde, bunu yaparsam Bellamy'nin kolunu kaldırmakta zorlanabileceğini söylemişti.

Bunu istemeyeceğini bildiğim için razı oldum. Eğer bana kalsaydı, tam zamanlı işi onun için kolunu kaldırmak olan bir asistan tutardım.

Evlenme teklif ettiğimde coşkulu ve içten bir 'evet' dedi ve şimdi birkaç ay içinde evleniyoruz.

Geri sayım yaptığım yepyeni günler.

Pencerem çalınıyor ve döndüğümde Six'in bana el salladığını görüyorum.

Bell'i bir kez daha öpüyorum, dudaklarımı onunkilere şiddetle bastırıyorum, sonra kulpa uzanıyorum.

"Yarın görüşürüz, tatlım."

Eli ön koluma iniyor. "Bekle," diyor, bana kuşkuyla bakarak. "Şüpheli bir şekilde soğukkanlı davranıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Masumca sordum.

"Ne zaman ayrılısak öfke nöbeti geçiriyorsun."

"Ben tant atmam-"

"Ve şimdi sadece bir öpücükle gitmeme izin veriyorsun ve hepsi bu." Gözlerini bana dikti. "Öksür bakalım, Royal. Ne yaptın sen?"

Ona kameralardan bahsetmediysem ne olmuş? Beni iki kere dava et.

"Eğer karımı arabanın dışında bir saniye daha bekletirsen, bulduğum ilk poker fişini boğazına tıkarım, Rogue," diye çıkışıyor Phoenix kapı aralığından.

"Phoenix!" Altı haykırır.

"Üzerinde ceket yok ve hava da esiyor," diye devam ediyor, umursamaz bir tavırla.

"Onu duydun, tatlım. Yolda dikkatli ol, eve varır varmaz bana mesaj at."

"Phoenix'in senden istediği şeyi mi yapıyorsun? Artık biliyorum. kötü bir şey yaptın."

Arabadan çıkarken ona "Seni seviyorum," dedim.

Six kolumu okşayarak, "Seni görmek güzel, Rogue," diyor. Bunun ötesinde bana dokunmanın, özellikle de kocası izlerken, kötü bir fikir olduğunu biliyor. Yanıt olarak homurdanıyorum ve yanından geçip Phoenix'in yanına, merdivenlerinin tepesinde durmaya geliyorum.

"Merhaba, otuzbirci," diye sesleniyor dalgınca, gözleri hâlâ karısında. Kadın arabaya biner ve el sallayarak uzaklaşırlar.

Görüş alanından çıktıkları anda vücudu kasılıyor, çok iyi anladığım bir duygu.

"Endişelenme dostum. Onlara göz kulak oluyorum."

"Nasıl?"

"Size birazdan göstereceğim. Diğerleri burada mı?"

Phoenix beni koridordan geçirip oyun odalarının bulunduğu alt kata götürüyor. "Tristan aşağıda. Poker gecesi için bir tür karmaşık gurme atıştırmalık hazırladı."

Odaya girdiğimizde gözlerimi deviriyorum. "Kendini beğenmiş pislik."

"Biliyorum. Bunun için ona bok atmak istedim ama sinir bozucu bir şekilde aslında çok lezzetliler."

Söz konusu adamla göz teması kurarak "Sik kafalı," diyorum.

"Cips ve salsaya sadık kalabilirsin, Rogue," diye cevap veriyor Tristan, beni kayıtsızca tersleyerek. "Ben istemezdim

rafine edilmemiş damağınız sofistike bir Şeyle temas ettiğinde Őoka girecek."

"Sizin yemeğinizi her yediğimde ördek köpüğu ya da jöleli yunus burnu gibi saçma sapan bir Şey yediğimi göz önünde bulundurursak, damak tadım bozulmadan hâlâ burada duruyor olmam küçük bir mucize."

"Tuhaf. En yeni restoranım açıldığında ilk rezervasyonun senin adına yapıldığını hatırlıyor gibiyim," diyerek beni kayıtsızca kandırıyor.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye itiraz ediyorum burnumu çekerek. "Karımın en yakın arkadaşının belli bir yaşam standardına sahip olmasını istiyorum ve maalesef bu seni desteklemek anlamına geliyor."

"Doğru."

"Başka bir nedeni yok." "Uh huh."

"Unutulmaz değildi."

"Tabii ki değildi."

"Zar zor yenilebilir."

"Bu yüzden mi iki hafta içinde başka bir rezervasyonunuz var?"

Onu görmezden gelerek soslu bir kraker, bir parça füme alabalık ve bir dilim salatalık alıp ağzıma atıyorum.

"Bu Şimdiye kadar yediğim en kötü Şey değil," diyorum ve ilkini yutmayı bitirmeden bir tane daha alıp ağzıma atıyorum.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz? Kayda almak istiyorum" diyor, telefonunu yüzüme doğru tutarak.

Onu geri ittim. "Siktir git."

O cevap veremeden arkamdan merdivenlerden yuvarlanan gergedanların çarpışma sesi geliyor.

Arkamı döndüğümde Rhys'in bir insanın çıkarabileceğini düşündüğümde daha fazla gürültü çıkararak odaya daldığını görüyorum; yumruklarını gururla gökyüzüne kaldırmış, "Beni tebrik edin pislikler, baba olacağım. Karım hamile!"

"Senin bir karın yok," diye karşı çıkıyor Phoenix.

"Siktir git, Phoenix. Anlambilim. Birkaç ay içinde benim karım olacak."

"Ama henüz değil."

Rhys, Phoenix'in onu kışkırtma girişimlerinden etkilenmemiş gibi görünüyor. Kollarını daha da açarken yüzündeki geniş gülümseme devam ediyor.

"Henüz karım olmayabilir ama hamile. Biz konuşurken çocuğum onun karnında büyüyor, henüz kesinlikle sahip olmadığın bir şey."

"Thayer hamile mi?" Soruyorum.

İşliyor. "Evet. Üç ay ve bir gün. Size haber vermek için bu kilometre taşını aşmayı bekledik."

"Tebrikler dostum," diyor Tristan, ona doğru yaklaşıp sırtını sıvazlayarak.

Tanrım, çekilmez biri olacak. Sadece önümüzdeki altı ay boyunca konuşacağı tek şey Thayer'ın hamile olduğu gerçeği olacağı için değil, aynı zamanda bunu yapan ilk kişi olacağı için de.

"Dünyanın ihtiyacı olan son şey sizden daha fazlası," diye belirtiyorum.

"Neden? Ben seksi, komik, zeki, sadık ve son derece yetenekliyim. Biraz duygusal hasar var ama nişanlım beni çoğunlukla düzeltti. Gerçekten, düşündüğün zaman, ben mükemmelim."

"Alçakgönüllü de," diyor Phoenix kuru bir sesle.

"Birinci sınıf sporcular alçakgönüllü olmamalı. Bu itici ve marka dışıdır."

Onu tebrik etmek için elini sıkmadan önce Phoenix'in dudaklarında bir gülümseme belirir.

Rhys ne kadar tahammül edilemez olsa da bunu hak ediyor. Biz gençken ailesini aniden ve beklenmedik bir şekilde bir araba kazasında kaybetti. Bu olay dünyayı onun altından söküp aldı ve sahip olduğu tek aileyi bir çırpıda yok etti. Kendi ailesini kurmayı ve bu şekilde mutluluğu tatmayı hak eden biri varsa o da odur.

Elini kendi elime koyuyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Seninle gurur duyarlardı," diye mırıldanıyorum, beni sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Keşke bunu görmek için burada olsalardı."

Kendini toparlamadan önce dudaklarının çizgisi bir anlığına titriyor. Ve sonra beni uzun yıllardır yapmakta olduğu bir kucaklaşmaya çekiyor.

"Teşekkürler, kardeşim."

Bir süre sonra geri çekiliyorum ve boğazımı temizliyorum. "Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. O bebek Silver'ı bana ömür boyu bağlar, cinsiyeti benim için önemli değil."

"İkisini kontrol etmek ister misin?" Teklif ediyorum.

"Nasıl?" Phoenix bir adım öne çıkarak cevap verir.

Telefonumu çıkardım ve güvenlik kamerası uygulamasını kolayca açtım. Farklı kamera açıları ekranda beliriyor ve ben mutfak için olana dokunuyorum. Tam ekrana geçiyor ve kızların alana yayıldığını gösteriyor. Nera ve Bellamy tezgahta oturuyor, Six buzdolabını karıştırıyor ve Thayer lavaboya yaslanıyor.

Tristan omzumun üzerinden etkilenmiş bir ısıklık çalıyor.

"Kameralar yeni mi?"

"Evet, dün itibariyle," diye gururla cevap veriyorum. "Güzel. Hangi şirketi kullandınız?"

"Size bilgilerini göndereceğim. Eğer geri kalanınız da ilgilenirse paket indirimini yapabilirler mi?"

"Ben varım," diyor Rhys. "Kesinlikle."

"Aynen," diyor Tristan. "Bunu kendim düşünmediğim için çok kızgınım."

"Paket anlaşma için beni de sayın," diye ekliyor Phoenix. "Gerçi sanırım - sanırım - indirim olmadan da bunu karşılayabiliriz. Bir dakikadır hesaplarımı kontrol etmedim ama o zamandan beri bakiyem dokuz basamak düşmediyse, iyi olmalıyım."

"Kendi adına konuş. Baba olmak üzereyim, para biriktirmeye başlamalıyım."

Tristan Rhys'e etkilenmemiş bir bakış atar. "Geçen yıl beş yüz milyon sterlinlik bir sözleşme uzatması imzaladın ve bu cirolarını hesaba katmıyor bile."

"Evet, ama ya bir kızım olursa? Prensesimin istediği her şeye, istediği zaman sahip olmasını istiyorum."

"Yeterince makul," diye kabul eder Phoenix.

"Ve beş yüz milyon artı yeterli değil mi?" Tristan soruyor. "Senin varsayımsal kızınla evlenen zavallı adama iyi şanslar. Umarım zengin olur."

"Kızıma tükürük mesafesinde yaklaşıyorsa öyle olsa iyi olur. Şimdi yakınlaştı." Rhys bana talimat veriyor. "Bir şişlik görebiliyor musun? Küçük bir bebek şişliği oluşmaya başladı, çok tatlı. Sanırım sadece çıplak olduğunda görebiliyorsun." Birden kendine gelerek doğruldu. "Aslında, ne diyorum ben? Sakın bakmaya cüret etmeyin. Gözlerinizi kaçırın, otuzbirciler."

Phoenix onu iterek yolundan çeker ve parmaklarıyla ekranı çimdikler. "Nişanlın umurumda mı sanıyorsun? Baktığım tek kişi karım." Six'in yüzü tüm ekranı kaplayana kadar yakınlaştırıyor. Kamera dışında bir şeye bakıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Çok güzel," diyor hülyalı bir şekilde.

"Siz sikikler kendi yeminizi alın. Bu benim." Phoenix'in elini ekranımdan çekiyorum.

Uzaklaşıyorum ve Bellamy ile göz göze geldiğimde Rhys'in mırıldanarak "kahretsin" dediğini duyuyorum.

Göz temasından bahsediyorum.

Çünkü nişanlım kameranın tam altında duruyor, doğrudan objektife bakıyor, yumrukları kalçalarında sertçe duruyor.

Tristan, "Görünüşe göre yakayı ele vermişsin," diyor.

"Hadi canım."

Parmağıyla beni işaret ediyor ve konuşmaya başlıyor. Onu duyabilmek için sesi açıyorum.

"Rogue Royal, başın büyük belada. Son teknoloji bir casus sistemine sahip olduğunuzu biliyorum, bu yüzden

Bahse girerim benimle bu kamera aracılığıyla konuşabilirsin. Şimdi sesini aç."

Bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Beni çok iyi tanıyor.

"Merhaba tatlım," diyorum. Sesim mutfakta yankılanırken kızların tepki verdiğini görüyorum.

"Bana 'tatlım' deme. İşte bu yüzden daha önce çok soğuktun. Casusluk yapıyordun."

"Casusluk yapmıyordum."

"Buna ne diyorsunuz?"

"Seninle tek bir anı bile kaçırmak istemiyorum."

Omurgasının bir parça yumuşadığını, bir gülümsemenin dudaklarının düz çizgisini gevşetmek için savaştığını görüyorum.

"Sesi açmadım, sadece zaman zaman kontrol edebilmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ev işlerinizi böldüğüm için üzgünüm," diyor Phoenix, telefonu elimden kaparak. "Ama merhaba, vahşi kız." Ekranı Six daha dik oturuyor, yüzünü keyifli bir gülümseme kaplıyor. Kameraya el sallıyor. "Seni özledim," diye ekliyor.

"Seni de özledim!"

"Bana söylemeliydin, Rogue."

Telefonu Phoenix'ten geri çektim. "Biliyorum. Onları indirmeyin."

"Bana iyi bir sebep söyle."

"Eve geldiğimde seni cezalandırmak zorunda kalmak istemiyorum. Seyircilerin önünde bundan daha fazlasını

söylemeyeceğim." Kızın yüzü oldukça kırmızı bir renge büründü ve sessiz kaldı. "Aslında siz şimdi gidip poker oynamalısınız," diyor Nera.

öneriyor.

"Merhaba bebeğim," diyor Tristan, telefona yakın konuşabilmek için öne doğru iterek.

"Merhaba Tris," diye sesleniyor ve elleriyle kalp işareti yapıyor.

"Gidiyoruz, gidiyoruz," diye yanıtlıyorum onu, sonra da ekliyorum, "Peki ya Thayer?"

Söz konusu kadın dondurmasından bir ısırık almak üzereydi ki adını söyledim. Kaşığının yarısına kadar

durakladı.

Ağzını açıyor ve yukarı bakıyor. "Evet?"

"Rhys ile üremek mi? Cesur bir kadınsın," diye takıldım. "Tebrikler."

Diğer kızlar donakalır. Üç çift göz yavaşça ona doğru kayar.

"Neden bahsediyor bu?" Bellamy soruyor. "Sen..?"

Sixtine sorar.

"Ciddi misin lan sen?" Nera atlıyor.

"Henüz kızlara söylemeye fırsat bulamadım," diye açıklıyor mahcup bir şekilde. "Ama evet. Ben hamileyim. Bir bebeğimiz olacak."

Daha cümlesini bitirmeden, ses duvarını delemek kadar mutlu ve tiz sevinç çığlıkları patlak veriyor.

Six, Thayer'ın üzerine atladığında Bellamy ve Nera tezgâhın etrafını sarar ve üçü birlikte onu kucaklayarak gülmeye, ağlamaya, çığlık atmaya ve haberin sevinci her şeyi bastırırken ellerini karnına koymaya başlarlar.

Ve oğlanlar kameradan izliyorlar, sessiz ve tamamen odaklanmış bir şekilde, kızlarımızın kutlama görüntüsünden büyülenmiş bir şekilde.

Kameraların iyi bir fikir olduğunu biliyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Phoenix

Tristan, Call of Duty oynadığımız Rogue'un oyun odasına girdi. Ellerini birbirine sürtüyor ve sırtıyor, kaymağı yiyen kedinin tam tanımı gibi görünüyor.

"Bu bakış ne için?" Rhys bir an için ekrandan uzaklaşarak ve bu sırada benim tarafımdan öldürülmesine neden olarak soruyor. "Ahmak," diyor bana doğru bakarak.

"Beceri sorunu," diye esneyerek karşılık veriyorum.

"Bu bakış bir zevk," diye cevaplıyor Tristan. "Bunu size şahsen söyleyebildiğim ve tepkilerinizi canlı olarak görebildiğim için çok mutluyum. Nera hamile. Baba olacağım."

"Şerefsiz," diye suçluyor Rhys, doğrulup otururken. "Ne cüretle benim gök gürültümü çalarsın!"

Thayer'ın da hamile olduğunu yeni öğrendik. Çocukları bir ay arayla doğacak.

Tristan'ın gülümsemesi genişliyor. O otuzbirciyi hayatımda hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Ve olsun Bu,"o diyor, çizim dışarı ve Gizem. "İkizler."

"Orospu çocuğu," diye homurdanır Rhys.

"Görünüşe göre tam anlamıyla," diye civıldıyor Rogue. "İkizlerin mi olacak? İki tane mi?"

"Genel tanım bu, evet."

Rhys, dudaklarını sadece somurtmak olarak tanımlanabilecek bir şekilde bükerek, "Beni bir adım öne çıkarman gerekiyordu," diyor.

"Kendime engel olamadım." Tristan çok mutlu görünüyor, tüm yüzü kocaman bir gülümsemeyle bölünmüş.

Rogue düşünceli bir şekilde, "Bir sonraki turda zamanlamayı daha iyi yapmalıyız," diyor.

"Sonraki tur?" Soruyorum.

"Sanırım bir çocukla yetinmeyecekler. Ya da Tristan'ın durumunda, iki."

Tristan sırtarak, "Tabii ki hayır," diye cevap veriyor. "Ben bütün bir basketbol takımını istiyorum."

"Nera'nın muhtemelen bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır," diye belirtiyorum.

"İkna edici olabilirim," diye cevap verir imalı bir şekilde. "İğrenç," diye ekler Rhys.

Rogue, "Siz aptallar geri kalanımıza haber vermeden karılarınızı tekrar hamile bırakmadan önce bir anlaşma yapalım," diyor. "Bir sonraki çocuk turunu zamanlayalım ki hepsi bir arada olsun."

"Neden?" Rhys gözlerini kısarak sorar.

Rogue omuz silkiyor. "Eğlenceli olacak."

"Phoenix ve Tristan'ın çocuklarının benim çocuklarımın sınıfında olmasında bir sorun yok ama seninkiler konusunda emin değilim Royal. Senin soyunun benim çocuklarımın yakınında olmasını istemiyorum. Tanrı korusun, gözleri benim değerli yavrularımın üzerinde gezinir."

"Senin çocuğun benim çocuğumun ilgisini çektiği için çok şanslı olmalı." "Cesedimi çiğnemedi bunun olmasına izin vermem."

Rogue'un ifadesi ölümcül bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir Kraliyet mensubunu istediği şeyden alıkoymada iyi şanslar."

Rhys ayağa kalkar ve arkadaşına ters ters bakar. "Şansa gerek yok, yoldan saptıklarını görürsem gözlerini yuvalarından çıkarırım."

Rogue ayağa fırlar. "Sen-"

"Pekâlâ," diye araya giriyor Tristan, ikisini ayırarak. "Teoriler üzerinde tartışmanın faydası yok, o çocuklar henüz

burada bile değil.

Ve bir kez birbirlerinden hoşlandıklarında, birbirlerinden hoşlanma ihtimallerinin çok düşük olduğundan bahsediyoruz."

"Nişanlım benden hoşlanmadı ve şu anki halimize bak."

"Kapa çeneni Rogue," diye cevap veriyor Tristan sinirli bir iç çekişle. "Tüm bunlar bir yana, aynı anda çocuk sahibi olma fikrine bayılıyorum. Ben varım. Phoenix?"

Sessizce Rogue ve Rhys'in ileri geri atışmalarını izliyordum, atışmaları beni eğlendiriyordu. Üç çift göz de bana doğru döndü.

"Elbette," diyorum.

Diğerlerinin aksine, çocuk sahibi olmak için acelem yok. Sixtine'in istediği buysa, istediği anda ona vereceğim, ama sadece onu mutlu edeceği için ve hayattaki önceliğim bu olduğu için.

Eğer bana kalsaydı, zamanın sonuna kadar sadece ikimiz olurduk. Karım beni tüketiyor ve ben de böyle olmasını istiyorum. Tüm odağım, dikkatim ve sevgim, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan onun üzerinde.

Sadece o.

Başkalarına yer açmak imkânsız bir görev gibi görünüyor. Yersiz bir öfkenin gözümü kör etmesine izin vererek çok uzun yıllarımı boşa harcadım ve bunları telafi etmem gerekiyor. Hâlâ arayı kapatmaya çalışıyorum ve uzun bir süre daha çalışacağım, bu yüzden benim için önemli olan da bu.

Eğer çocuklarımız olursa, onları seveceğim çünkü onlar da onun bir parçası, ama şu anda onu paylaşma düşüncesi ölmek istememe neden oluyor.

Henüz buna hazır değilim, bu yüzden kesinlikle bir çocuk planlamayacağım, ama bunu şimdi çocuklara söylemenin bir faydası yok.

Six ve ben birkaç hafta içinde Bellamy ile aynı hukuk fakültesine başlıyoruz. Onunla bu yeni yolculuğa çıkacağım için heyecanlıyım, ancak onun dikkatini çekmek için yarışacak yüzlerce yeni insana maruz kalacağı düşüncesi beni rahatsız ediyor. Eğer onu sadece benim eğlenebileceğim bir yerde kilitli tutabilseydim, tutardım.

Bir keresinde bunu gerçeğe dönüştürmekle tehdit etmişim ve söylemeliyim ki bu fikir zaman geçtikçe daha da cazip hale geliyor.

Belki de bu sefer daha görünür bir yere ismimi dövme olarak yaptırmalıyım ki ilk bakışta müsait olmadığı anlaşılsın.

"Sesi her zamanki gibi heyecanlı geliyor," diyor Rhys dalgın dalgın.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkardığımda karımdan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Altı: Yukarı gel.

Altı: Sana bir şey göstermem gerek.

Geliyorum bebeğim.

Altı: :)

"Geri döneceğim," diyorum çocuklara duraksamadan önce. "Aslında dönmeyebilirim."

Rogue gözlerini ekrandan ayırmadan, "Git karınla birlikte ol, Phoenix, onsuz çok uzun zaman geçirdiğinde çok sinir bozucu oluyorsun," diyor.

"Huysuz herif," diye mırıldandı Rhys nefesinin altında.

"Tebrikler Tristan," diye ekliyorum. Ben yukarı çıkmadan önce bana sırtlıyor ve başını sallıyor.

Mutfakta Nera, Thayer ve Bellamy'yi taze bir parti Aperol Spritz hazırlarken sohbet ederken buluyorum.

"Siz ikiniz bunları içmeli misiniz?"

Nera hamile olduğunu söylediğimde gülümsedi.

"Bizi korumaya mı çalışıyorsun, Phoenix?" Thayer kısa saçlarımı karıştırmak için uzanarak soruyor. Temas kuramadan başımı eğiyorum.

"Sanki."

"Artık inkâr etmenin faydası yok," diye ekliyor Nera. "Bizi önemsiyorsun, kabul et."

"Hamilelik ikinizin de beynini bulandırmış gibi görünüyor," diyerek uzaklaşıyorum. Daha üç adım atmıştım ki içimden küfredip mutfağa döndüm ve

Nera'nın bardağını alıyorum. Bir yudum alıp tekrar yerine koyuyorum. "Portakallı soda," diye onaylıyorum.

"Tabii ki portakallı soda." Yavaş bir sırtış dudaklarını geriyor. "Ama sanırım kendine bir vaftiz babası unvanı kazandırmış olabilirsin, Phoenix."

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Şimdi gidiyorum."

"İstediğin çocuğu seçmene izin vereceğim!" diye sesleniyor arkamdan.

İçgüdüsel olarak vahşi kızımı nerede bulacağımı bildiğim için evin arka tarafına doğru ilerliyorum.

Onu bulmayı beklediğim yerde oturuyor; arka bahçedeki bir sandalyede, parlak kızıl saçlarını gecenin karanlığında bile parlatan mavi bir şala sarınmış. Gökyüzüne bakarken elinde bir bardak tutuyor.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum yanına ulaştığımda.

Yüzünde sadece bana gösterdiğini gördüğüm türden bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. Göğsümde endişe verici bir hızla sıcaklık yayılıyor. Öldüğümde bedenimi bir araştırma merkezine bağışlayacağım, böylece karım bana baktığında içimde meydana gelen eşsiz fenomeni inceleyebilecekler.

Bilim için en azından bunu yapabilirim.

Six ayağa kalkıyor ve bana boş sandalyesine oturmam için yer açıyor. Onu kalçalarından tutup tekrar kucağıma çekiyorum. Bana sokuluyor, göğsüme uzanırken bacaklarını vücuduna doğru çekiyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

O yanımda değilken kafamın içinde her zaman var olan rahatsız edici parazit sessizleşiyor ve sessizliğin getirdiği iç huzuru memnuniyetle karşılıyorum.

"Bana ne göstermek istiyordun?"

"Regarde." Sesinde açık bir heyecanla gökyüzünü işaret ediyor. "Bakın Sirius bu gece ne kadar parlak."

Gökyüzüne
bakıyorum.
Yıldızımıza.

Teknik olarak bizim değil çünkü IAU defalarca denememe rağmen satın almama izin vermiyor ama diğer her yönden bizim. Noel'de ayrı kaldığımızda ikimiz de kendi ülkelerimizden baktığımızdan beri, üzerime dövme yaptırdığımdan beri bizim.

Ve bu gece, her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyor.

Eşimi sık sık gruptan uzakta, huşu içinde ve başka bir şeye, özlem gibi bir şeye bakarken buluyorum. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve Uluslararası Astronomi Birliği'nin bana satmasını sağlayana kadar pes etmeyeceğim.

"Haklısın, her zamankinden daha yakın görünüyor."

"Biliyorum," diye mutlu bir şekilde cevap veriyor. "Senin de görmeni istedim."

Başının üstünü öperek mırıldanıyorum. Cebime uzanıp bir zarf çıkarırken ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sana hediyeni vermek için bundan daha iyi bir ortam olamaz." Ona uzattım. "Mutlu yıldönümleri, vahşi kız."

Six oturuyor, bana doğru dönüyor ve bu sırada sikimi uyandırıyor. "Bu bizim yıldönümümüz değil."

"Evet, öyle. Bana çiçekten bir taç yapalı tam on dört yıl oldu."

"Nix," diyor sevecen bir gülümsemeyle. "Her günü yıldönümü yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana hiçbir şey almadım!"

"Bana sen sahipsin. Başka bir şey istemiyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum ama yine de bana hediye alıyorsun." "Çünkü hala yapmam gereken bazı yalakalıklar var.

sana nasıl davrandığımı telafi etmek için."

Yanağımı sevgiyle okşuyor. "Nix..."

Gözleri bana özür dilemeye devam etmeme gerek olmadığını söylüyor, ama kelimeleri söylemiyor.

Bir işe yaramayacaklarını biliyor.

Yıllarca ona karşı bir pislik gibi davrandım. Onun sevgisini hak ettiğim bir zaman olduysa bile, davranışlarım bunu sildi. Her gün uyandığımda ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

beni affetti. Ona anlatmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek kefaretimi ödeme şeklim.

Six zarfı ters çevirir ve ağzını açarak içindeki sertifikayı çıkarır.

Nefes nefese kalıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Bana bir yıldız mı aldın?" diye soruyor kuşkuyla. "Yüz yıldız," diye düzeltiyorum.

Çenesini tekrar göğse doğru kaldırarak onu bir kez daha göğsüme yaslıyorum ve gökyüzünü işaret ediyorum.

"Galaksinin dört bir yanına dağılmış durumdalar. Bazılarını görebilirsiniz, bazılarını göremezsiniz. Bunlar küçük takımyıldızlar; hala büyük olanlar üzerinde çalışıyorum ama IAU'da bazı dirençlerle karşılaşıyorum." Yüzüne bakıyorum, gözlerinde parlayan yaşlara. "Artık Sirius'a her baktığında, ona iyi bakıldığını bilmeni istiyorum."

Six kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. Dudakları tutkuyla dudaklarımın üzerinde geziniyor, dili ağzımın içine dalıyor. Liderliği onun almasına izin verdim, karımın benden ihtiyacı olanı almasından memnunum. Ellerim sırtında bir aşağı bir yukarı dolaşarak onu bana doğru bastırıyor.

Birkaç dakika sonra geri çekiliyor ve donuk gözlerle bana bakıyor.

"Hediyeyi beğendiğinizi varsayıyorum o zaman?"

Elleri ensemdedir, tırnakları pürüzsüz tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve omurgamda ölümcül bir ürperti yaratıyor.

Konuşurken sözleri şefkatli ve içten. "Bazen beni kendimden daha iyi tanıyormuşsun gibi geliyor, Nix."

"Hayatımın yarısından fazlasında seni sevmiş olmanın faydası bu, bebeğim."

Gülümsüyor ve ben de bu alışverişten kazançlı çıkmışım gibi hissediyorum. Çünkü ben ona birkaç önemsiz yıldız aldım ama o bana dünyanın en güzel görüntüsünü verdi.

"Merci, a me touche  norm ment," diyor Fransızca.
"Onları benim için aldığınız için teşekkür ederim."

"Bu sadece başlangıç vahşi kız," diyorum dudaklarını bir kez daha bularak. "İ im bittiğinde, tüm gökyüzü sana ait olacak."

Mezuniyetten Beş Yıl Sonra

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nera

Tiz bir çığlık beni derin uykumdan uyandırıyor.

"Ben onu yakalarım," diyor Tristan ben daha tam olarak kendime gelemeden. Yanağımı öpüyor, yorganı geriye atıyor ve sözleri nihayet beyin sapıma çarptığında odadan dışarı fırlıyor.

Sabahın üçünde uyandırılmak için bu kadar sersemlemiş birini hiç görmemiştim, kelimenin tam anlamıyla yatağımdan dışarı çıktı, sanki sadece neşeli bir müjde almış gibi, ama bu sizin için bir baba olarak Tristan.

İkizlerin doğumundan sonraki bir ay içinde, ağlamalarını tanıyabildi ve hangi bebeğin bize ihtiyacı olduğunu bildi. Ağlama sesleri bana aynı geliyor, ama bana Kiza'nın çığlıklarının temposunun Cato'nunkinden saniyenin sekizde biri kadar daha hızlı olduğunu söylüyor.

Bunu ilk söylediğinde ona gözlerimi devirmiştım ama şaşırtıcı bir şekilde o zamandan beri tek bir kez bile yanlış yapmadı.

Yine yanılıyor, dakikalar sonra kucağında hâlâ ağlayan Cato'yla içeri giriyor.

İkisi arasında kesinlikle daha telaşlı olan bebek o. Kiza sessiz, o kadar sessiz ki bazen uyuduğunu varsayıyorum ama beşiğine ya da ana kucağına baktığımda sadece

Etrafındaki dünyayı altı aylıkken anlayabileceğinden daha iyi anlıyormuş gibi inceliyor.

Tristan Cato'yu yanıma bırakıyor, sonra tekrar yorganın altına girip bana sokuluyor.

"Merhaba küçük aşkım," diye oğluma sesleniyorum.

Sesimi duyunca hemen sakinleşiyor, kocaman gözleri karanlıkta benimkileri buluyor.

Tristan gözlerinin bana benzediğini söylüyor; bakışlarımızda aynı şekil, aynı derinliksiz yoğunluk varmış. Şimdi onlara baktığımda, büyük bir farkla aynı fikirdeyim. Sertleşmiş kenarları hariç aynılar. Cato lekesiz ve dünya tarafından incitilmemiş, bakışları açık, sevgi ve coşku dolu ve sonsuza dek böyle kalmasını istiyorum.

Anneliğin insanı değiştirdiğine dair söylenenler doğru, çünkü çocuklarıma karşı hissettiğim koruyuculuğun eşi benzeri yok.

"Sana kafayı takmış."

Tristan'a baktığımda onu oğluna sevgiyle bakarken buluyorum. Bakışlarımı yanağında hissettiğinde, gözlerini benimkilere kaldırıyor.

"Seni gördüğünde hep ağlamayı kesiyor," diye açıklıyor.

"Tam bir ana kuzusu," diyorum sevgiyle.

"O zaten senin klonun. İkisi de öyle. Benim genlerimin hiç şansı yoktu, sanki onları yarattığımızda odada bile değillerdi." Küstahça sırtıyor. "Eğer soru gelirse, öyle olduğumu doğrulayabilirsin."

Cato'nun gözlerinin kapanışını izlerken ses çıkarmamaya dikkat ederek sessizce gülüyorum. Tristan onu tekrar uyutmak için yumuşak bir ninni mırıldanıyor.

Haksız da sayılmaz. İkizlerin her ikisinin de koyu, badem gözleri ve daha da koyu saçları var. Tristan'a benzeyip benzemeyeceklerini söylemek için henüz çok erken ama bence benzeyecekler. Adamın kendisi gibi genlerinin de mücadele etmeden buna izin vereceğini düşünemiyorum.

Tristan asla pes eden biri olmadı.

"Bu sadece tekrar denemek zorunda kalacağımız anlamına geliyor," diye ekliyor arsız bir sırıtışla. "Üç numaralı bebeğe ne dersin?"

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Zaten elimiz kolumuz dolu değil mi sence?"

"İki bebeğimiz ve ikimizin arasında dört elimiz var. Benim hesabıma göre, geriye iki el kalıyor." Gözleri parlıyor.

"İkinci bir çift ikiz bile yapabiliriz." İşaret parmağımı dudaklarının üzerine koyarak susturma hareketi yapıyorum. "Sus.

Bunu evrene yaymayın."

"Neden olmasın? Onları ikişer ikişer almaya devam edersek, bu işin yarısı ve ödülün iki katı olur."

Homurdanıyorum. "Kendi adına konuş."

Tristan bana doğru uzanıyor, parmaklarını yüzümdeki saçları taramak için uzatıyor. Eli kolumdan belime doğru iniyor ve sonunda kalçama dayanıyor. Cato aramıza sıkışana kadar beni kendisine doğru kıvırıyor.

"Eğer fiziksel sorumlulukları taşımamın bir yolu olsaydı, yapardım bebeğim." Eli karnıma doğru ilerliyor ve parmakları gömleğimin eteklerinin altına giriyor. Avucunu karnımın çıplak tenine değdiriyor, dokunuşu cızırdıyor. "Hamile olmanla ilgili bir şey var, seni çocuğumu taşıırken görmekle ilgili... Bu tarif edilemez. Neredeyse gerçek bebeği istediğim kadar gözle görülür bir şekilde hamile olmanı istiyorum. Seni teşhir etmek, göstermek istiyorum ki tüm dünya senin bir kadının bir erkeğe ait olabileceği en ilkel şekilde benim olduğunu bilsin." Parmakları şortumun astarına sürtünerek oradaki hassas deriyle alay ediyor. "Sen ne zaman hazır olursan, ben de hazır olacağım."

Kalçalarımı öne doğru eğiyorum, serseri parmaklarını arıyorum. Bana böyle dokunduğunda tüm mantığımı kaybediyorum. "Tamam," diyorum nefes nefese. "Bu arada, pratik yapmanın hiçbir zararı yok."

Gülümsemesi düpedüz sinsiliğe dönüşüyor. Eli kalçamın etrafında kenetleniyor, parmakları etime batıyor.

Cato usulca mırıldanarak Tristan'ın dikkatini kendisine çekiyor.

"Oğlum, seni beşiğine geri koymam gerekecek, böylece annen ve ben sana bir kardeş daha vermenin çıplak provasını yapabiliriz." Tristan başını eğip Cato'nun alnına bir öpücük konduruyor, sonra da onu kucağına alıyor. Onunla birlikte uzaklaşırken fısıldadığını duyuyorum. "Ağlamak yok, şimdi baban için bir engel olma."

O gözden kaybolurken gülüyorum ama Cato'nun yeniden ağlamaya başladığını gösteren işareti duymuyorum. Babasının isteğini dinlemiş olmalı.

Tristan dönüyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor, yatak odamıza geri döndüğü andan itibaren gözlerini bana diyor. Doğrulup dirseklerimin üzerinde ağırlığımı tutarak yaklaşmasını izliyorum.

Gömleğinin yakasından tutup yavaşça başının üzerinden çıkarıyor, serbest kalır kalmaz bakışları yine beni buluyor. Külotunu bacaklarından aşağı itip içinden çıkarken gözleri benimkilerde kalıyor. Sonra tam boyuna doğru düzeliyor, aramızda kalan mesafeyi kapatırken çıplaklığından utanmıyor ve kesinlikle gurur duyuyor.

"Karıcığım," diye fısıldıyor, sesi şehvetle yüklü, yatağa ve bana doğru sürünüyor.

Ona uzanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Kocacığım."

"Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?" diye soruyor, yüzünü boynuma gömüyor ve çenemin alt kısmına, boğazıma ve köprücük kemiğime sıcak öpücükler konduruyor. "Bugün değil," diye nefes alıyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Saç.

Gömleğimi göğsümden yukarı itip göğüslerimi ortaya çıkarırken hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor.

"İhmalkâr davrandım." Ağzı gergin meme ucuma yaklaştığında haykırıyorum. Parmakları şortumun bandının altından kayıyor ve girişimi bulana kadar kıvrımlarımın arasına dalıyor. "Beni affedebilecek misin?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor saygıyla.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve iki parmağını içime soktuğunda boğazımdan kopan iniltiyi yutuyor. Vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum, amımı hissetmenin verdiği hislerin üstesinden geliyor.

"Bugünlerde sana seslenmeyi en çok sevdiğim şeyi biliyor musun?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna, parmakları içimde ustalıkla gidip geliyor.

Başımı sallıyorum ve o da kulak mememi ısıyor. "Tahmin et," diye emrediyor.

"Nera?"

"Hayır."

"Bebeğim?" Gözlerim kapalı, nefes nefese soruyorum.

"Hayır."

Parmakları kararlı ve sahiplenici hamlelerle içime giriyor, ta ki ben aklımı kaçıracaktım gibi hissedene kadar.

"Karın mı?"

"Her zaman. Ama hayır."

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum, hızla boşalmaya yaklaşıyorum. "Söyle bana."

Tristan'ın hararetli nefesleri yüzümün yan tarafına çarpıyor, bana bakarken yüz hatlarımın zevkten nasıl mahvolduğunu fark ediyor. Parmaklarım omuzlarına gömülürken, hayatımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Sonra dudakları dudaklarıma değene ve nefeslerimiz birleşene kadar yüzünü eğiyor.

"Çocuklarımdan annesi," diye açıklıyor. Oh, lanet olsun.

"Restoranlarda hep senden bahsediyorum. Eskiden 'karım' ya da 'Nera' derdim, ama şimdi kendimi 'çocuklarımdan annesi' derken buluyorum. "O benim çocuklarımdan annesi", "çocuklarımdan annesiyle tanışana kadar bekle" diye sıralıyor. "Kendime engel olamıyorum. Ne kadar çok söylersem, o kadar çok söylemek istiyorum. İçine o kadar çok çocuk koymak istiyorum ki, insanlar kaçınılmaz olarak kaç çocuğumuz olduğunu sorduğunda, hayal edilebilecek en fahiş sayıyı söyleyebileyim ve bu doğru olsun."

Şok olmuş bir çığlıkla boşalıyorum, onun ateşli, sahiplenici sözleri karşısında içime çöken zevk dalgası yüzünden neredeyse kör oluyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Tristan sırtarak soruyor.

Şortumu çıkarıp bacaklarımı ayırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Sonra, gözleri gözlerimde, elleri kalçamda ve başımın yanında yayılmış bir şekilde, bana uyum sağlamam için zaman tanımadan tek bir hamleyle içime giriyor.

Sırtım yatağın üzerinde imkansız bir şekilde geriliyor ama eli beni yatağa sabitlemek için boğazımı kelepçeliyor.

"İşte iyi bir eş," diye mırıldanıyor. "Amin benim için çok ıslak, bebeğim. Beni o kadar sıkı kavırıyorsun ki, içine girdiğim anda boşalmamış olmam bir mucize."

İticileri vahşi ve acımasız. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar içime giriyor ve ses tellerimi yırtan bir çığlıkla boşalıyorum. Kaslarım Tristan'ın sikinin etrafında kenetleniyor ve benden dakikalar sonra geliyor, adımı yüksek sesle kükrüyor, tohumu ağrıyan amıma fıskırıyor.

Tristan üzerime yığılıyor, bedenimi kendi bedenine hapsediyor. Ağırlığı güven veriyor, beni tutarken kalp atışları benimkilere karşı rahatlatıyor. Kollarım ona dolanıyor ve tırnaklarımı sırtında nazik bir okşayışla aşağı yukarı sürüklüyorum, tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde. Takdirle gürlüyor ve kulağımın hemen arkasındaki bölgeye bir öpücük konduruyor.

"Uyu, bebeğim."

Bir şey unutuyor gibi görünüyor. "Böyle mi kalacaksın?" Alay ediyorum.

Tristan hafifçe kayıyor, böylece hâlâ sert olan siki içimde seğiriyor.

"Mhmm," diye mırıldanıyor, zaten yarı uykulu. "Dölümün her bir damlasını içinde tutuyorum. "Uygulamalarımı" ciddiye alıyorum, bunu en iyi arkadaşının kocasından öğrendim."

Kaşlarımı çattım. "Yani, Rh-"

Eli ağzımı kapatıyor ama başı yanımda kalıyor, dudakları kulağıma sıcak bir şekilde bastırıyor.

"Ben senin içindeyken başka bir adamın adını söyleme."

Yine lobumu ısırıldı. "Aslında hiç söyleme."

Kıkırdıyorum ve Tristan'ın kolları bana daha sıkı sarılıyor. "İyi geceler," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten içimde mi kalacaksın?" "Evet."

Altında kıpırdanıyorum. "Bu şekilde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Elleri kalçalarımın altında hareket ediyor ve sonra beni kaldırıp sırt üstü yatana kadar ikimizi de yuvarlıyor. Göğsüne yaslanıyorum, siki hâlâ içimde ve kolları belime sıkıca sarılmış durumda.

"Peki ya şimdi?"

Başımı eğiyorum, yüzümü boğazının kıvrımına yerleştiriyorum ve kalp atışlarını duyana kadar yakınına sokuluyorum.

"Mükemmel," diyorum mutlu bir iç çekişle.

Mezuniyetten Altı Yıl Sonra

ONUNCU BÖLÜM

Bellamy

Kahvaltı masasının karşısındaki kocama bakıyorum. Rogue beyaz düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, hafta sonu olmasına rağmen kurumsal mükemmelliğin resmini çiziyor. Medeni dış görünüşü akli dengesi yerinde olmayan içini maskeleyen de.

On sekiz yaşımdan beri sevdiğim ve bir türlü doyamadığım bir şey. İlişkimizin üzerinden neredeyse yedi yıl, evliliğimizin üzerinden de bir yıldan biraz fazla zaman geçtikten sonra bu takıntının biraz yatışacağını düşünebilirsiniz.

Öyle olmadığını bildirmekten heyecan duyuyorum. İlk günden beri olduğu gibi yine büyülenmiş durumdayım.

Ve şimdi onunla paylaşacak bazı haberlerim var. Duymaktan mutlu olacağını düşündüğüm ama yine de gergin olduğum bir haber.

Ellerimi kucağımda sıkıyorum, endişeliyim.

Ona şimdi söylemeli miyim? Doğru zaman mı?

Dün gece hukuk fakültesinden mezuniyetimi kutlamak için beni yemeğe çıkardığında ona söylemeyi düşünmüştüm. Kelimeler bütün akşam dilimin ucundaydı ama doğru zaman olduğunu hissetmemiştim. Dün gece sadece ikimizle ilgiliydi ve ben de öyle kalmasını istemişim.

Akşam yemeğinden sonra beni gece paten diskoya götürmüştü, orada onun tekerlekler üzerinde bir adım bile atmaya çalışmasını izlemiş ve o kadar gülmüştüm ki ağlamıştım. Sonra dondurma aldık ve Thames Nehri boyunca el ele yürüdük.

Mükemmeldi.

Şimdi kahvesini dudaklarına götürürken ona bakıyorum, bakışları elindeki gazetede sabit, ona her baktığımda hissettiğim o çok tanıdık sevgi patlamasını hissediyorum.

Hayatımızın bir sonraki bölümü için çok heyecanlıyım. Dünyaya ondan daha fazla getirmek için.

Gözlerini kâğıttan ayırmadan fincanına bakıp sırtarak, "Bakıyorsun tatlım," diyor.

Sadece kurşunu ısır, B.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Kupasını ve kâğıdını bırakıp bana bakıyor, bakışları çok yoğun.

Keşke daha yakın olsaydı. Yemek masalarımızın en küçüğünde oturuyoruz ama yine de aramızda bir okyanus varmış gibi geliyor.

Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez telepatik olarak bağlı olup olmadığımızı merak ediyorum, çünkü bu düşünceye kapılır kapılmaz ayağa kalkıp yanıma geliyor, eli sahiplenici ve rahatlatıcı bir hareketle enseme buluyor.

"Anlat bana."

Parmakları ensemdaki hassas deriyi okşarken, nazik ses tonuyla kelimelerimi ikna etmeye çalışıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben hamileyim."

Rogue'un eli hâlâ boynumda. Garip bir şekilde gerildiğini hissediyorum, sanki açıklanamaz bir gerginlik avucundaki ve parmaklarındaki her kası ve eklemi sertleştiriyor.

Saniyeler önce bana karşı çok açık ve hayranlık dolu olan ifadesi kapanıyor, yüz hatları donuklaşıyor. Sanki bir yabancı kocamın bedenini ele geçirmiş gibi, bakışları milyonlarca kilometre ötede, kendini soğukluğa kaptırıyor.

Rogue'un bu versiyonuna, bu seçilmiş savunma mekanizmasına aşınayım. Şimdi bunu kullanmasına şaşırdım. Sadece yıllardır bu şekilde tepki vermediği için değil, aynı zamanda ona iyi haberler verdiğim için.

Değil mi?

"Bu harika," diyor beni öpmek için eğilerek. "Gerçekten çok mutluyum."

Şok içinde donup kaldım.

Verdiği yanıt karşısında vücudum kaskatı kesiliyor. Gülümsemesi içten, sözleri de öyle ama derinlikten ve duygudan yoksunlar. Anlamadığım bir çekingenlik var. Gözleri perili ve benimkilerle buluşmuyor. Bakışlarını aramak için başımı eğiyorum ama o başka tarafa bakıyor.

"Rogue-"

"Ben, uh," diye sözümü keserek başladı. "Yapmam gereken bir iş olduğunu unutmuşum. Hemen döneceğim."

Başımın üstünü öpüyor. "Rogue, bekle-"

Ama o çoktan gitti, mutfaktan çıkıp arkasına bile bakmadan evimizden çıktı.

Ne olduğunu anlayamadan çaresizce kapıya bakıyorum.

Bu şekilde olacağını düşünmemiştim. Hem de hiç. Okulu yeni bitirdiğim için zamanlamanın mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Çok heyecanlanacağını düşünmüştüm.

Bir yılı aşkın süredir çocuk sahibi olmaktan bahseden kişi o. Onun tepkisi bana hiç mantıklı gelmiyor ve açıkçası beni korkutuyor. Eğer o da benim kadar istemiyorsa, bu işe benim kadar gönül vermiyorsa, bebek sahibi olmak istemiyorum.

Şakaklarımda yaklaşmakta olan bir baş ağrısını haber veren rahatsız edici bir zonklama var. Muhtemelen serbest bırakılmayı bekleyen gözyaşlarımı tutmaktan kaynaklanıyor. Ama ağlamayacağım, gerçekten konuşana kadar korkmama izin vermeyeceğim. Belki de tüm erkekler hamilelik haberlerine böyle tepki veriyordur?

Emin değilim ama sabırlı olabilirim. Ona karşı hep öyleydim. Arkadaşlarım onu çıplak ellerimle inşa ettiğim şakasını yaparlar.

Bu Rogue'un suçu değil.

Ona hiçbir zaman duygularını nasıl hissedeceği ve işleyeceği öğretilmedi, sadece onları nasıl bastıracağı veya patlayıcı öfke yoluyla başkalarına nasıl yansıtacağı öğretildi.

Ama bu daha önceydi.

Son altı yılda çok değişti.

Gittiği süre uzadıkça, başlangıçtaki endişe kaygıya, kaygı korkuya, korku da telaşa ve tedirginliğe dönüşür.

Bu işkenceye bir saniye daha dayanamadığımda, kızları çağırıyorum.

"Peki ne oldu?" Nera soruyor.

Tristan'ın arka planda konuştuğunu duyabiliyorum, ardından Cato ve Kiza'nın cevap veren kıkırdamaları geliyor.

Onu dinlerken midem bulanıyor, acaba o da olacak mı diye.

Birkaç saat öncesine kadar olmayabileceğini hiç düşünmemiştim. "Mesajımda yazdığımdan çok daha fazlası yok. Dedim ki

Hamileydim ve o da korkup kaçtı." "Ne demek

"kaçtı"?" Altı sorar.

"Sadece bu. Evden çıktı ve gideli iki saatten fazla oldu. Onu aramayı denedim ama telefonu açmadı."

Başparmağımın tırnağının etrafındaki deriyi çiğniyorum. O gittiğinden beri bunu yapıyorum, o kadar ki deriyi kemirmeye başladım.

Hattın diğer ucundaki kızlar sessiz. Harika.

Diğer başparmağıma geçiyorum ve onu da kesmeye başlıyorum.

"Aman Tanrım. Biri bir şey söylesin," diye yalvarıyorum.

"Eminim, sorun değil!" Altı güneşli bir şekilde diyor.

"Sadece biraz gerginim." "Six haklı," diye ekliyor Nera.

"Çok heyecanlanacak, sadece

Kendine bir dakika ayır."

"Heyecanlandığında evden kaçmazsın." "Thayer!"

Altı haykırır.

"Özür dilerim," diyor Thayer, sesi nazik. "Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmak istemiyorum. B, siz çocuklar hakkında konuştunuz mu?"

"Evet, vardı. Uzun uzadıya. Aslında konuyu ilk açan oydu, bu yüzden bu hiç mantıklı gelmiyor. Hem de hiç. Anlamıyorum, çok sevineceğini düşünmüştüm-" Cümlemin ortasında bir ses beni böldü. "Kahretsin, bu ön kapı. O evde. Gitmem gerek."

"Ona kendine çeki düzen **vermesini** söyle yoksa

Tanrı yardımcım olsun-" "Tamam, **tamam**, söylerim.

Hoşça kal," diyorum ve onları aceleyle

Telefon.

Rogue doğruca son bir saattir volta attığım oturma odasına giriyor. Odanın ortasında durduğunda karanlık enerji etrafında dönüyor, esrarengiz, yoğun yeşil gözleri beni olduğum yerde sabitliyor.

Aldığı her derin nefeste göğsü hareket ediyor. Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz, etrafımızda dönen değişken duyguları değerlendiriyoruz.

Hiçbir şey anlamıyorum. Birkaç saat önce olmayan bir mesafeyi neden hissedebildiğimi anlamıyorum.

Başını yavaşça sallıyor ve sonra bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, gözlerinin etrafındaki deri pişmanlıkla kırıışmış.

"Özür dilerim."

Özür dilediği ses tonundan belli, sesi bariz bir kederle kalınlaşıyor. Beni kendine çekiyor, ona gitmem için beni çağırıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona sarılıyorum. Beni kendine çekiyor, hiç bırakmak istemiyormuş gibi göğsüne sıkıca bastırıyor.

Rahat bir nefes aldım. Bir an için beni endişelendirdi.

Evde olduğu için
mutluyum. "Neredeydin?"

Cevap verdiğinde sesi boynumda boğuklaşıyor. "Nehir kıyısında yürüyüşe çıktım."

Onu bırakıyorum ve göğsüne doğru itiyorum. Bana tutunmaya çalışıyor ama ben kucaklamasından çıkıp aramıza mesafe koyuyorum.

Bana doğru uzanıyor ama ben uzaklaşınca kolları iki yanına düşüyor.

Onunla bir kez daha yüzleşmek için dönüyorum ve onu içeri ilk girdiği andaki kadar acı çekmiş buluyorum.

"Sana ne oldu, Rogue? Neden gittin? Sen..." Kelimelerim boğazıma takılan kütleye takılıyor. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bu bebeği istemiyor musun?"

Cevabını düşünürken çenesini ileri geri hareket ettiriyor. Sessizlik dayanılmaz derecede işkence edici bir süre boyunca uzar.

Oh, Tanrım.

Anında 'evet' demesinden başka her şey korkunç. Bu yeterli değil.

İçimi pençeleleyen duyguyu tarif edecek kelime yok. Keder ve hayal kırıklığı bir arada, sanki biri kalbime bir hançer saplamış gibi hissediyorum.

Uzun zamandır tuttuğum bir gözyaşı kaçıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Yan tarafa bakıyorum ve o görmeden önce işaret parmağımla hızlıca uzaklaştırıyorum.

"İyi haber şu ki çok geç değil. Bunu halledebiliriz," diyorum, sesim duygusuz.

"Bell."

Adım dudaklarından kısık sesle, ağır bir duyguyla dökülüyor. Bakışlarıyla buluşmam için beni çağırıyor ama yapamıyorum.

Yapamam.

"Bir doktordan randevu alacağım ve hiçbir şey olmamış gibi olacak."

"Bellamy."

Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum. Sadece düşüncesi bile beni canlı canlı öldürüyor - bunu gerçekten yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Ama yapmam gereken bu.

Böylesi daha iyi.

Benimle bu yolculuğa yüzde yüz katılmayan biriyle bebek sahibi olmaktan daha iyi.

"Bellamy."

Rogue'un sert sesi sarmal düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor. Ses tonundaki katı otoriterlik beni sonunda ona bakmaya zorluyor.

Bana doğru yürüyor, yaklaşırken gözlerinde büyük bir fırtına kopuyor. Bakışlarında her şey var; sevgi, korku, öfke, sahiplenme.

Hepsi orada ve hepsi beni hedef alıyor.

Rogue benden birkaç santim ötede durdu. Gözleri yavaşça karnıma doğru iniyor.

Çekingen ama şefkatli bir elle uzanıyor ve avucunu göbeğimin hemen altına bastırıyor. Bana dokunduğu anda içime elektrik çarpıyor ve omurgam boyunca bir ürperti gönderiyor.

"Bu bebeği istiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. "Bu bebeği umutsuzca istiyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Gözlerimde daha fazla yaş birikiyor, ama bu sefer onları saklamak mümkün değil. Göz kapaklarımı aşip yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar.

Başımı sallıyorum ve iki elimle gözyaşlarımı siliyorum. "O zaman neden böyle davranıyorsun?"

Zorlukla yutkunurken boğazı çalışıyor. Onu hiç böyle görmemiştim, kendinden bu kadar emin olduğunu hiç görmemiştim.

"Konuş benimle," diye nazikçe ikna ediyorum.

"Ya..." Sesi kesiliyor. Tekrar konuştuğunda, çok alçak, ancak bir mırıltı ve zorlukla seçebiliyorum

dudaklarından dökülen kelimeler. "Ya iyi bir baba değilsem?"

Şok beni içten içe geri teptiriyor. Neden bahsediyor bu?

"Neden olmayasın ki?"

Bakışları, elinin karnımı okşadığı yerde sabit bir şekilde duruyor. Kelimeleri kendi kendine söylüyormuş gibi, sanki saatlerdir zihninde dönüp duruyormuş, ona özgürce eziyet ve işkence ediyormuş gibi konuşuyor.

"Babamla tanıştın... O bir narsistti. Bir istismarcı. Bir katildi. Bana zarar verdi. Seni de incitti. Onun her zaman kötü olmadığına, annemin bir noktada onda iyi bir şeyler gördüğüne inanmak zorundayım. Ya ben de onun gibi olursam?" Sesi kesiliyor ve yüzüne düşen tek bir damla gözyaşını izliyorum. Kocamı daha önce hiç ağlarken görmemiştım. Sonraki sözleri dehşet dolu bir fısıltıyla çıktı. "Ya çocuğumun hikayesindeki canavara dönüşürsem?"

"Ah, bebeğim," diye hıçkırarak ağlıyorum. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. Neden o şekilde tepki verdiğini çok çabuk anlıyorum. "Hayır. Asla. Asla olamazsın."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, yapabilirim." Yüzünü avuçlarımin arasına alıyorum. "Elbette yapabilirim. Dünyanın en iyi babası olacaksın, bundan hiç şüphem yok. Tek bir tane bile."

"Bir gün onlara zarar verebileceğim düşüncesine katlanamıyorum."

"Rogue, seni seviyorum," diyorum dudaklarımı onunkilere bastırarak. "Seni çok seviyorum. Bu bebeğe ya da sahip olduğumuz diğerlerine zarar vermeyeceksin. Bu düşünceleri aklından hemen sil, çünkü bu mümkün değil ve ben bunu çok iyi biliyorum."

"Nasıl?"

Bakışlarındaki keder ve ıstırabı izlemek dayanılmaz. Tüm bunları ortadan kaldırmak için yapamayacağım şey yok.

Elim hâlâ karnımın üzerinde duran elinin üzerini örtüyor ve hafifçe sıkıyorum.

"Biliyorum çünkü şüphe ve korkunun seni canlı canlı yediğini görebiliyorum. Kendine bunu soruyor olman, bir gün onun gibi bir şey olabileceğinden endişe ediyor olman bile asla olamayacağının yeterli kanıtı," diyorum şiddetle. "Sen bir koruyucusun, hep öyleydin. Kimse çocuklarını senden daha fazla sevemez çünkü bu senin içgüdün -doğanın gereği- korumak. İnan bana, sana endişelenecek hiçbir şeyin olmadığını söylediğimde bana güven. Çocuklarımız mutlu ve sağlıklı olacaklar ve sevecekler. Bunu garanti ediyorum."

"Bell..."

Yavaş yavaş karanlığın bakışlarından uzaklaştığını görebiliyorum. Onu hiç çıkmaması gereken bir çıkmazdan kurtarıyorum ve bununla birlikte akıl almaz bir rahatlama geliyor. Kendisinden bu şekilde şüphe etmesi benim için dayanılmaz bir şey.

"Onlara her zaman hak ettiğin çocukluğu yaşatacaksın. Senden daha iyi bir baba olacağından yüzde bin emin olmasaydım, bu bebeği seninle doğurmazdım, bunun için bu kadar heyecanlanmazdım ve sen zaten var olan en iyi kocasın. Tamam mı bebeğim? Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Ağzını benimkine bastırıyor. Beni hem ilk hem de son kez öpecekmiş gibi öperken dudakları yumuşak iniltilerimi boğuyor. Birbirimizi yutarken dudaklarımız ikimizin de gözyaşlarının tuzluluğuyla karışıyor.

"Ben iyi bir koca değilim. Öyle çekip gittiğim için çok özür dilerim," diyerek ağzını benimkinden ayırdı. "Çok özür dilerim. Bu bebeği istemeyeceğimi düşünmen... Her şeyi berbat ettim. Kötü bir şekilde. Gerçek bundan daha farklı olamazdı."

"Beni korkuttun," diye itiraf ediyorum, ona tutunarak. "Benimle bir aile kurmak istemediğini düşünmek kalbimi kırdı."

"Bunu telafi edeceğim," diye yemin eder. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Bildiğinden çok daha uzun zamandır. Eğer bana sorsaydın."

bana hamile olduğunu söylediğinde sevinçten başka bir tepki vereceğimi asla söylemezdim. Ama sevindim. Hamile kaldım. Ama sen o sözleri söylediğin anda sanki en büyük korkularım yüzüme çarptı ve beni boğmaya başladı. En büyük dileğimin gerçekleşmesiyle birlikte bunu bir kâbusa dönüştürebileceğimi de fark ettim. Çıldırdım ve çok üzgünüm. Mutlu anlarınızı mahvetmeyecek birini hak ediyorsunuz."

"Ben seni hak ediyorum," diyorum yüzünü tutarak. "Artık yok, yok senden daha az. Benim mutluluğum seninkiyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı. Bundan sonraki kısmı birlikte yapacağız, tıpkı daha önce yaptığımız her şeyi yaptığımız gibi."

Kalın kalın yutkunarak başını sallıyor.

"Serçe parmak sözü mü?" diye soruyor, serçe parmağını bana doğru uzatarak.

Rahatlama beni bir kahkahayla sarsıyor. Kendi serçe parmağını onunkine doluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Pinky söz veriyorum."

Beni bırakarak arka cebindeki bir şeye uzandı. "Dışarıdayken bir çocuk mağazasının önünden geçtim. Vitrinde bir şey vardı, neden bilmiyorum ama beni durdurdu." Bana avuç içi büyüklüğünde, içi doldurulmuş küçük, sevimli bir pembe tavşan gösteriyor. "Kızımız olacak mı bilmiyorum ama bu onun olacak." Sesi titriyor. "Babasından ilk hediyesi."

Tavşanı alıyorum ve ellerimde değerli bir şekilde tutuyorum. Boynunda küçük bir yaka var ve boş bir alan var.

"Doğduğunda adını oraya diktireceğim," diye açıklıyor.

Tavşanı göğsüme bastırıyorum, daha o gelmeden ona verdiğim bu hediyeyle kendimden geçiyorum.

"Bayıldım." Uzanıp yüzünü avuçluyorum ve başparmağımı yanağında hafifçe gezdiriyorum. "Ve sen bir an için bile olsa iyi bir baba olamayacağını düşünmeye cüret ettin," diyorum. "Zaten küçük kızımızla ilgileniyorsun ve o bir süre daha burada olmayabilir bile."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sixtine

"Oturmak istemediğine emin misin?" Bellamy'ye sordum.

"Hayır, ben iyiyim! Zaten nereye oturacağım ki?" diye cevap veriyor, etrafımızdaki kalabalığı işaret ederek.

Gülüyorum. "Tamam, yeterince adil."

Dördümüz bir yeraltı kulübünde, Phoenix'in dövüşünün başlamasını beklerken ringe doğru bastırılmış durumdayız. Tristan, Rhys ve Rogue bir yerlerde bize içki getiriyorlar.

Kocam da benim gibi hukuk fakültesi mezunu ve profesyonel zamanını Bellamy ile birlikte kurduğumuz hukuk firması Sinclair Royal ile babamın silah şirketi Blackdown arasında paylaşıyor ve yine de savaşmak için zaman buluyor.

Hayır, o zaman yaratıyor.

Bu onun için stresten kurtulmanın, zihnini boşaltmanın ve yoğun bir günün ardından temiz bir sayfa açmanın bir yoludur.

Ayrıca en iyi düşünme zamanının da bu olduğunu söylüyor. En parlak fikirleri ringden çıktıktan sonra geliyor gibi görünürken onunla tartışmak benim için zor.

Destekleyici bir eş olarak, izlemeye dayanamasam da her bir dövüşüne geliyorum.

Onları. Genellikle gözlerimi kapattığım ellerimin arasından onlara bakmak zorunda kalıyorum, rakipleri her yumruk ya da tekme attığında irkiliyorum.

Yine de şanslıyım, çünkü Nix iyi. Hatta harika.

Aslında, o en iyisi.

Bunu sadece önyargılı olduğum için söylemiyorum.

Bir eşleşmede fiziksel olarak daha ağır bastığında bile, diğer adamın canına okuyacak bir güç ve irade rezervi buluyor gibi görünüyor.

Bir keresinde ona bunu nasıl yaptığını sorduğumda, bana ben izlerken kaybetmeyi reddettiği için olduğunu söyledi. Ben de kaybetmediğinden emin olmak için her maça geliyorum.

Yine de beni bir daha ring kızı olmaktan men etti, bu yüzden kenardan itaatkâr bir şekilde izliyorum ve elimden geldiğince yüksek sesle tezahürat yapıyorum.

"Artı," diye ekliyor Bellamy komplocu bir sırıtışla, dalgınca karnını ovuşturarak. "Artık o sandalyeye en az benim kadar ihtiyacın var."

Bir elimi kendi karnıma koyuyorum. "Sence ona söylediğimde heyecanlanacak mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Nera araya giriyor. "Öğrendiğinde seni bir daha asla göremeyeceğimden gerçekten korkuyorum. O adam bebek doğana kadar seni eve kilitleyecek."

Gülüyorum çünkü bu Phoenix için büyük bir olasılık. Ama içimi kemiren başka bir şey var.

Arkadaşlarının aksine, Nix çocuk sahibi olmam için beni zorlamıyor. Sadece ikimizin olmasından mutlu olduğunu söylüyor. Bu değişmek üzere olduğu için hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.

Kalabalık hareketlendi ve bir adam geriye doğru sendeleyerek Bellamy'yi itip kaktı. Onu kollarından tutup sabitliyorum ve adama bağırarak üzereyken adam aniden Bellamy'nin üzerinden kalkıyor.

"Karıma bir daha dokunursan, bu yüz ölmeden önce gördüğün son şey olur," diye bağılıyor Rogue, sanki bir anda ortaya çıkmış gibi.

"Özür dilerim," diye kekeleyerek cevap verir adam. "Benim hatam değildi."

Rogue onu bir hiçmiş gibi iter ve Bellamy'ye doğru döner.

Ona küçük bir dudak büküşü yapar.

"Özellikle onun hatası olduğunu düşünmüyorum.

Tökezleyerek bana çarptı."

Onu kendine çekerken eli sahiplenici bir şekilde karnının üzerine geliyor.

"İ olabilir tehdit altında ve bütün kalabalık ile ve İsterseniz aynı ceza," diye tatlı bir teklifte bulunuyor.

"Tamam, hayır."

Dudaklarını onun şakağına bastırıyor. "Lafı açılmışken, kalabalıkla aran nasıl? Endişen iyi mi? Nefes darlığı ya da kalp atışlarında hızlanma var mı?"

Bellamy ile İsviçre'de ilk tanıştığımızda panik atak geçiriyordu. O zamandan beri çoğunlukla azaldı, ancak Rogue strese girmesine neden olabilecek durumlarda her zaman dikkatli bir gözle onu izliyor ve bir panik atak olabileceğine dair işaretler arıyor.

Hamile kaldığından beri, daha da aşırı korumacı oldu.

"Yok bir şey," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Ben tamamen iyiyim, benim için endişelenmeyin."

"Senin için endişelenmek benim varsayılan ayarım, tatlım." "O zaman fabrika ayarlarını yeniden başlat."

Sıcak bir şekilde kıkırdıyor ve göğsünü onun sırtına bastırıyor, kollarını ona doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Işıklar aniden kararıyor ve kalabalık çılgına dönüyor.

Dakikalar sonra, Phoenix'in rakibi, Blade adında bir adam - Sadece ismine bakarak bile onun bir dangalak olduğuna karar verdim - ringe doğru yürüyen yoldan aşağı atlıyor.

Ona ikinci bir bakış bile atmıyorum. Onun için burada değilim.

Başımı diğer tarafa çeviriyorum ve kocamın çıkışını izliyorum. Rakibinin cüppe, üzerinde ismi yazan göz kamaştırıcı bir şort ve aşırı şatafatlı eldivenler giymeyi tercih ettiği yerde, Phoenix bir çift basit siyah şort, eşleşen eldivenler ve başka hiçbir şey giymeden çıkıyor.

Tek aksesuarı vücudunu kaplayan mürekkep. Kaslarının diplerini ve vadilerini sararak göğsünün tamamını ve kollarının büyük bir kısmını kaplıyor.

RCA'dan mezun olduğumuzda bana adanmış yirmi yedi dövme vardı.

Kırk altı yaşına geldi.

Ne zaman yaptıracağını bana hiç söylemez. Birden ortaya çıkıyorlar ve ben onları yatakta çıplakken ya da duşta sevişirken keşfediyorum.

Her yeni dövmeyle parmağımla izleyip ona sevdiğimi söyleyeceğim, çünkü seviyorum.

Sanırım yeni bir dövmeyle karşılaşmamı izlemek en sevdiği şeylerden biri. Her zaman saplantılı bir şekilde yüzüme bakar, yüz hatlarıma kazınan zevki içine çeker.

Vücudunda ölümsüzleştiremeyeceği kadar küçük bir anısı yok. Kalçasında bir plumeria çiçeği var çünkü ilk günümüzde ofisime bir buket çiçek getirmişti ve ben de bir tanesini kulağımın arkasına sıkıştırıp bütün gün saçımda gezdirmiştim. Bir toplantıdan kaçtı ve o gece beni yemek masasında becerdiğinde taze mürekkebi gördüm.

O günden bu yana daha birçok toplantıdan kaçtı.

Yaklaşmasını izlerken ağzım sulanıyor. Rakibine bir bakış bile atmıyor.

Hayır, onun yerine bana bakıyor.

Thayer gülerek, "Zaten hamile olmasaydın, sadece bu bakış bile işi hallederdi," diye fısıldıyor.

Yüzüm kızarıyor ve kocama tatlı tatlı gülümsüyorum. Derin bir nefes veriyor, göğsü sanki beni yalnız görmek ona huzur veriyormuş gibi rahatlıyor.

"Bu senin kızın mı, Sinclair?"

Phoenix'in çenesi gerilir. Bakışları yavaşça rakibinin üzerinde geziniyor.

"Hazır öndeyken bırak Blade," diye öneriyor, ses tonu dengeli kalmayı başararak.

Yıllarca boks yapmanın Blade'in bilişsel yeteneklerini ilkel bir mağara insanıninkine kadar körelttiğini gösteren bir hareketle, durduğum yere doğru süzüldü ve bornozunu silkerek küstahça önümdeki mindere bıraktı.

"Beni hatırlaman için bir hatıra, sevgilim," diye küstahça kasılıyor.

Ona iğrenmiş bir bakış attım.

Nera dünyadan bıkmış bir şekilde iç çeker ve başını acıyarak sallar. "Bir cinayete tanık olmak üzereyiz."

Blade yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde çömeliyor. Bana doğru eğilirken kollarını iplere dayadı.

Rhys koruyucu elini omzuma koyuyor, önümdeki adama ters ters bakıyor, yaklaşıp neler olduğunu görmesi için ona meydan okuyor.

Ama bunun ne olduğunu biliyorum.

Bu bir gözdağı taktığı. Blade'in dövüşten önce Phoenix'in kafasını karıştırmak için yaptığı psikolojik bir numaradan başka bir şey değil.

Bu benimle ilgili değil.

Phoenix sessizce değiş tokuşu izliyor, tüm vücudu o kadar gergin ki kopacakmış gibi görünüyor.

Ama müdahale etmiyor.

İyi korunduğumu ve başıma bir şey gelmeyeceğini biliyor.

Blade devam ediyor. "Gözlerini kapadığından emin ol, sevgilim. Erkek arkadaşını döverken izlemeni istemiyorum."

İleriye doğru bir adım atıyorum, iplere doğru bastırıyorum. Phoenix'in beni uyardığını duyuyorum.

Müdahale etmeden önce bu işi bitirmek için on saniyemiz var.

"Bilincinin son birkaç saniyesinin tadını çıkar, Blade." Bakışlarım Phoenix'e kayıyor ve ona komplocu bir gülümseme veriyorum. "Umarım uyku öncesi masallarını seviyorsundur çünkü kocam sana bir tane okumak üzere."

Göz ucuyla Blade'in irkildiğini görüyorum. Bakışları aramızda gidip geliyor, benim Phoenix'e nasıl baktığımı ve onun da bana nasıl yoğun bir şekilde, gözünü kırpmadan baktığını görüyor.

Geri dönüyor, adımları bana doğru kasıla kasıla yürüdüğü ilk zamankinden çok daha kararsız.

"Pekâlâ," diyor Bellamy ellerini çırparak. "İyi haber şu ki bu hızlı bir iş olacak, bu da sonrasında yemek yiyebileceğimiz anlamına geliyor. Ben acıktım."

"Aç mısın?" Rogue telaşla sorar. "Ne istiyorsun? Hemen getiriyorum."

Bir elini onun göğsüne koyar. "Sakin ol, bebeğim. Bekleyebilirim." "Ama beklemek zorunda değilsin. Bana ne istediğini söyle. Erişte mi?

Tacos? Patates kızartması?

Burger? Ne?" "Cidden, ben-"

"Tavuk kanadı?"

"Tanrım. Sadece bir şey seç B, şimdi onu kızdırdın. Sana yemek getirene kadar durmayacağını biliyorsun," diyor Thayer iç çekerek.

"Um... rastgele ama," diyor Bellamy, "canım çilek ve nutella çekiyor."

"Çilek ve nutella? Tamamdır," diye yanıtlıyor Rogue, telefonunu cebinden çıkarıp yazmaya başlarken. "Tristan."

"Ben ona göz kulak olurum, dostum," diye cevap veriyor Tristan, başka söze gerek duymadan.

Kızlar ve ben Rogue'un aşırı korumacılığına gülüyorduk ki ilk yumruğun sesi dikkatimizi ringe geri çekti. Phoenix'in rakibine acımasızca vuruşlarını izliyoruz.

Blade sersemlemiş bir şekilde geri adım atıyor, gözleri odaklanamıyor. Phoenix onun işini bitirmek yerine geri çekiliyor.

"Bunu benim için bu kadar kolay hale getirme," diye alay ediyor. "Biraz karşılık ver."

Blade ipleri itiyor ve Phoenix'in kolayca savuşturduğu bir jab hook combo yapıyor. Blade dört yumrukla geri dönüyor, her biri hedefini ıskalıyor. Umutsuz bir tekme atıyor, ancak Phoenix onu durdurmak için bir kaval kemiği kaldırıyor.

Blade'in rüzgâra yumruk atmasını izlerken duyduğum ikinci el utanç neredeyse felç edici. Kendi akıl sağlığım için, bunu bir saniye daha izleyemem.

Sözlerimin kalabalığın üzerinde duyulması için ellerimi ağzıma götürüyorum. "Phoenix!"

"Evet, bebeğim?" diye hemen cevap veriyor, ringin etrafında dolaşırken gözlerini Blade'den ayırmıyor.

"Onunla oynamayı bırak ve toparlan lütfen. Sana söylemem gereken bir şey var."

Blade'in gözleri Phoenix'le aramızdaki rahat konuşmadan dolayı yerinden fırlayacak gibi oldu, sanki dövüşün ortasında değil de birimiz çöpü çıkarmak gibi ev işlerinden birini yaparken konuşuyormuşuz gibi.

Bir bakıma, Phoenix'in yaptığı da tam olarak bu.

"Tamam, vahşi kız. Anladın mı?" diye cevap veriyor kocam.

Sonra iki adım öne çıkıp Blade'in çenesine bir sol kroşe indiriyor ve hemen ardından yıkıcı bir aparkat indiriyor.

Başı geriye doğru savrulur ve sonra yere yığılır, bayılır.

Kalabalık tezahüratlar içinde patlıyor, insanlar Phoenix'in adını söylemeye başlarken eller mindere vuruyor.

"Dediğim gibi," diyor Nera kuru bir ifadeyle, "Bir cinayet."

"Tüm bu olaylar dizisi, tanık olduğum en komik şeyler arasında ilk beşe girer," diyor Thayer, o kadar gülüyor ki gözlerinin kenarları boncuk boncuk yaşıyor.

Yanında duran ve kolunu omzuna atmış olan Rhys de aynı şekilde gülüyor.

Phoenix ringin benim tarafıma doğru yürüdü, eğildi ve Blade'in atılmış cübbesini yerden aldı.

Düşen rakibinin yanına geri döner, bornozu havada düz duracak şekilde çeker ve Blade'in baygın bedenini bir battaniye gibi örtene kadar üzerine bırakır.

Uzaklaşırken omzunun üzerinden "İyi geceler, göt herif" diye sesleniyor.

Ve sonra tekrar önüme geçti, çömeldi, böylece aşağı yukarı göz hizasındaydık.

"Merhaba," diyor, nefes nefese bile değil.

Ben de gülümsüyorum. "Merhaba."

"Bana ne söylemek istiyordun?"

Arkadaşlarımız, kalabalık ve gürültü arka plana çekiliyor ve sadece ikimiz birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Direkt konuya giriyorum.

"Ya sana baba olacağını söylesem?"

Phoenix donup kalıyor, sözlerim ona ulaştığında vücudundaki tüm kaslar kilitleniyor. Ağzı şok içinde parçalandı.

Sonra vücudunun üst kısmını iplerden geçirip kalabalığın arasından bana doğru uzanıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca kaldırıp ringin içine sokuyor. Beni önüne yatırdı, elleri kollarımda kaldı.

Şaşırmış gözler benimkileri buldu. "Hamile olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye gülerek cevap veriyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Bakışları karnıma düşüyor, gözlerinde bir merak ifadesi belirliyor. Uzun saniyeler boyunca hiçbir şey söylemiyor. Tepkisini hiç ölçemiyorum.

Ona mutlu olup olmadığını sormak üzereyim, ama ondan beklediğim son şeyi yaptığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Elleri dökümlü gömleğimi kavırıyor ve sütyenimin hemen altına kadar iterek karnımı ona ve bizi izleyen herkese gösteriyor.

"Phoenix!" Ellerini ellerimle kapatarak haykırıyorum.

Beni görmezden geliyor, onun yerine yüzü karnıma doğru geliyor. Ve sonra göbeğimin tam üstüne yumuşak, uzun bir öpücük konduruyor.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyor huşu içinde, doğrudan karnımla konuşarak.

Avucunu tenime sürüp nazikçe okşarken nutkum tutulmuş, boğazım düğümlenmiş bir halde onu izliyorum.

"Ben senin babanım."

Phoenix dizlerinin üzerinden bana bakıyor ve yüzündeki ifade o kadar çığ, o kadar açık ki, anında gözlerim doluyor.

"Bir bebek yaptık, vahşi kız," diyor, her kelimesi merakla dolu.

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Yaptık."

Karnıma dönüp bakıyor, başparmaklarıyla sessizce tenimi okşuyor huşu içinde. Sonraki sözlerini neredeyse kendi kendine söylüyor. "Keşke Astor da burada olsaydı da bunu görseydi."

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Bence öyle. Şu anda bize bakıyor ve gülümsüyor, bundan eminim." Tırnaklarım boynunu tırmıklıyor. "Yani mutlu musun?"

Başını sallayıp bana bakıyor. "Sen mutluysan ben de mutluyum. Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum. Hayatımın geri kalanını sadece sen ve ben olarak mutlu bir şekilde yaşayabilirdim. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Ama şimdi kendi küçük yıldızımız var ve onu korumak benim görevim."

Sıcaklık içimi ısıtıyor ve göğsümü dolduruyor.

"Neden 'o' diyorsun? Onun bir kız olduğunu bilmiyorsun."

Karnımı tekrar öpüyor. "Evet, ö p ü y o r u m . O zaten babasının küçük kızı."

Phoenix ayağa fırlıyor, iki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni tutkuyla öpüyor. Ona karşı gülüyorum

Dudakları yoğunluğundan, ondan gelen saf neşeden.

Ağzını benimkinden ayırıyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor, beni kendine çekiyor ve kalabalığa doğru dönüyor.

"Karım hamile!" diye mutlulukla duyurur.

Yüksek sesli bir tezahürat duyuyorum ve yüzümü Phoenix'ten çevirdiğimde, sevincimizi kutlamak için zıplayan düzinelerce yabancı görüyorum ve arkadaşlarımla yüzlerini iplere yaslanmış, bizim için çığlık atarken görüyorum.

Kalbim çok dolu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rhys

Tünelde bir aşağı bir yukarı zıplayarak bacaklarımı gevşetiyor ve vücudumdaki gerginliği atıyorum.

"Buna hazır mısın, Mackley?"

"Evet Koç," diye cevap veriyorum, baldırımı sallayarak.

"Güzel. İkinci yarıda senin kahramanlıklarına ihtiyacım olacak."

Chelsea'ye karşı 1-0 gerideyiz, kendi sahalarında oynuyoruz ve bu süreçte taraftarları tarafından yerden yere vuruluyoruz.

Londra'da yerleşik iki takımın birbiriyle oynaması olağan bir durum ve bu benim rekabetçiliğimi her zaman körüklüyor.

Ama itiraf etmeliyim ki, devre arasına geride girmek kesinlikle berbattı.

Thayer genellikle şehirdeki tüm maçlarıma gelir, ama bu sabah bana meşgul olduğunu, gelmeye çalışacağını ve onsuz devam etmem gerektiğini söyledi.

Kaçamak cevapları o günden beri aklımdan çıkmıyor. En iyi futbolumu oynayamadım çünkü aklım başka yerdeydi ve takımın oyun kurucusu ve yıldız hücumcu orta saha oyuncusu olarak ben kötü bir gün geçirdiğimde herkes de öyle oluyor.

Kafamı oyuna vermeli ve kişisel duygularımı bir kenara bırakmalıyım.

Koçuma kendimden emin bir şekilde "Ben her zaman teslim ederim," diyorum. Sert bir baş hareketiyle uzaklaşıyor.

"Hadi Mackley," diye sesleniyor tanıdık bir ses yanımdan. "Güzel bir yüzden fazlası olduğunu göstermenin zamanı geldi."

"Zamanı geldi mi? Hatırlatsana Everett, takımın gol kralı kim?"

Seymour Everett takıma yeni katılan bir oyuncu. Bir santrafor olan Everett, Man U'dan geç transfer edildi ve eski düşman şimdi dost oldu.

Bana doğru yaklaşıyor ve sinir bozucu bir sivrisinek gibi enseme vuruyor. "Peki ben kaç tanesine yardım ettim?"

"Özür dilerim, 'takım' mı dedim?" Sırıtarak söylüyorum. "Lig demek istedim. Ligde gol kralıyım."

Kalabalığın gürleyen alkışları arasında sahaya yan yana koşuyoruz. Takımımızda çok sayıda yıldız var ama benim gibi Everett'in de kendine has bir hayranlığı var.

Benim aksime, adam olabildiğince bekar ve kendini hayranlarının her birine tanıtmaya adanmış.

Takımımızın yedek kulübesinin önünde duruyoruz ve son bir esneme hareketi yapmak için bacaklarımızı yukarı kaldırıyoruz.

"O zaman kolektif parlaklığımızı iyi bir şekilde kullanmaya ve bu Chelsea taraftarlarını sonsuza dek susturmaya ne dersiniz?"

"Başka bir şey istemiyorum," diyorum bir şişeden ağzıma su fişkırtarak.

Kalabalık arkamda kükrüyor ama gürültüyü duymazdan gelmeye ve elimdeki işe odaklanmaya alışkın olduğum için duymazdan geliyorum. Everett'in gözleri kalkıyor ve sola kayıyor, başımızın üzerindeki dev ekrana bakıyor.

Bir gülümseme şekilleniyor ve tüm yüzünü kaplayana kadar dudaklarında yavaşça büyüyor.

"Bunu görmek isteyeceksin Mackley," diyor. "Nedir bu?"

Çenesini devasa ekrana doğru kaldırıyor. "Kendiniz bakın."

Dönüp önce kalabalığa bakıyorum, neden çıldırdıklarını anlamıyorum. Sonra bakışlarım büyük ekrana kayıyor ve kalbim iki takla atıyor.

Kamera WAGS bölümündeki Thayer'a yakınlaştırmış.

Birdenbire, ciğerlerime çekilen oksijen bir şekilde daha temiz, daha taze hissettiriyor. Sanki içlerindeki sis havalanıyor ve sadece berrak, solunabilir havaya yer açılıyor.

Her şeye rağmen geldi.

Ve her zamanki gibi nefes kesici güzellikte görünüyor, gümüş rengi saçları güneş ışığında parlıyor. Kameramanın onu neden sevdiğini anlayabiliyorum.

Onu beyaz perdede görmekten, binlerce kişinin ona bakacağını ve benim olduğunu bileceğini bilmekten duyduğum gurur damarlarımda derin ve baygın bir şekilde yanıyor.

İki yaşındaki kızımız Hayes'i kalçasından tutup onunla dans ederken ayakta duruyor ve etrafta zıplıyor. Hayes kıkırdıyor ve annesinin işaret ettiği ekrana el sallamak için kollarını havaya kaldırıyor.

Sonra Thayer kamerayla göz teması kuruyor, formasının eteğine uzanıyor ve yukarı doğru çekmeye başlıyor.

Sadece karnını seksen bin kişinin önünde açtığını düşününce bile tansiyonum düşüyor ve sinirim yükseliyor ama karnını açtığında altından başka bir tişört çıkıyor.

Thayer coşkuyla karnını işaret ediyor, bir yandan da müziğin ritmiyle enerjik bir şekilde sallanıyor. Bakışlarım siyah kumaş üzerine beyaz mürekkeple yazılmış kelimeleri okumak için düşüyor.

"BEBEK GEMIDE!"

Kalbim göğsümde tekliyor, bir ya da on ya da yüz atımı kaçırıyor.

Vay anasını.

"Oi oi!" diye bağılıyor Everett arkamdan.

Thayer ve Hayes daha sonra kızımın tişörtünü göstererek üzerinde "BÜYÜK KIZ KARDEŞ" yazdığını söylüyorlar.

Sonra Thayer kameraya arkasını dönüyor ve sırtında yazılı olan soyadımı işaret ederek bu bebeğin kimin olabileceğine dair tüm kafa karışıklıklarını ortadan kaldırıyor.

Bu bizim soyadımız.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle omzunun üzerinden kameraya bakıyor. Tepkimi görebiliyor mu bilmiyorum ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bahse girerim bana doğrultulmuş başka bir kamera var ve benim şaşkınlığımı ve sevincimi ona 4k olarak yayınlıyor.

O daha arkasını dönmeden ben tribünlere doğru koşuyorum.

"Mackley! Devre arası neredeyse bitti. Maç başlamak üzere!" Koçumun arkamdan kükrediğini duyuyorum.

"Üzgünüm Koç, yapmam gereken daha önemli bir şey var."

Bölmenin üzerinden kolaylıkla atlıyorum, çömelmiş ve objektiflerini bana doğrultmuş fotoğrafçıların arasından sıyrılıyorum. Bu görüntülerden birinin yarın sabah Daily Mail'in ön sayfasında yer alacağına bahse girerim.

Merdivenleri önce ikişer, sonra üçer ikişer çıkarak WAGS'ın bölümüne doğru ilerliyorum.

Thayer'ın yüzünü uzaktan görebiliyorum, her adımda biraz daha yaklaşıyor, beni izlerken gülümsemesi daha da büyüyor.

"Affedersiniz. Müsaade edin. Çekilin," diye homurdanıyorum, Thayer'a doğru ilerlerken yaygara koparan hayranları yolumdan itiyorum. "Çekil lan yolumdan."

Sonunda özgürüm ve beş adım daha atarak karıma ve kızıma ulaşıyorum.

"Baba!" Hayes çığlık atıyor ve kendini annesinin kollarından benim kollarıma atıyor.

"Merhaba sevgilim," diyorum, dikkatimi tekrar karıma vermeden önce ona hızlı bir bakış atıyorum. Bir elimi kıvırıyorum

beline doladım ve onu bana doğru sürükledim. "Tişört gerçek mi? Gerçekten hamile misin, aşkım?"

"Evet!" diyor gülerek ve yanağını avuçlayarak. Neşe gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyor. "Özür dilerim, bize gelmek için kalabalığın arasına atlayacağını düşünmemiştim. Seni şaşırtmak istedim, dikkatini dağıtmak değil."

Hayes'i bacaklarımın arasında güvenli bir şekilde tutarak yere bıraktım ve Thayer'ın yüzünü tuttum.

"Sanki öğrendikten sonra uzak durabilirmişim gibi," diye fısıldıyorum. "Bir bebeğimiz daha mı olacak?"

"Evet!"

"Vay anasını. Seni seviyorum." Dudaklarımı onunkilere çarparak morartıcı bir öpücük konduruyorum. Kalabalığın en sevdikleri Lifetime filmindeki çiftin öpüşmesini izler gibi bir kez daha patladığını belli belirsiz duyuyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Thayer kahkaha atıyor, gırtlığı açık bir kahkaha, omurgamdan aşağı zevk akıyor.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi oraya geri dön ve bu maçı kazan. Sana bebeğimiz olacağını söylediğim gün kaybedemeyiz. Oh, ve Chelsea'yi sikeyim."

"İnanılmazsın, bunu biliyor musun?" Dudaklarına kaçamak bir öpücük daha kondurarak ona söylüyorum. "Seni çok seviyorum. Şimdi gidip senin için kazanacağım."

Ve biliyorum.

Kırk beş dakika ve iki gol sonra, Chelsea taraftarları başarılı bir şekilde susturuldu ve biz galip geldik.

Ben birden fazla şekilde.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thayer

"Babam nerede?" Sahanın yakınındaki küçük bir kafede sipariş verirken Hayes soruyor.

Az önce stadyumdan ayrıldık. Sadece geriden gelip kazandığımız için değil, Rhys'in hamilelik haberime verdiği tepki nedeniyle de heyecan verici bir maçtı. Sevinçten havalara uçmasını bekliyordum ama maçı bırakıp tribünlere, bize doğru koşmasını beklemiyordum.

Geriye dönüp baktığımda, gerçekten bilmeliydim.

Rhys var olan en iyi baba. Hayes doğduğu andan itibaren, benim çocukluğumda sahip olmak isteyeceğim türden bir süper babaya dönüştü. Onu her yere yanında götürüyor.

- Sabahları kreşe, hafta sonları süpermarkete, akşamları bebek yüzme kursuna, fırsat buldukça antrenmanlarına gidiyor.

Kızının futbol derslerine kaydolacak kadar büyümesi için gün sayıyor, böylece onlara koçluk yapabilecek.

Nadiren ayrı vakit geçiriyorlar, bu yüzden Hayes'in stadyumdan onsuz ayrılmaktan mutlu olmaması benim için sürpriz değil.

"Babamın takımla maç sonrası bilgilendirme yapması gerekiyor ve ardından basınla ilgili yükümlülükleri var, bu yüzden bir süre evde olamayacak.

birkaç saat daha."

"Onu akşam yemeğinde göreceğim miyim?"

Pikaptan kahvemi alıyorum. "Hayır Hay, ama eve döndüğünde gelip seni odana öpecek."

Tahmin edilebileceği gibi, yüzü allak bullak oldu ve kalp kırıklığını haykırmaya başladı. Onu yatıştırmak için kalçamda zıplatıyorum ama pek başarılı olamıyorum. Babasını istiyor ve onun yeniden ortaya çıkmasından başka bir şey yapmayacak.

"Thayer?"

Ses tonunda bir parça inançsızlıkla adımlı söyleyen sese doğru dönüyorum ve aniden duruyorum, zihnim bir saniyeliğine kısa devre yapıyor.

Tepkim o kadar ani oldu ki Hayes'in ağlamasını durdurmasına neden oldu. Kirpiklerinde biriken yaşlarla gözlerini kırıştırıyor ve benden adımlı söyleyen adama bakıyor.

"Carter?"

Onu en son altı buçuk yıl önce İsviçre'de görmüşken, Chicago'da tanışmış, çıkmış ve onu tanıyorken, Londra'da kalabalık bir kafenin ortasında eski erkek arkadaşımın karşılaşmak en hafif tabirle şok edici. Beynim onun burada, karşımda olduğu gerçeğini kabullenemiyor.

"Merhaba, sizinle burada karşılaşmak ne güzel," diyor ve ekliyor, "Sizi görmek güzel."

Aynı görünüyor, sadece yaşla birlikte yüz hatları oturmuş. Bana gülümsüyor ve bunun gerçek olduğunu görmek beni rahatlatıyor. Pek de iyi şartlarda ayrılmamıştık.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

Sorum şüpheli ve suçlayıcı arasında bir yerde çıkıyor ama ses tonuma aldırıyor.

"İş," diye yanıtlıyor. "Ben bir video oyunu geliştiricisiyim. Bu hafta sonu Londra'da dünyanın en büyük oyun yarışması var, ben de şirketimle birlikte buradayım."

"Oh, bu harika."

Hâlâ onu görmeyen şokunu yaşıyorum ve başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bakışları aşağı kayıyor. "Bu senin kızın mı?"

Bu beni anlık sisten çekip çıkardı. Hâlâ sıkı sıkıya kalçama yaslanmış, göğsüne pelüş bir hayvan tutmuş olan Hayes'e bakıyorum.

"Evet, bu Hayes. Hayes, bu Carter, o... o annemin bir arkadaşı."

"Merhaba Hayes," diyor ve ona küçük bir el sallıyor.

Kızım ona dilini çıkarıyor ve arkasını dönüp yüzünü omzuma gömüyor.

Babası gurur duyardı.

Carter doğruldu, bana bakarken dudaklarında rahat bir gülümseme vardı. "Onunla evlendiğini duydum. Tıpkı ona benziyor."

Rhys'in adını söylemiyor.

Söylemesine gerek yok.

Ondan ayrıldığımda, beni Rhys için onu terk etmekle suçladı. Beni İsviçre'de ziyaret ettiğinde onunla kısa bir süre tanışmış ve aramızdaki bağı fark etmişti.

Carter'dan ayrıldım çünkü ilişkimiz bitmişti, Rhys yüzünden değil, ama... erkekler ve egoları.

Zaman gerçekten de tüm yaraları sarıyor çünkü Carter'ın sesinin o zamanki sıcaklığından hiçbir şey kaybetmediğini duymak beni memnun etti.

"Seni mutlu ediyor mu?" diye soruyor. Bunun cevabı çok açık.

Daha sonra, Hayes yattığında, Bellamy ile telefonda konuşuyorum ve Carter'ı bunca zaman sonra tekrar görmesi konusunda onu bilgilendiriyorum.

"Aynı görünüyor muydu?" "Evet, sadece... daha yaşlı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diyor inleyerek. Kanepede kendini zorlukla yeniden konumlandırmasını izliyorum. "Bunu istiyorum"

bebeği dışarı çıkar."

"Sadece birkaç ay sonra burada olacak," diyorum güven verici bir şekilde.

"O yapana kadar bu koltuktan kalkmayabilirim."

Gölüyorum, mutfak adamızın tezgahına yerleşiyorum.

Son randevusunda Bellamy'nin doktoru, görünüşe göre kilo ve boy açısından doksan dokuzuncu persentilde olan bir erkek ocuk beklediği için onu tebrik etti.

Rogue bana, onun kendisine yönelttiği yakıcı bakışın, aile ağacının üç nesil öncesine ulaşabilecek kadar güçlü olduğunu söyledi.

"Her neyse, bu önemli değil. Eğer doğru hatırlıyorsam, onu en son yüz yüze gördüğünüzde işler pek de iyi gitmemişti. Carter'ı görmek nasıldı? Uslu durdu mu?"

"Kimi görmek nasıldı?"

Hayatımda bir gün bile şanslı olmadığım için Rhys eve gelmek için en uygun zamanın şimdi olduğuna karar verdi. Mutfağa girerken sesi soğuk ve kesikti.

Bellamy'nin gözleri onun uğursuz ses tonuyla açılır.

"Oops. Hay sikeyim. Üzgünüm Thayer, bununla uğraşmayı sana bırakıyorum. Ben olmadığımı sevindim, hoşça kal."

"şerefe," diye cevap veriyorum telefonu kapatmadan önce ağır bir alaycılıkla.

Kocama doğru dönüyorum. Adanın diğer tarafında duruyor, elinde kan kırmızısı güllerden oluşan büyük bir buket sallanıyor ve yüz hatlarını gök gürültüsü gibi bir ifade kaplıyor. Bakışlarıyla yüzümün yan tarafında delikler açıyor.

Tenim heyecandan cızırdıyor. İçimde erkeğimin kiskandığını görmeyi seven zehirli bir yan var. Çünkü benden şüphe etmek için hiçbir nedeni yok ve hiçbir zaman da olmayacak.

"Selam, bebeğim."

"Bana bahsettiği Carter'ın yeni tanıştığın biri olduğunu ve düşündüğüm kişi olmadığını söyle, aşkım," diye cevap veriyor, doğrudan konuya girerek.

Kalın kalın yutkunuyorum. Dudaklarım ona cevap vermek için ayrılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor, ben de dudaklarımı kapatıyorum.

Sonra bir baktım, çiçekler öfkeli bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine düşmüş. Rhys bana doğru hışımla geliyor, yumrukları iki yanında sıkıca kenetlenmiş.

Bana ulaştığı anda sandalyemden aşağı atlıyorum. Eliyle boğazımı kavlıyor ve hırlayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Eski sevgilinle mi buluştun?" diye soruyor, sesi tehlikeli derecede sakın. Çenesindeki seğiren kaslar bana hiç de öyle olmadığını söylüyor.

"Hayır." Göğsüne yatıştırıcı bir el koyuyorum. "Maçtan sonra tesadüfen ona rastladım. İş için Londra'da, şu anda bir oyun geliştiricisi."

"Umurumda bile değil," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Yani merhaba dedin ve yoluna mı gittin?"

Bu gerçekten hoşlanmayacağı kısım.

"İkimizin de elinde kahve vardı ve birkaç dakika oturup konuştuk." Gözleri kıskançlıktan yanıyor. Eli boğazımı sıkıyor, ben de "Sadece arkadaş olarak" diye açıklıyorum.

Rhys mizahsızca gülüyor. Soğuk öfke dalgalar halinde ondan akıyor. Onu yıllardır bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Hapse girmemi ister misin aşkım?" diyor, başparmağı nabız noktamın üzerinde uyarı daireleri çiziyor.

"Hayır."

"O zaman ne yapıyorsun?" diye soruyor ve boynumu uyarıcı bir şekilde sıkıyor. Dudaklarım aralanıyor ama cevap vermeme izin vermiyor. "Eski erkek arkadaşınla samimi bir sohbet için oturmana öfkelenmekten başka bir şey yapacağımı mı sandın? Sen zaten benimken birlikte olmanı izlemek zorunda kaldığım eski sevgilinle mi?"

Bir elimle bileğini kavrayıp diğer elimle yüzüne uzanıyorum, gözlerine bakarken yanağını sevgiyle okşuyorum.

"Haklısın, kulağa korkunç geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ama ne hakkında konuştuğumuzu bilmek ister misin?"

"Hayır," diye tersledi, beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "İstemiyorum."

Gömleğinin kumaşını avuçluyorum ve uzaklaşmasını engellemek için sıkıca çekiyorum. İki elimle yüzünü kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum.

"Sen." Gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve şüpheyile bana bakıyor. "Senin hakkında konuştuk. Ailemiz hakkında. Ona birlikte çekilmiş resimlerimizi gösterdim. Hayes'in yeni doğmuş halini." Bir elimi karnıma koydum. "Ona ikinci küçüğümüzden bahsettim."

Rhys öfkeli bir nefes çekti. Elini benimkini koruyarak kapatıyor ve öne doğru bir adım atarak beni tezgâha yaslıyor. "Karnına dokunmasına izin mi verdin?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır," diyorum, gerçekten kırılmış bir şekilde. "Asla yapmam."

Homurdanıyor, göğsü çöküyor.

"Güzel." "Beni mutlu edip etmediğini sordu."

Rhys'in çenesi kapanır. "Onu öldüreceğim."

"Hayır."

"Hayır demeni umuyordu, böylece devreye girip seni benden alabilecekti. Bu muydu yani?" Rhys saçlarımı yumrukluyor ve ona bakmam için başımı geriye itiyor. "Geçen sefer yaptığım gibi öylece durup izlemeyeceğim Silver. Sana bir seçenek sunmayacağım. Sen zaten yedi yıl önce seçimini yaptın ve beni seçmek ömür boyu sürecektir yemindi. Eğer bir daha sana yaklaşırsa, Devlin'e yaptığım gibi onunla da ilgilenmeyeceğim ama bu sefer sorunu kalıcı olarak hallededeceğim."

Kocamın kıskanç öfkesi görülmeye değer bir şey. Bu öfkeyle yanıp tutuşuyor, bana karşı acımasız ve sahiplenici.

Onu sakinleştirmek için yanağını okşamaya devam ediyorum.

"Bebeğim, bana biriyle görüştüğünü ve mutlu olduğunu söyledi. Ona evlenme teklif edecek. Sana söz veriyorum, bu gerçekten eski dostların hasret gidermesi gibiydi, daha fazlası değil."

Beni göğsüne doğru bastırarak yanlarımı sıkıyor. "Peki cevabın neydi?"

"Gerçek, tabii ki," diye cevap veriyorum. "Hayatımın aşkıyla evlendiğim için şanslı olanlardan biri olduğumu. Bana istediğim her şeyi verdin ve tüm hayallerimi gerçekleştirdin. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Rhys sessiz bir memnuniyet sesi çıkarıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bırakarak boğazıma sıcak bir öpücük konduruyor. "Aferin kızıma."

Gülüyorum. "Ben de öyle düşüneceğini sanmıştım."

"Giderken seni yanağından öptü mü? Ya da sana herhangi bir şekilde dokundu mu?"

"Hayır. Aslında senin benimle oynamadığını bilecek ve mesafesini koruyacak kadar bizi gazetelerde gördüğünü söyledi."

"Akıllı adam." Kulağıma doğru bir yol öpüyor. "Bir dereceye kadar, çünkü parmaklarının arasından kayıp gitmene izin verdi." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, kanımı ısıtıyor. "Ve bunun için ona teşekkür ediyorum."

Kollarımı boynuna doladım.

"Köpek kulübesinden çıktım mı?" Kirpiklerimin altından ona bakarak soruyorum.

İnliyor, avuçları sırtımdan aşağı inip kışımı avuçluyor. "Asla içinde değildin, aşkım," diyor, beni sert horozuna doğru bastırıyor ve yanağımlı sıkıyor. "O köpek maması olacaktı ama sen ne olursa olsun benim kalacaktın."

"Başkasının olmak istemezdim."

"İyi cevap," diye mırıldanıyor. Bir adım geri çekilip beni serbest bırakıyor. Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor, sonra tekrar yukarı gelip benimkilerle buluşuyor. "Şimdi soyun."

Geceliğimin askısına uzanıp yavaşça omzumdan çekerken bile dudaklarımlı köşesi kalkıyor.

"Doğrudan işe, ha?"

Saten elbise bir kumaş gölü içinde yere düşer ve Rhys'in bakışları düpedüz açgözlülüğe dönüşür.

"Babacığın karnı aç," diyor, sesinin boğuk tınısı tüm bedenime bir ürperti yayıyor.

Yatak odasında kendisine baba denmesine olan yeni takıntısı bana bir şeyler hissettiriyor. İlk çıkmaya başladığımızda bana bunun hoşuma giden bir şey olup olmadığını sorsaydınız, hayır derdim. Ama bugünlerde, beni harekete geçirmek için tek gereken bu.

"Ve kime ait olduğunuzun size hatırlatılmasına ihtiyacınız var."

Arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum ve geceliğimin yere düşmesine izin veriyorum. Ardından külotum çıkıyor ve Rhys'in önünde tamamen çıplak duruyorum.

Mavi gözleri tamamen siyah ve sıvı şehvet havuzları. Bir adım geri çekiliyor, mutfak masamızdan bir sandalye kapıyor ve bacaklarını açarak rahatça oturuyor.

"Buraya gel aşkım," diye emrediyor, kot pantolonunun düğmesini açıyor ve fermuarını yavaşça aşağı çekiyor.

Külotunun içine uzanıyor ve sikini avuçluyor, yumruğunu kalın uzunluğunun etrafına kapatıyor ve hayvani gözlerle yaklaşmamı izlerken okşuyor.

Bacaklarının arasında duruyorum. Amıma uzanıyor, parmaklarını ıslak yarığımdan geçiriyor ve hemen iki tanesini kabzasına kadar sokuyor. Dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ve dizlerim bükülüyor. Düşmemek için omuzlarına tutunuyorum.

O kadar uzun boylu ki, o otururken ve ben bacaklarının arasında dururken bile, bakışlarını karşılamak için zar zor başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. Ben onun karşısında çırılçıplak dururken onun tamamen giyinik olmasında inanılmaz derecede kirli bir şey var.

"Bu kimin amı?" "Senin."

Diğer eli karnıma gidiyor. "Kimin bebeği bu?"

"Senin."

Amıma soktuğu parmaklarının sesi etrafımızda iffetsizce yankılanıyor, ıslak ve kaba ve o kadar erotik ki kalçalarımı elinin etrafında sıkımda neden oluyor.

"Seni kim becerecek?"

"Sen," diye nefes nefese kaldım.

Başparmağını klitorisime bastırıyor ve ateşli bir niyetle ovuyor.

"Oh, lanet olsun."

"Peki ben kimim?" diye soruyor.

Parmakları içimde kıvrılıyor, o hassas noktayı bulup gıdıklıyor. İçimde biriken ve kıvrılan arzu kaynama noktasına ulaşıyor.

"Kocam," diyorum ve sonra kenardan yuvarlanıyorum ve yüksek bir çığlıkla boşalıyorum.

Parmaklarının arasında paramparça olup göğsüne doğru yığıldığımda Rhys elini ağızıma kapatıyor.

"Şşş, aşkım. Kızımızı uyandırma."

"Lafı açılmışken," diye nefes nefese kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ona iyi geceler öpücüğünü vermeni istiyor."

"Yapacağım," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı, parmaklarını benden çekerek. "Annesini öpmeyi bitirir bitirmez. Şimdi sikimin üstüne otur."

"Rhys," diye çaresizce inliyorum, bacaklarım hala benden çıkardığı orgazmdan titriyor.

"Kendin yap, aşkım. Ne kadar istediğini göster bana."

Hâlâ yoğun bir şekilde nefes alıyorum, aramıza uzanıp sikini kavıyorum ve bacaklarımın arasında düz duracak şekilde konumlandırıyorum. Sonra kalçalarımı önce yukarı sonra aşağı eğiyorum ve ıslak amımı ona sürtmeye başlıyorum, onu kızdırıyorum.

Boğuk bir iniltiyle başı geriye düşüyor, boğazı bana açılıyor ve ben de onu almak için dalıyorum. Dudaklarım teninin etrafına dolanıyor ve onu ağızımın içine çekiyorum.

Kıçımı kavıyor, açgözlü elleri her bir yanağımı avuçluyor. Tutuşunu, giderek daha hızlı vuruşlarla beni uzunluğuna yukarı ve aşağı yönlendirmek için kullanıyor.

Onu durdurmak için elimi göğsüne koyuyorum. Gözlerini açıyor, sersemlemiş ve şehvetle dolup taşmış bir halde ruhuma bakıyor.

Tek kelime etmeden sikini kavırıyorum ve girişime yerleştiriyorum. Bana karşı pozisyon aldığıında, yavaşça bastırıyorum, kendimi yavaşça tüm uzunluğundan aşağı indiriyorum. Beni izlerken gözlerinde ateş parlıyor, pelvislerimiz birbiriyle aynı hizaya gelene kadar bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ona binmeye başlıyorum. Kalçalarım sabit, derin vuruşlarla yukarı ve aşağı hareket ederken, sadece ucu kalana kadar çıkıyorum ve içime tamamen oturana kadar geri iniyorum.

Ayağa kalkıyor ve geniş kollarını etrafıma sarıyor, kollarından biri kığımın üzerinde kalırken diğeri sırtıma dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor.

"Sikimi hisset," diye homurdanıyor, sesi tanınmaz halde. "Şimdiye kadar içinde olan tek alet. Ve bunun bir sebebi var." Eli yanaklarımın arasına dalıyor ve arka deliğimi buluyor. Parmağı kas halkasının etrafında dönerken nefes alıyorum ve sonra onu kığımın içine itiyor. "Çünkü sen bana aitsin. Her zaman bana aitsin." İnliyor, sesi boğazında kısılıyor. "Her zaman olacaksın."

Çifte penetrasyonda miyavlıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, ritmimi aynı tutuyorum. Parmağı kalçalarım ile birlikte içime girip çıkmaya başlıyor ve ben yüksek sesle nefes alıyorum.

Yüzünü benimkine çeviriyor ve bir sonraki sözlerini kulağıma doğru hararetle üflüyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve tüm bedenimi sarsıyor.

"Bu kıcı almamın zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

İlk parmağının yanına ikinci bir parmak daha sokuyor ve ben donup kalıyorum, acının ısırdığı kaslarımı sertleştiriyor. Nefeslerim çığ ve düzensiz, boğazımdan kopuyor ve kığımın parmaklarının etrafında açmaya zorlarken ona karşı düşüyor.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum," diyor ve sesindeki karanlık ve memnun gülümsemeyi duyabiliyorum. Kıcıma sert bir tokat atıyor. "Ayağa kalk ve arkanı dön."

Söylediklerini yapıyorum, kuklacının elindeki bir kukla gibi tamamen onun kontrolü altındayım. Sırtımı ona döndüğümde kalçalarımın tutuyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. Sonra bir elini yanaklarıma koyuyor ve onları ayırarak en hassas yerimi ona gösteriyor.

Öne doğru eğilip göt deliğime tükürüyor ve bu hareketin müstehcenliği karşısında neredeyse boşalacak gibi oluyorum. Başparmağıyla ovalıyor, kayganlaştırmak için dar geçide daldırıyor.

"Bu güzel küçük kıcını sikimin üzerine oturt Silver," diye emrediyor. "Yetki sende. Bunu sen kontrol ediyorsun."

Titreyen bir nefesle iki avucumu da kalçalarına koyuyorum ve kıcımı geriye itiyorum. Aletinin başını göt deliğime yerleştirdiğini hissediyorum ve duraklıyorum, endişe aniden bedenimi geriyor.

Ellerinden biri kıcımdan ayrılıyor ve boynumun arkasını kavrayana kadar rahatlatıcı bir avuç içini omurgamda gezdiriyor.

"Şimdi beni aşağı it, aşkım. Söz veriyorum bu iyi hissettirecek."

Başparmağı arkadan nabız noktama rahatlatıcı daireler çiziyor ve kalp atış hızımın dengelenmeye başladığını hissediyorum.

Son bir nefes vererek dediğini yapıyorum ve sikine doğru geri itiyorum. Başının kaslarımı delmeye başladığını hissettiğim anda ağzım açık kalıyor. Kalın, zonklayıcı ve ısrarcı bir şekilde giriş arıyor.

Rhys'in eli tekrar kıcıma geliyor ve yanaklarımı ayırarak beni ona gösteriyor. Arkasını dönmeden bile, bakışlarının lazer gibi sikiinin içime girdiği yere odaklandığını hissedebiliyorum, başının ilk santimi dar deliğimde kayboluyor.

Gerginlik inanılmaz, geçit inanılmaz derecede sıkı. Eğer kocamdan gelen inleme ve homurdanmalar bir şey ifade ediyorsa, onlar için de aynı şeyi hissettiriyor.

Sonunda, kafa ortaya çıkar, çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama sağlar ve beraberinde yeni bir derin zevk ısırtığı getirir.

"Aferin kızıma," diye övüyor, sesi manik sınırlarda çıkıyor. "Çok iyi bir kız." Elleri kalçalarımı kavırıyor ve

Sonra da uzunluğunu aşığı doğru itmem için bana rehberlik ediyor. İki santim daha içime doğru ilerlerken inliyorum. "Hadi aşkım. Daha fazlasını istiyorum. Her yerimi alabilirsin."

Aletin duvarlarımı yarması ve kıcımın derinliklerine gömülmesi tarif edilemez bir duygu. Karanlık, sapkın ve lezzetli hepsi bir arada.

Benim ellerim onun kalçalarında, o da benim kalçalarımda, tamamen ve geri dönülmez bir şekilde içime dokuz inç gömülene kadar istilasının hızını ayarlıyor.

"İşte böyle," diye övüyor. "Kahretsin, Silver, bu çok iyi hissettiriyor."

Acı dolu bir iniltiyle göğsüne yaslanıyorum ve o beni tutuyor, ağzı bir kez daha kulağımı buluyor. "Kıçın da en az amın kadar güzel. En az bunun kadar sıcak, en az bunun kadar sıkı," diye homurdanıyor, parmakları girişimi buluyor ve içeri giriyor. Çığlık atıyorum ve göğsünden kurtuluyorum, sadece horozunu içimde daha derine gömmeyi başarıyorum. Kolunu omuzlarımın ön kısmına doluyor ve beni kendisine yaslıyor. "Bütün deliklerin artık bana ait."

Sonra kalçalarını geriye yatırıp öne doğru itiyor ve sikini bana saplıyor.

Yüksek sesle sızlanıyorum.

"Yedi yıldır senin kıcını almayı düşünüyordum. Ve şimdi benim."

Vücudum onunkine karşı gevşeyene ve bana istediğı her şeyi yapana kadar tekrar tekrar içime giriyor. O kadar kendimden geçmişim ki, dinlemekten ve doruğa ulaştığımı hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Her fırsatta onu becereceğim," diye homurdanıyor. "Bu gece seni rahat bıraktığım için şanslısın." İticileri o kadar acımasız ki, içime her dibe vuruşunda dişlerim birbirine çarpıyor. "Çünkü eski sevgilini bir daha görürsen, kıcını öyle bir sikerim ki, beni göt deliğinin on santim derinliğinde hissetmeden onunla bir kahve daha içemezsin."

"Rhys!" Parmakları amımdan çekilip klitorisimi tokatladığında ılık atıyorum.

"Boşalacaksın, aşkım. Benim sikim kışının derinliklerindeyken ve parmaklarım klitorisine işkence ederken boşalacaksın ve işin bittiğinde iyi bir eş olacaksın ve benden özür dileyeceksin."

"Ne için?"

Bir eliyle boğazıma sarılıp sıkıyor, sonra diğer eliyle klitorisime sürekli şaplak atıyor.

Lobumu sertçe ısıyor, "Beni kışkandırdığın için" derken dişleriyle kulağımı sıyrıyor.

Doruk noktam sıfırdan başlayıp beşinci kategori bir kasırga gibi beni vuruyor. O kadar yüksek sesle boşalıyorum ki tüm mahalleyi uyandırmaktan korkuyorum.

Rhys küfrediyor ve başını eğiyor. Dişleri etime batıyor ve boşalırken omzumu ısıyor. Dölünü kışımın derinliklerine fıskırtırken kalçaları sarsılıyor.

İkimiz de nefesimizi tutarken bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarılıyor. Kalçalarımı nazikçe kaldırıyor ve içimden çıkıyor. İnliyorum ve beni tekrar dudağının üzerine yatırıyor. Ona sokulmak için dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Özür dilerim," diyorum boğazını öperek.

Dölünün içimden onun kucağına aktığını hissedebiliyorum. Ortalığı karıştırıyoruz ama umurumda değil.

O da bilmiyor.

Kolları beni sıkıca sararken göğsünde sahiplenici bir gümbürtü yuvarlanıyor.

"Affedildin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Phoenix

Doktor, "Hadi Sixtine, ıkın," diye ısrar eder.

Six öne doğru oturuyor ve asla unutamayacağım türden bir ses çıkararak çığlık atıyor. Çığlıklarında özgürce yankılanan acı ve ıstırap içimi parçalıyor.

Bitkin bir halde yatağa doğru yığılır. Güzel kızıl saçları yüzüne yapışmış. Ter alnını kaplıyor ve solgun yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Deniyorum, Nix, deniyorum..." diye inliyor, yüzü çatlıyor.

"Harika bir iş çıkarıyorsun bebeğim," diye onu rahatlatıyorum, yüzünü, saçlarını, omuzlarını, onu biraz olsun rahatlatacak her şeyi okşuyorum. "Çok iyi gidiyorsun. Neredeyse geldik. Yakında bitecek."

Neredeyse on sekiz saat süren doğumdan sonra onu böylesine belirgin bir acı içinde çırpınırken görmek dayanılmazdı.

Zamanı geri çevirebilseydim ve onu hamile bırakmasaydım, yapardım.

Hiçbir şey ona bunu yaşatmaya değmez.

Hayatımızın en mutlu günü olması gereken gün hızla bir kâbusa dönüştü. Bebek doğmayı reddediyor ve Six'in küçük bedeni ıkınacak gibi görünmüyor. Bu onu yırtıyor

ve benim tek yapabildiğim, mayın tarlasındaki bir fil gibi amaçsızca durup izlemek.

"Kan basıncı iyi mi?" Doktora sordum. "Stabil mi? Kalp atışları nasıl?"

Doğum tarihinden sekiz hafta önce Six'e preeklampsi adı verilen bir hamilelik komplikasyonu teşhisi kondu. Bu, kan basıncının rastgele kontrolden çıktığı bir durumdu.

Dikkatle takip edilmesi gerekiyor. Düzgün tedavi edilmezse çok ciddi sonuçlara yol açabileceğini biliyorum ve bunların hiçbirinin eşimin başına gelmesine izin vermeyeceğim.

"Phoenix," diye nazik ama kararlı bir şekilde cevap veriyor. "Sixtine emin ellerde. Şu anda bebeğinizi çıkarmaya odaklanmam gerekiyor. Rahatla ve işimi yapmama izin ver."

Karıma doğru dönüyorum. Hastane yatağında o kadar küçük görünüyor ki, gözleri o kadar açık ve masum ki.

Bunu bir daha asla yapmayacağız.

Ona bu işkenceyi bir kez daha yaşatmayacağım.

Bir bebek yeter.

"Çok üzgünüm bebeğim," diyorum alnından öperek. "Acı çektiğin için üzgünüm. Ama şimdi benim için ıkınabilir misin? Lütfen?"

"Yapamam," diyor, yüzü allak bullak oluyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

İçimden, bir daha asla onu ağlatacak bir şey yapmayacağıma yemin ediyorum.

Elini avuçlarımın içine alıyorum ve dirseğinden tutarak onu bir kez daha ayağa kaldırıyorum. "Evet, yapabilirsin bebeğim. Bunu yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın." Gözleri benimkileri buluyor ve kilitleniyor. "Hadi, it."

Beni bir kez daha paramparça ederek çığlık atıyor. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Her şeyini verip bir kez daha iterken tüm vücudu kasılıyor.

Arkamdan doktorun hemşirelere bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. İçlerinden biri dışarı koşuyor. Ve sonra doktor

Başını kaldırıp Altı'ya bakar.

"Tamam, Sixtine. Bebek makat geliş. Ne yazık ki bu, burada işimizin bittiği anlamına geliyor. Seni sezaryene alacağız, tamam mı?"

"Bekle, ne?" Sesim bir oktav yükselerek soruyorum.

"Phoenix," diye uyarıyor doktor, dirseğimden tutup beni kenara çekiyor. Sırf doktor olduğu ve ona ihtiyacımız olduğu için beni karımın başucundan almasına öfkelenmiyorum. "Bunun sizin için kolay bir zaman olmadığını anlıyorum. Kafa karıştırıcı ve korkutucu çünkü neler olduğunu anlamıyorsunuz ama onun için nasıl bir şey olduğunu bir düşünün. Soğukkanlılığınızı kaybetmek istediğinizi biliyorum ama onun için güçlü olmanız gerekiyor. Cesur bir yüz ifadesi takınmalısın ki her şeyin yoluna gireceğini bilsin. Bunu yapabilir misin?"

Kafam karmakarışık ve kalp atışlarım daha iyi değil ama kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Onun için. Her zaman onun için.

"Elbette," diyorum, gözleri kapalı bir şekilde yastıklarına yaslanmış olan Six'e bir bakış atarak. "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Doktor üst kolumu sıkıyor. "İyi adam. Her şeyi hazırlayacağız ve birkaç dakika içinde onu saracağız."

Gitmeden önce onu durdurdum.

"Ben de onunla gidiyorum. Onu orada yalnız bırakmayacağım." Sesim hiçbir anlaşmazlığa, hiçbir tartışmaya yer vermiyor.

Gülümsüyor. "Tabii ki öylesin."

Doktor gidiyor ve ben tekrar Altı'ya dönüyorum. Sessizce ağlıyor, o kadar yorgun ki ifadesinde bir değişiklik olmadan gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Yapamadım," diye fısıldıyor sessizce, sesi kırılıyor. "Neden yapamadım?"

Yanına yatıyorum, bir kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Hayır bebeğim," diye teselli ediyorum onu. "Olan şey bu değil. Karnında öyle harika bir yuva yarattın ki bebek

Sadece dışarı çıkmak istemiyor, hepsi bu. Anlıyorum; ben de ayrılmak istemezdim. Sadece bebeğe buradaki dünyanın senin orada kurduğun dünyadan çok daha muhteşem olacağını göstermeliyiz."

Six başını kaldırıp bana bakıyor. Gözyaşları kirpiklerinde inci gibi parlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Hemşire tekrar içeri girdi ve bize gülümsedi. "Artık sizin için hazırız."

Ameliyathaneye götürülürken Six'in elini tutuyorum ve anestezi yapıp sezaryen hazırlanırken başından ayrılmıyorum.

"Pekâlâ, Altı, şimdi başlıyoruz," diye sesleniyor doktor. "Anne olmaya hazır mısın?"

"Evet," diye cevap veriyor nefes nefese, başını çevirip bana bakıyor.

Ona yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyorum, elini tutmaya ve onlar işe koyulurken alnını okşamaya devam ediyorum. Etrafımdaki makinelerin tekrarlayan bip sesleri beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyor. Altı'nın hayati belirtilerinin stabil olması beni rahatlatıyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diye bininci kez tekrarlıyorum.

"Sen de öylesin."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Ben mi? Ne yapıyorum ben?"

Six elimi sıktı. "Beni sakinleştiriyor. Beni güvende hissettiriyor."

"Böyle hissetmene sevindim, vahşi kız." Eğildim ve alnından öptüm.

Cildi nemli ve solgun, yanaklarında her zamanki sağlıklı kızarıklıktan çok uzak.

Doktorun sözlerini ciddiye alarak, kaygımın beni aşağı doğru bir sarmala sürüklemesine izin vermiyorum.

Doğum hakkında ne biliyorum? Bu da sürecin bir parçası olmalı.

"Harika bir baba olacaksın," diye fısıldıyor. "Hâlâ kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bebeğin cinsiyetini öğrenmekten bilinçli olarak kaçındık ve bunu doğduğunda öğrenmeyi tercih ettik. En başından beri kız olduğunu düşünüyordum.

Başımı sallayarak soruyorum: "Hâlâ erkek olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet," diye gülümsüyor.

"Haklı çıkmayı dört gözle bekliyorum."

Gözlerini deviriyor, alingan Altı'mdan saatlerdir gördüğüm ilk işaret bu. Rahatlama gibi bir şey canlanıyor ve göğsümde rahatça yuvalanıyor.

"Ve ikimiz de senin haklı olmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Gülüyorum, yanağını okşuyorum. "Hayatta aldığım birkaç basit zevkten biri bu."

"Neredeyse geldik," diye sesleniyor doktor bize. "O zaman bunu sizin için halledebiliriz," diye ekliyor sesinde bir gülümsemeyle.

Six ve ben birbirimize sırtıyoruz. Doktor Miller belli ki bebeğin cinsiyetini zaten biliyor, ama bu sırrı kendine saklamakta çok başarılı.

Gülümseme Altı'nın yüzünden yavaş yavaş kayıyor, bu sırada benimkini de siliyor. Bu aşamalı bir dönüşüm, ama yüzü yavaşça kapanıyor ve griye dönüyor. Sonra dudakları maviye dönüyor.

Tam o anda, feryat sesleri havayı delip geçer.

"Tebrikler!" Dr. Miller arıyor. "Resmen bir çocuğun ebeveyni oldunuz..."

Cümlesinin geri kalanını duyamıyorum çünkü Six'in gözleri kafasının içine doğru dönüyor, sonra kapanıyor.

Benimkini tutan elim gevşedi.

Ve sonra birkaç makine - sadece birkaç dakika önce beni rahatlatanların aynısı - damarlarımdaki kanı donduran korkunç bir alarm çalmaya başlıyor.

"Sixtine?" Panik yapmamaya çalışarak sesleniyorum. Elimle yüzünü dürtüyorum ama yüzünde hiçbir şey yokken yana dönüyor.

Direnif. Midemde dipsiz, kara bir çukur aılıyord. "Altı mı?"

Panik yapmayın. Bana panik yapmamam söylendi.

"Altı!"

Arkamdan doktorun sessizce küfrettiğini duyuyorum, ardından "Kanaması var. Hemen başka bir torba bağlayın!"

"Neler oluyor?" Gözlerim dolu dolu soruyorum. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama bir hemşire omzumdan tutarak beni geri indiriyor.

"Otur," diye emretti. "İnanın bana, karınızın bu şekilde açıldığını görmek istemezsiniz."

Ellerini itiyorum. "Neler oluyor?" Tekrar ediyorum.

"Neden bilinci yerinde değil?"

Etrafımızdaki makineler, dünyanın sonunu ilan eden korkunç seslerden oluşan bir kakofoni gibi gürliyor.

Bu asla ama asla unutamayacağım bir senfoni.

Masada olduğu gibi açılmış olan Altı'ya bakmıyorum. Hayır, Doktor Miller'a bakıyorum ve kalbim yere çarpıp paramparça oluyor.

Çünkü son yedi aydır tanıdığım, her zamanki soğukkanlı doktor ayakta duruyor, yüzü kül rengi ve çarpık, elleri öfkeyle çalışıyor ve panik yüz hatlarına işliyor.

"Kanaması var," diye basitçe cevap veriyor. Sanki söylemeye alışık olduğu kelimelermiş gibi.

Sanki dünyayı ayaklarımın altından çekip alan ve beni bir kurşun kolaylığıyla öldüren kelimeler değillermiş gibi.

"Onun hayatını kurtarmaya çalışacağım," diye ekliyor acımasızca.

"Onu kurtarmak... Hayatını kurtarmak mı?" Aptalca söyledim. Kafam karıştı, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim en kötü senaryo karşısında ne yapacağımı şaşırdım. "Ne demek istiyorsun?" Karıma doğru dönerek bağıriyorum. "Ne demek 'hayatını kurtarmak'?"

Soğuktan bayıldı ve uyuduğu zamanki gibi değil. Ben bilirim, bazen onu izliyorum.

Sık sık.

Çoğu gece.

Hayır, o görünüyor... Kelimeleri bile düşünemiyorum.
Yüzünü tutup onu sarsarak kendine getirmeye
çalışıyorum. "Uyan, Altı. Uyan." Kollarımda sarsılıyor
ama

Kendi hareketlerinden değil, benim onu sarsışımdan. "Lütfen
uyan. Lütfen, lütfen, lütfen uyan bebeğim."

Sesim çılgınca. Çıldırılmış.

Tekrar tekrar çığlık atarken kendi kulaklarımla tanınmaz
hale geldim.

"Lütfen vahşi kız, uyanmalısın. Bu artık komik değil.
Benim için uyan. LÜTFEN."

"Çıkarın onu buradan!" Doktor Miller bağılıyor.

Eller omuzlarıma geliyor. Kime ait olduklarını bilmiyorum
ama onları silkeliyorum.

"Bırakın beni!" Hırlıyorum, sesim çığ bir korkuyla çirkinleşiyor.

Tekrar Altı'ya uzanıyorum ama eller tekrar üzerime
geliyor, bu sefer daha ısrarcı.

Altı'yı benden uzak tutmaya
çalışıyorlar. Onu benden
uzaklaştırmak için.

"Çekil üstümden," diye kükredim. "Sakın bana dokunma."

Arkamı dönüyorum ve karımla arama girmeye çalışan
her kimse ona kör bir yumruk atıyorum. Akıl sağlığım gitti,
tüm mantıklı düşünceler yok oldu. Geriye kalan tek şey
beynimin karımı korumaya çalışan hayvani, ilkel kısmı.

"Bebeğim..." Sesleniyorum, sesim dökülmemiş
gözyaşlarımla kalınlaşıyor. "Lütfen, bebeğim." Yüzünü
avuçluyorum ve tenini soğuk ve kaygan buluyorum. "Lütfen
uyan. Sana ihtiyacım var..." Dudaklarımdan bir hıçkırık
kopuyor. "Sana ihtiyacım var."

Biri tarafından yere yatırıldım.

Düşünebildiğim tek şey, ellerimin Sixtine'in yüzünü terk
ettiği anı hissettiğim ve bunun ona son dokunuşum olup
olmadığını merak ettiğim.

Olamaz.

Olamaz.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, saldırganımla yerde
güreşiyorum.

Kanı gördüğümde ona karşı kıvranıyordum. Bu beni durduruyor. Buz damarlarıma giriyor, vücudumu taşa çeviriyor.

Masanın diğer ucundan kan damlıyor. Kalın, sürekli damlalar halinde düşüyor ve yere sığıyor. Her yere sığıyor.

Zaten büyük bir su birikintisi var.

Ve bunu görmek benim de içimin boşaltılması gibi bir şey.

Altı'ya geri dönmeye kararlı bir şekilde, tutuşa karşı daha büyük bir güçle mücadele ediyorum. Bana ihtiyacı var. Kanaması var.

O-

Hayır.

Hayır, değil.

O yapamaz.

Dört kişiye karşı ben olana kadar beni yerde tutmak için daha fazla el geliyor ve ben bile bu savaşı kazanamıyorum.

Bu hayatımdaki en önemli şey ve ben kaybediyorum.

İsteğim dışında tiyatrodan çıkarıldım, bedenim isimsiz, yüz­süz eller tarafından yerde sürüklendi. Yolun her santiminde mücadele ediyor, boğuşuyor ve sallanıyorum, öfkemi ve korkumu boşuna haykırıyorum.

Kimse taleplerimi dinlemiyor.

O yaşamazsa benim de yaşayamayacağımı kimse anlamıyor.

İçimde bir yerlerde, onun hayatını kurtarmaya çalıştıklarını biliyorum ama beynimi bu bilgiyle uzlaştıramıyorum. Ondan zorla ayrılmışken olmaz.

Bir saniye bile bakmadan koridora fırlatıldım. Ayağa kalkmak için çabalarken, kör bir şekilde uzanıyorum ve birinin kolunu tutmayı başarıyorum.

Kim, bilmiyorum, ama önemli değil.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen karımı kurtarın. Lütfen kurtarın onu."

Nazik hemşire bana acıyor, benim yüzümdeki çılgınca çaresizliği görünce yüzü bir parça yumuşuyor.

"Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz." "Onu kurtarmak zorundasın."

Kolunu pençeliyorum, tırnaklarım derisine batıyor ve umutsuzca ona tutunurken kan çıkıyor. "Onu görmeme izin ver," diye yalvarıyorum. "Onunla birlikte olmalıyım. Karımla birlikte olmalıyım."

Bileğimi tutuyor ve önce bir elini, sonra diğerini yavaşça çekiyor. Ona izin veriyorum, içimdeki mücadele aniden tükeniyor.

"Burada beklemeli ve doktorun karınızın hayatını kurtarmaya çalışmasına izin vermelisiniz. Oraya geri dönersen yarardan çok zarar verirsin."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve tiyatroya geri dönüyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni tek bir kelimedede asılı bırakıyor.

Dene.

"Bırakın doktorlar karınızın hayatını kurtarmaya çalışsın." Sanki kurtaracakları kesin değilmiş gibi.

Sanki istemedikleri bir sonucu düşünüyorlarmış gibi.

Kör, hissiz, zayıf bir şekilde geriye doğru tökezliyorum, sırtım duvara çarpıyor ve yere kadar kayana kadar bacaklarım pes ediyor.

Dizlerimi göğsüme çekip başımı kollarıma gömüyorum, kendimi umutsuzluğa ve düşüncelerimin kasvetine mahkum ediyorum.

Dünya kendi ekseninde dönüyor ve kendimi inanılmayacak kadar sersemlemiş buluyorum, yerde otururken bile şiddetli bir hareket hastalığı yaşıyorum.

Midem çalkalanıyor. Mide bulantısı beni boğazımdan yakalıyor ve kahvaltımı hastanenin zeminiyle buluşturmakla tehdit ediyor.

Zihnim zaten kaybolmuş durumda ama tamamen ulaşamaz hissedene kadar gittikçe uzaklaştığını hissediyorum.

Bunu yapamam.

Six'in olmadığı bir dünyayı hayal edemiyorum, hatta bir saniye bile yaşamayı düşünemiyorum.

Her korkunç düşünce tarafından saldırıya uğruyorum ve ben- Bir el ön kolumu sarıyor.

Güçlü ve etimi güven verici bir şekilde sıkıyor, daha önce nasıl yakalandığımdan tamamen farklı bir şekilde. Dünya'ya, gerçekliğe ve kontrolden çıktığım şimdiki ana geri dönmek için çok ihtiyaç duyduğum bir çapa.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerim Tristan'ın kollarıyla çarpışıyor.

Önümde çömelmiş, sol eli hâlâ beni kavırıyor. Yüzü hiç görmediğim kadar ciddi, bana bakarken ifadesi sabit.

"|-"

Sesim bir vıraklamadan öteye geçmiyor. Kelimelerin imkansız olduğunu, onları nasıl oluşturacağımı bile hatırlayamadığımı fark ediyorum.

Bana baskı yapmıyor, dilimi tekrar çalıştırana kadar bir şey yapmam için beni zorlamıyor. Sadece en çok ihtiyaç duyduğum anda sessiz desteğini veriyor.

"Onsuz yaşayamam, dostum," diye çıkmayı başarıyorum sonunda, sesim cümlelerin ortasında yüksek sesle çatlıyor.

Başını yavaşça sallıyor, onu gördüğümünden beri ilk kez hareket ediyor. Eli tekrar kolumu sıkıyor ve beni yavaşça uçurumun kenarından çekiyor.

"Buna gerek kalmayacak. Dünyanın en iyi doktorları burada çalışıyor ve şu anda onunla ilgileniyorlar. Başaracak."

Rogue ve Rhys bizden birkaç adım ötede, hemen göremeyeceğim şekilde yan taraftalar. Bana sessizce bakıyorlar, üzerimden açıkça akan yıkıma, kederimin beni nasıl yere serdiğine bakıyorlar.

Beni hiç böyle görmediler. Astor öldüğünde bile.

Arkalarında, gözleri yaşlı kızları görüyorum. Bellamy dört aylık oğlu Rhodes'u Bjorn bebek kundağıyla göğsüne bağlamış. Thayer da bu hastaneden yeni ayrılmış, Ivy bebeği sadece beş hafta önce doğurmuş. Beni izlerken şok içinde eliyle ağzını kapatıyor. Nera ise düpedüz ağlıyor, gözyaşları sel olup akıyor.

Ağır hamile karnını tutarken ve sessizce bana bakarken yüzünden aşığı süzölüyor.

Tüm eşlerimizi aynı anda hamile bırakmayı başardık ve şimdi benimkini sonsuza dek kaybedebilirim.

Rogue benim ne kadar dağınık olduğuma şöyle bir bakıyor ve eline geçirebildiği en yakın doktoru yakalıyor. Gömleğini yumrukladı ve onu duvara doğru itti.

"Burada kararları sen mi veriyorsun?" diye soruyor.

"Hayır."

Onu itip uzaklaştıyor. Doktor birkaç adım tökezliyor ve arkadaşşıma bakmak için geri dönmeden önce bir dizinin üzerine düşüyor.

Rogue ona soğukkanlılıkla, "Kim yaparsa bana getir," der.

Dakikalar sonra, bilgili görünümlü Siyah bir adam koridora girer ve Rogue'un yanına gider, ilk doktor da hemen peşinden gelir.

"Beni mi görmek istedin?"

Rogue çenesini bana doğru eğiyor. "Onun hayatını kurtar," diye emrediyor. Yüzünü tekrar sorumlu adama çeviriyor. "Onun hayatını kurtar ve ben de bu hastaneye yepyeni bir kanat alayım. Bir acil servis. Bir araştırma merkezi. Yukarıdakilerin hepsini. Ne istersen, umurumda değil. Eğer o yaşarsa, senin olacak."

Rhys yanına yaklaşıyor, ta ki ikisinin de sırtı bana dönük olana kadar. Yine de şöyle dediğini duyuyorum: "Ben ve diğer iki Arsenal yıldızından zamanın sonuna kadar sınırsız ziyaret alacağım. Bunu hazırda bekleyen kişisel Bir Dilek Tut programınız olarak düşünün."

Doktor sıçırıyor. "İşler böyle yürümüyor-"

Rogue öne doğru bir adım atarak onu susturur. "Tartışma havasında olduğunu görebildiğim ve kaçınılmaz olarak kazanacağım bir sidik yarışına ayıracak vaktimiz olmadığı için bunu senin için çok açık bir şekilde ifade etmeme izin ver. Eğer en iyi cerrahınız halihazırda ameliyathanede arkadaşşımanın hayatını kurtarmıyorsa, bir sonraki ameliyatta ona ihtiyacım var.

İki dakika. En iyi anestezi uzmanı da öyle. Hemşireler de aynı şekilde. Biz de bunu istiyoruz."

Doktor yutkunur, sonra başını sallar. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Daha salondan çıkmadan telefonuna sarılıyor, sonra da gidiyor.

Rogue ve Rhys arkalarını döndüler. Onlara baktığımı fark ettiklerinde neredeyse belli belirsiz başlarını sallıyorlar. Birlikte oturduğum yere doğru yürüyorlar ve sırtları benzer şekilde duvara dayalı olarak iki yanımda yerlerini alıyorlar.

Rhys'in kolu omuzlarıma geliyor ve beni bırakmadan önce bir kez sıkıca kendine bastırıyor.

Aramızda başka bir şey konuşulmadı. Zaman ilerliyor ve biz bekliyoruz.

Acı verici.

Zihnimin buradan karım olmadan çıkma ihtimalini düşünmesine izin vermemeye çalışırken yaşadığım en büyük acı.

Aklımın en son hastanede kaldığım, yer fıstığına karşı alerjik bir reaksiyon sonucu neredeyse Six'i kaybettiğim zamana gitmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Zihnimin bundan önce benzer bir hastane kanadına ikiz kardeşimle girip kardeşsiz çıktığım zamanı hatırlamasına izin vermemeye çalışıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sixtine

Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Beklediğimden daha zor, sanki göz kapaklarımı kaldırmak için pekmezle mücadele ediyormuşum gibi, ama sonunda onları açabiliyorum.

Dışarıda bir yerde sırtüstü yatıyor gibi görünüyorum. Altımdaki zemin yumuşak ve nemli. Üstümde, ağaç tepelerinden oluşan kalın bir çizgi görüyorum.

Güneş yaprakların arasından sıyrılıyor, güzel ışık huzmeleriyle yeri aydınlatıyor. Sessiz, huzurlu bir sakinlik kaplıyor içimi.

Neredeyim ben?

Phoenix nerede?

Son hatırladığım şey, hastanedeydim ve bebeğimizi doğurmak üzereydim.

Elimi karnıma koyduğumda düz olduğunu görünce şaşıyorum. Karnımda ve vücudumda açıklayamadığım bir ağrı var, ama bunun dışında dıştan hamile değilim.

Boynumdaki kaslara masaj yaparak bir iniltiyle doğruluyorum. Bakışlarım ağaçların tepesinden etrafımdaki ormanı incelemek için aşağıya doğru kayıyor.

Bir bakışta nerede olduğumu anladım. Bu ormanı biliyorum. Avucumun içi gibi biliyorum.

Etrafıma baktığımda beklediğim şeyi buluyorum - babamın ben çocukken benim için tasarlayıp inşa ettiği ağaç evin dibinde yatıyorum.

Ben geldim.

Evdeyim ve kafam her zamankinden daha karışık çünkü burada olmamam gerektiğini biliyorum. Hastanede olmam gerekiyordu.

Bu bir çeşit ateş rüyası mı?

Bir hışırtı sesi tüylerimi diken diken ediyor ve bu sırada ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ayağa fırlıyorum ve yumruklarımı havaya kaldırarak dönüyorum, bana sinsice yaklaştırmaya çalışan her kimse onu alt etmeye hazırım.

Gülünç görüldüğümün farkındayım ama gafil avlanmayacağım. Kocam bana bundan daha iyisini öğretti.

Ağaçların arkasından bir figür çıkıyor ve bakışlarım izinsiz girenle çarpışıyor.

Kollarım şok içinde iki yanıma düştü.

Dudaklarımdan yumuşak, inanmayan bir inilti çıkıyor ve onu boğmak için ağzımı kapatıyorum. Gözyaşlarım hemen gözlerimde birikiyor ve onu artık göremeyene kadar görüşümü bulanıklaştırıyor. Onu gözden kaybetmek istemediğim için gözyaşlarımı aceleyle kırıştırıyorum ve nazik gözler benimkilerle bir kez daha buluşuyor.

"Merhaba, uğur böceği."

O konuşurken omuzlarım öne doğru düşüyor, bedenim duygulara yenik düşüyor. Yüzümü ellerimin arasına alıp keder ve sevinç gözyaşlarımı birleştirerek hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Avuç içlerimle yanaklarımdaki yaşları silerken sabırla bekliyor, hala orada olduğundan emin olmak için birkaç kez göz kırpmıyor.

Gerçekten o olduğunu.

Adı dudaklarımdan neredeyse bir dua gibi dökülüyor. "Astor."

Benden on metreden daha az bir mesafede duruyor, bana hiç kimsenin hissetmediği kadar gerçek. Ama olmadığını biliyorum.

Olamaz.

Gözyaşlarımla bir kısmı ben büyüdüm ama o büyümediği için. Ben onun karşısında yirmi dört yaşında bir yetişkin olarak duruyorum ama o bana en son gördüğüm on yaşındaki çocuk olarak bakıyor.

Tanıdığım aynı çocuk. Aynı parlak sarı saçlar, aynı rahat sırtı.

Öldüğünden beri onu ikinci kez görüyorum. İlki on sekiz yaşındayken bir rüyadaydı. Bana geldi ve sadece kısa bir süre konuştu, ancak bu anıyı neredeyse diğerlerinden daha fazla besliyorum.

Ama bu bir rüya değil, bunu biliyorum. Geçen seferki gibi hissettirmiyor.

Gerçekmiş gibi hissettiriyor ve bu anında daha da ayıltıcı oluyor, çünkü eğer onu hayal etmiyorsam, o zaman burada nasıl birlikteyiz?

"Seni gördüğüme sevindim," diyor ve bana kendine özgü çarpık sırtıyı gösteriyor.

"Bu iyi için bkz. sen " I Cevap ver, daha fazla gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Bana mı söylüyorsun?"

Olmamam gerekiyormuş gibi söylüyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum. Burası eve benziyor ama doğru hissettirmiyor. Çok sessiz, hava çok durgun, etrafımızdaki renkler neredeyse silik.

"Burada ne yapıyorsun, uğur böceği?"

Başımı hafifçe sallayarak ona bakıyorum. "Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama bu bir rüya gibi gelmiyor." Burada uyanmadan önce nerede olduğumu bir araya getirerek, bir sonraki bariz soruyu soruyorum. "Öldüm mü ben?"

Cevap vermesi için nefesimi tutuyorum ama sonra saçlarını karıştırıyor. Karmaşık bir soruya nasıl cevap vereceğini düşünürken hep böyle yapardı. Şimdi aynısını yaptığını görmek mideme nostaljik bir sızı gönderiyor.

Bu gerçek olmayabilir ama benim için önemli olan her yönden gerçek.

"Bu bir rüya değil," diye onaylıyor. "Ve sen de ölü

değilsin. Ama yaşayanlar arasında da değilsin."

Tuttuğum nefesi dışarı üfledim. Demek haklıydım. Bu bir rüya değil, bu benim kendi arafım.

Her şey birden aklıma geldi.

İkınma, sezaryen, güçsüzlüğün ötesinde hissetme.

Derin bir uykuya dalıyorum, unutkanlık büyüleyici parmaklarıyla beni çağırıyor.

Teslim olmak ve beni almasına izin vermek.

Anestezi bu halüsinasyonu neden gördüğümü açıklıyor. Eğer ölmediysem, doktorlar biz konuşurken hayatımı kurtarmaya çalışıyor olmalılar.

Şaşırtıcı bir şekilde, öleceğim haberi beni korkutmuyor. Daha önceki sakinliğin aynısı üzerime çöküyor.

"Sanırım neden burada olduğumu anlıyorum, ama sen neden buradasın?" diye sordum. "Nasıl oluyor da seni görebiliyor ve seninle konuşabiliyorum?"

Bana bakıyor, gözleri benimkilerde geziniyor.

"Eğer hazırsan seni bir sonraki yere götürmek için buradayım." Bir sonraki yere.

Bir bakıma, beynimin on beş yıl önce olanların değiştirilmiş bir versiyonunu yeniden yarattığını fark ediyorum - Astor'la birlikte bisikletimi caddeye sürmek ya da geride kalmak ve sonunda Phoenix'e geri dönmenin yolunu bulmak.

Astor'u bir sonraki yere kadar takip edin ve ölün ya da Phoenix'e geri dönün ve yaşayın.

Tekrar ağlamaya başlıyorum, yeni bir gözyaşı dalgası yüzümden aşağı iniyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor nazikçe.

"Seninle kalmak istiyorum," diyorum. Sonraki sözlerimle birlikte sesim acılı, hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor. Keşke elini tutup onu da yanımda götürebilseydim. "Ama yapamam."

Bunu söylemek imkânsız ve gözyaşlarım biraz da suçluluk duygusundan kaynaklanıyor çünkü kocamın yanına dönmem gerekiyor. Her ne kadar Astor'u görmek istesem de Phoenix'i geride bırakamam.

Astor'un gülümsemesi sanki ona hayatında aldığı en iyi haberi vermişim gibi genişliyor ve aydınlanıyor.

"Doğru kararı verdin uğur böceği." Bu kararı sadece benim vereceğimi fark etmemiştim. "Senin zamanın değil. Onun sana ihtiyacı var."

Kimden bahsettiğini belirtmesine gerek yok. Kimi kastettiğini ikimiz de biliyoruz. Umutsuzluk göğsümdeki o gürleyen organı tırmalıyor çünkü onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de Phoenix'e ihtiyacım var.

"Bunu ilk kez söylemiyorsun."

Uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Benim ölümüm onu neredeyse öldürüyordu," diyor bana. "Ama seninki onu kendi mezarına koyar ve tabutunu çivileyip kapatırdı. Sensiz hayatta kalamaz. Şu anda zar zor dayanıyor." Duraklıyor, gözleri kapanıyor ve kaşları çatılıyor, sanki zihninde hoşuna gitmeyen bir şey görüyormuş gibi. Gözleri tekrar açıldığında, "Geri dönmelisin, onu bir daha burada görmek istemiyorum" diyor.

Phoenix'in durumunun iyi olmadığını duymak akıl sağlığımı bozuyor. Onu dengelediğimi, içindeki çılgınlığa sessizlik getirdiğimi biliyorum. Ben ölümle yaşam arasında gidip gelirken onun çıldırdığını duymak korkunç bir şey.

Her ne kadar geri dönmem gerektiğini bilsem de, bunu henüz sonlandırmaya kendimi ikna edemiyorum. Astor'a en çok ihtiyaç duyduğum anda onu bana getiren aramızdaki bağ her ne ise, bu nadir bir durum ve onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Ve yeğenim seninle tanışmak istiyor."

Gözlerim ona doğru uçuyor. Onları gözyaşlarıyla parlarken buluyorum. Benim için, ailemiz için döktüğü mutlu gözyaşları.

Avuçlarımı birleştirip dudaklarıma götürüyorum. "Yeğenim mi?"

O parlak gülümsemeyle gülümsüyor. "Evet, yeğenim. Phoenix onu çok şımartacak. İyi iş çıkardın, Altı."

Yarı gülme, yarı ağlama gibi bir ses çıkarıyorum ama tamamen memnunum. Yani Phoenix haklıydı.

Bir kızımız var.

"O iyi mi?" Ben soruyorum. "Sağlıklı mı?"

"O tamamen sağlıklı. Ama annesine ihtiyaçı var, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, sanki içimden akan tüm duyguları fiziksel olarak dizginleyebileceklermiş gibi ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Bir kızımız var.

On beş yıl önce üçümüz aynı ormanda koşar, güler, çığlık atar, oynar, kavga eder ve birbirimizi severdik ve bugün Phoenix ve ben dünyaya bir kız çocuğu getirdik.

Bugün Astor'u tekrar gördüm.

Şimdi bunun kader olduğunu biliyorum. Her zaman bugün ve bu şekilde doğması gerekiyordu, böylece amcası ona geri döndüğümden emin olabilirdi.

"Gitme vakti uğur böceği," diyor bana. "Ama seni bu yoldan geri götüremem. Bu yolculuğu tek başına yapmalısın."

Nefesim ciğerlerimde kesiliyor.

Bana doğru bir el uzatıyor.

Ona, benimkinin sadece yarısı kadar olan küçük eline bakıp sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum.

Beni bir daha görmeyi beklemediğini söyleyen bir sonlulukla söylüyor bunları. Midemde hastalıklı bir korku hissiyle elini bana veda eder gibi verdiğini fark ediyorum.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum, temasa şaşıyorum, on yaşındaki elinin benimkini bu kadar güçlü kavramasına şaşıyorum. Dünyadaki tüm duyguları taşıyan bir şekilde sıkıyor.

"Nereye gideceksin?"

"Bir sonraki yere." Gülümsüyor. "Buraya sadece senin için geldim, uğur böceği. Burası ait olduğum yer değil."

"Orası... orası senin için uygun mu?"

"Burası cennet." Gülümsemesi genişliyor. "Sana söyledim, benim için endişelenmene gerek yok. Huzur içindeyim."

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Benimle burada buluştüğün için teşekkür ederim," dedim ona. "Beni kurtardın."

Başını sallıyor, gamzeleri bir kez daha parlıyor. "Kendini kurtardın."

Zaman durur, tek hareket ağaçlardan dökülen ve etrafımızdaki yere doğru yavaşça çırpanan yapraklardır.

Sonunda gerçeği fısıldadım. "Veda etmeye hazır değilim."

Sadece şu anı kastetmediğimi anlıyor.

Başını yana eğiyor ve sırtıyor. "Bu bir veda değil, böcek. Bana ihtiyacın olursa her zaman yanında olacağım." Elimi bir kez daha sıkıyor. "Ama senin yok. Artık değilsin."

Bir şeyin beni çektiğini hissediyorum, bir şey bana vermemi söylüyor.

içinde.

Ama elini bırakamam.

Bırakan ben olamam.

"Phoenix'e benden bir kucak ver. Onu özlediğimi söyle. Söyle ona-" Sözleri boğazında düğümleniyor, duyguları sesine karışıyor. "Ona büyüdüğü kişiyle gurur duyduğumu söyle."

Bu sözler beni kırdı. Phoenix görmemişken benim Astor'u tekrar görmem haksızlık. Onun da kardeşine ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ama benim olmamın bir sebebi var. Phoenix'le ilgili olan şey, seçme şansı verilse, her zaman beni herkese tercih ederdi, kardeşine bile.

"Yapacağım," söz veriyorum.

Çekiştirme daha ısrarlı hale geliyor.

Göz kırpıyorum, göz kapaklarım tekrar ağırlaşıyor.

Zorlukla açılıyor ve kolayca kapanıyor. "Karşı

koyma," diyor Astor bana.

Arkadaşıma son bir kez bakmak için onları son bir kez açıyorum.

"Bize göz kulak olacak mısın?"

diye sordum. Bu bencilce bir istek.

Ama gülümsüyor. Tekrar.

Her zaman.

Gözlerim kapanıyor ve elini bırakıyorum.

Uykuya dalmadan hemen önce koruyucu meleğimin "Son on beş yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sorduğunu duyuyorum.

Gözlerim tekrar açıldığında, olmayı beklediğim yerdeyim. Beyaz duvarlar ve köşede bir televizyon görüyorum, iyi bir hastane odasının ayırt edici özellikleri. Karnımda aynı ağrı var ama aşağı baktığımda yumrumu görüyorum.

Ve Phoenix'in bedenimin üzerine eğildiğini görüyorum, başı uyluğuma yaslanmış, uyurken eli benimkini ölümcül bir şekilde kavıyor. İşkence görmüş gibi görünüyordu, yüz ifadesi eziyet çekiyordu.

Geri döndüm.

Boştaki elimle yavaşça ona uzanıyorum ve her zaman yaptığım gibi tırnaklarımı gür saçlarında gezdiriyorum.

Ona dokunduğum anda sarsılarak uyanması dışında.

Sıkıntılı, acı dolu gözler hemen benimkileri buluyor. Şok onu olduğu yerde dondurmuş gibi görünüyor, sesi inanmaz bir hal alıyor.

"Altı mı?"

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesim kullanmadığım için boğuk çıkıyor.

Phoenix'in göğsünün derinliklerinden gelen ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Bir hayvanın dayanılmaz bir acı çekerken çıkardığı sesi andırıyor.

Ayağa kalkıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Vahşi kız," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor. Onu kavriyorum Kollarımla ona destek oluyorum. Avuçlarımın altında titriyor. "Altı... Bana geri döndün."

Ne kadar denerse denesin, ağzından tek kelime çıkmıyor. Saçlarımı yüzümden iterken gözlerinde yaşlar parlıyor, uyandığıma inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben iyiyim, Nix. Ben iyiyim."

Başını sallıyor, bu hareket gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden oluyor.

"Anlamıyorsun..." diye inliyor. "Seni kaybedemem. Kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye yemin ediyorum, kollarını sıkarak. "Ben buradayım.

Ben iyiyim, söz veriyorum iyiyim."

"Sen benim tüm dünyamsın, Altı. Tüm dünyam. Sen benim için her şeysin. Bir daha asla ölmeyi deneme. Bunu bana bir daha asla yapamazsın. Seni kaybettiğimi sandığım o saatler boyunca kederden deliye döndüm."

"Çok özür dilerim."

"Özür dileme. Özür dilemesi gereken benim," diye sertçe yanıtlıyor. "Bunu bir daha yapmayacağız. Başka çocuk istiyorsan evlat ediniriz ama seni bir daha hamile bırakmayacağım."

Ses tonu bu konuyu tartışmaya bırakmayacağını açıkça ortaya koyuyor. Karar verildi ve bitti.

Benim için sorun değil. Kendimi bu korkunç çileye tekrar sokmak için acelem yok, ayrıca ben de tek çocuğum.

İleride bir çocuk daha istersek, evlat edinmeye kesinlikle açığım.

Ama bu daha sonraki bir günün konusu.

Şimdilik odaklanmamız gereken yepyeni bir bebeğimiz var.

"Kızımız nasıl?" diye sordum. Bakışlarım yatağımın ayak ucunun hemen yanındaki beşiğe gelene kadar odada dolaşıyor. İçinde sessizce uyuyan küçük bir kundak var.

Phoenix sertleşiyor. Ona bakmıyor.

Kocamı tanıyorum, her santimetrekaremi tanıdığım gibi onu da tanıyorum. Ve tepkisinin ne anlama geldiğini biliyorum.

"Phoenix. Kızımızı kucağına aldın, değil mi?"

Çenesi geriliyor, omuzları sertleşiyor. Yaşadığı şeyin travmatik olduğunu anlıyorum ama şu anda benim yerime bebeğe öncelik vermesi gerekiyor.

Yavaşça elimi onun yanağında kalan elini örtmek için hareket ettiriyorum. "Bebeğim," diyorum. "Git kızımızı getir. Bu bizim

küçük kız."

"Yapamazdım... Senin iyi olup olmayacağını bilmezken yapamazdım. Bana sana mal olup olmayacağını bilmezken olmazdı."

"Anlıyorum, ama şimdi babasına ihtiyacı var."

Bir an tereddüt ediyor, sonra dudaklarına uzun, kapalı bir öpücük konduruyor. Geri çekiliyor ve dönüp beşiğine doğru gidiyor. Onu kucağına aldığı anda, kollarında neredeyse tamamen kayboluyor.

"O kadar küçük ki," diye belirtiyor, sesine şaşkınlık karışıyor. "Onu doğru tuttuğumdan emin değilim." Gözleri tekrar benimskilere dikiliyor, şefkatle yumuşamış. "Annesi kadar güzel."

Phoenix tekrar yanıma geliyor ve onu nazikçe kollarına bırakıyor. Ben onun küçük yüzüne, mükemmel burnuna ve minicik ağzına bakarken o üstümüzde durmaya devam ediyor. Başını taçlandıran çilek sarısı saç tutamına. On parmağına ve minicik tırnaklarına.

"Selam..." Sesim titreyerek söylüyorum. İsimleri çoktan seçmiştik ama artık hiçbiri doğru gelmiyor.

Parmaklarımın ucuyla yanağını usulca okşuyorum. Onun adını biliyorum. Ruhumda biliyorum.

"Merhaba, Astra."

Phoenix'in dudaklarından yumuşak bir ses dökülüyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda, bakışları benden ona doğru kayarken gözlerindeki duygu ıslıl ıslıl parlıyor.

"Astra," diye fısıldıyor, sesi söylenmemiş duygularla kalınlaşıyor. "Bayıldım buna."

Kızımıza hayatımızdaki diğer en önemli kişinin adının verilmesi çok uygun oldu. Her neredeyse, umarım amcası bizi izlerken gülümsüyordur.

"Bunun başka ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ona soruyorum. Bana doğru eğilerek başını sallıyor.

"Yıldız," diye nefes alıyor, dudakları dudaklarımı buluyor. "Yıldız demek. Bizim kendi küçük yıldızımız." Sonra onun alnını öpüyor. "Bu mükemmel."

Sonra Phoenix bana kız olduğunu nereden bildiğimi soracak. Astor'un bana söylediğini söyleyeceğim ve söylediği diğer her şeyi ona anlatacağım. Beni duygusal bir sarılma için çekmeden önce sessizleşecek.

Sonra bana babamın ona gönderdiği mesajları gösterecek.

Küçük bir kız. Tebrik ederim. Benimkinin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun.

Callum: Müstakbel kocasının, bana yaptığının onda birini bile sana yapmasını dört gözle bekliyorum. Gösteriden keyif alacağımı biliyorum.

Daha sonra, ekip hastane odama dalacak, yatağımın etrafına doluşacak, benim için yaygara koparacak ve Astra'nın üzerine titreyecek.

Rogue eğilip alaycı bir gülümsemeyle fısıldayacak, "Neredeyse ölüyorsun. Sence de biraz dramatik değil mi?"

Şakacı bir gülümsemeyle onu iterim ve o da başımın üstünü öper, iyi olduğum için mutlu olduğunu fısıldar.

Rhys bir koluyla bana sarılacak, diğer koluyla da Bellamy'yi Rhodes'u Ivy'den uzak tutması için uyaracak. Onun sadece dört aylık olduğuna dikkat çekecek ve o da bir Kraliyet ailesine güvenmemek için asla erken olmadığını söyleyecek.

Nera beni gördüğünde ağlayacak ve otuz saniye sonra bir doktor belirip koluna bir tansiyon aleti saracak. Kafası karışacak ve Tristan tüm bu duyguların kendisi ya da bebekleri için iyi olamayacağını ve ikisinin de güvende ve sağlıklı olduğundan emin olmak istediğini söyleyecek.

Daha sonra kocam beni ve kızımı eve götürecektir. İlk gecemizi beşiğinin iki yanında onu uyurken izleyerek ve her bir mükemmel parçasını yorumlayarak geçireceğiz. O tek gecede Astra'nın doğum travması çabucak unutulacak ve delicesine mutlu olacağız.

Ama bu daha sonra.

Şimdilik, Astor'u gördüğüm gerçeğinin tadını
çıkarıyorum. Phoenix'e dönebildiğim için.
Yaşadığımı.

Mezuniyetten Yedi Yıl Sonra

ON ALTINCI BÖLÜM

Nera

"Şirket nasıl gidiyor?" diye sordum. "Bu arada birinci yıl dönümünüzü kutlarım."

Six, elindeki portakal suyu bardağını alkışlarla kaldıran Bellamy'ye bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Gerçekten iyi gidiyor! B tüm ceza davalarına bakıyor, ben aile hukukuna odaklandım ve Phoenix de şirket davalarına bakıyor."

"Şirkette çok zaman geçiriyor mu?"

Yanıt olarak düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yüzde otuz ila kırk diyebilirim. Zamanının çoğunu Blackdown'da babamla geçiriyor ama hukuk geçmişini..." Sözlerini düşünmek için duraksıyor. "Blackdown'ın karanlık operasyonlarında kanunun doğru tarafında kalmasını sağlamak için. Bundan daha fazlasını gerçekten bilmiyorum. Ne Phoenix ne de babam bu işe karışmama izin veriyor."

"Bu ikisinin Soğuk Savaş'ta size karşı bir ittifak kuracak kadar uzun süre ateşkes ilan edecekleri kimin aklına gelirdi?" Thayer çekiştiriyor.

"Değil mi?" Gülüyor. "Ama umurumda değil. Birbirlerine bağlandıkları için mutluyum - bir süredir her aile brunch'ında masanın her iki tarafına da bıçak fırlatılacakmış gibi hissediyordum, bu yüzden bu ilerlemeyi kabul edeceğim." Öne doğru eğiliyor ve tabağından bir parça ananas alıp ağzına atıyor. "Artı,

Şirketle ilgilenmiyorum. Ailelerle birlikte yaptığım işi ve çocukların güvenli evlerde büyümesini sağlamayı seviyorum."

Bellamy dalgın bir şekilde karnını ovuşturarak, "Bunu hep söyledim ama sen gerçek bir azizsin," diyor. "Bu arada ben burada tecavüzcüleri ve katilleri savunuyorum."

Six ona gülümser. "Biri bunu yapmalı. Herkes adil bir temsili hak eder."

"Yine de Rogue'un bunu sorun etmemesine şaşırdım. Görünüşe göre koruyuculuğu aşırıya kaçacak," diye belirtiyorum.

Beni güldüren bir bakış attı.

"Tahmin bile edemezsin. Özellikle de yeniden hamile kaldığımdan beri, hiç bu kadar kötü olmamıştı. Bebek doğduktan sonra gelip CKI'da çalışmamı istiyor."

Bellamy bize hamileliğini bir hafta önce duyurdu, bu yüzden bu kutlama brunch'ını onun onuruna düzenliyorum. Tristan üst katta çocuklarımızla birlikte, onların dikkatini dağıtıyor ve aşağıya koşup bizi rahatsız etmelerini engelliyor.

İkizler iki buçuk yaşında ve korkunç ikiliyi büyük bir hevesle kucakladılar ve Suki altı aylık ve hiçbir şekilde en kolay bebek olmadı, bu yüzden onları sessiz ve üst katta tek başına bir yerde tutmayı başarması küçük bir başarı değil.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki ileride, ama kesinlikle şu anda değil. Profesyonel hayatlarımızın ayrı olmasını, her birimizin kendi işine sahip olmasını seviyorum. Ayrıca orada çalışırsam sahipleniciliğinin boğucu olacağından korkuyorum. Nasıl biri olduğunu bilirsin."

Thayer homurdanıyor. "Evet, kesinlikle öyle."

Bellamy başını kanepeye yaslar. "Bununla birlikte, belki de bu iyi bir şey olur. Bugünlerde çok meşgul, birbirimizi zar zor görüyoruz."

Kazağındaki gevşek bir ipliği çekiştiriyor ve bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

"Bir sorun mu var?"

İç geçirdi. "Hayır, sadece dün gece küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Geç saate kadar eve gelmedi ve onun için hazırladığım yemeği kaçırdı, ben de küçük bir sürtük gibi davrandım ve bu sabah veda etmeden çıktım. Açıkçası çok da önemli bir şey değildi, özel bir durum da değildi, sadece huysuzdum. Hamilelik hormonlarının nasıl olduğunu bilirsiniz. Ve şimdi bu lezzetli brunch ile beslendiğime göre - bu arada teşekkür ederim, Nera-"

"Tristan sağ olsun, bunların hiçbirini ben yapmadım. Yoksa hepiniz dizlerinizin üzerine çökmüş, evimin çeşitli klozetlerini tutuyor olurdunuz."

Gülüyor. "Her neyse, içimdeki aç kaltağın karnı doydu, böylece mantıklı beynime tekrar erişebildim ve şimdi veda etmediğim için pişmanım. Ama önemli değil, sadece dramatik davranıyorum. Onu birkaç saat içinde göreceğim. Bana aldırmayın, duygularım tamamen kontrolden çıktı."

Six eğildi ve onun elini sıktı. "CKI için çalışıp çalışmama konusuna dönersek, ne olursa olsun, hangi kararı verirsen ver seni destekleyeceğim. İstersen Nix'in yaptığı gibi zamanını bölerek de çalışabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Bellamy, sesinde yankılanan minnettarlıkla. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Yine de bunun senin için daha ağır bir yük anlamına geleceğini biliyorum."

"Benim için sorun değil. Astra çok tatlı bir bebek ve başka bir bebek denemediğimiz için bunu üstlenebilirim. Aslında seninle konuşacak ve ofise bir kreş ya da oyun odası eklemeyi önerecektim. Mesai saatleri içinde tüm çalışanların kullanımına sunabileceğimiz bakıcılarımız olabilir. Bence bu çalışan ebeveynler için iyi olur. Böylece Astra'yı istediğim zaman getirip görebilirim."

Bellamy öne doğru oturur, tüm yüzü aydınlanır. "Bence bu harika bir fikir! Sen gerçekten aile hukuku alanında çalışmak için yaratılmışsın, Altı."

Merdivenlerden inen ayak sesleri dikkatimizi kapıya çekiyor ve ardından Tristan belirip rahatça içeri giriyor.

"Böldüğüm için özür dilerim hanımlar, Suki'nin emziğini almam gerekiyor."

Ne dediğini kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Hepimiz gömleksiz olduğu gerçeğine odaklanmış durumdayız. Bir eliyle Suki'yi çıplak göğsünde tutarken diğer eliyle de unuttuğu paci'sini arıyor.

O kadar küçük ki, dövmele göğüs kaslarından birini zar zor örtüyor ve onu olduğundan daha da büyük gösteriyor. Kasları vücudunun altında dalgalanıyor, karın kaslarının kusursuzluğu ağzımın suyunu akıtıyor. Göğsünün her bir parçası ince aletler kullanılarak elle yontulmuş gibi belirgin.

Benim, arkadaşlarımla ve kadınlık organlarımla üzerindeki etkisinin tamamen farkında değil gibi görünüyor.

Gri eşofman altı kalçalarına tehlikeli bir şekilde inmiş, kaslarının derin V bölgesini ortaya çıkarıyor. O çizgilerden aşağıya, vaat edilmiş topraklara doğru bir yol yalamaya duyduğum fiziksel ihtiyaç kanımın damarlarımda zonklamasına neden oluyor.

"Ah, işte burada," diyor kitap rafında bulurken. "Kusura bakmayın, az önce üzerime kustu, o yüzden şu anda gömlekler arasında kaldım."

Kızımızı güçlü bedenine karşı öyle kolay tutuyor ki. Bunda doğrudan amıma şehvet şimşegi gönderen bir şey var.

Tristan'ın profesörlük döneminden daha çekici olabileceğini düşünmüyordum. Bu gerçekten de Everest Dağı'nın zirvesine eşdeğer bir çekicilik hissi veriyordu; sınıra ulaşılmıştı ve daha yükseğe çıkamazdınız. Yine de bir baba olarak bu sınırı kolayca aşıyor.

Bir kez daha yankılanan bir sessizlikle karşılaştığında, yüz hatlarında sorgulayıcı bir ifadeyle arkasını dönüyor. Yüzüme bir kez baktı ve nefes nefese tısladı.

"Dikkat et, Nera." Sesi niyetli ve derin bir tonda, sözleri bir tehditten çok bir vaat gibi. "Yoksa."

Boğazımdan kaçmak için can atan muhtaç iniltiyi temizliyorum. "Yoksa ne olur?"

Bana doğru yürüyor ve boştaki eliyle çenemi tutup yukarı doğru eğiyor. "Bunu arkadaşlarının önünde söylemeyeceğim bebeğim." Dudağımı yavaşça aşağı çekiyor, başparmağı derimi aşındırıyor. Aç gözleri ağzımda oyalanıyor, sesi tahrikten boğuklaşıyor. "Ama biliyorsun."

Arkasına bile bakmadan çıkıp gidiyor, ama çıkarken pantolonunu düzelttiğini görüyorum. Omuriliğimin altından boynumun dibine doğru bir ürperti yayılıyor.

Arkamda, Thayer kurt gibi ısıklık çalıyor.

Ona doğru döndüm, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Ne?"

İki yanına bakıyor, önce bilmiş bilmiş gülümseyen Six'e, sonra güldüğünü saklamak için elinden geleni yapan Bellamy'ye ve son olarak da bana.

"Bir sonraki hamileliğin için seni resmi olarak ilk kutlayan ben olmak istiyorum Nerita. Sanırım dört numaralı bebek bu öğleden sonra tam dokuz ay sonra bizimle olacak. Bu seferkiyle birlikte, evinizden ayrıldığımız dakikaya kadar zaman tutabiliriz."

Nefesim kesildi ve avucumu ağzına kapattım. "Çeneni hemen kapat. Sakın bunu onun duyabileceği bir yerde söyleme, ya seni gerçekten duyarsa?" Onu serbest bırakıyorum ve ekliyorum: "Bunu düşündükçe vajinam çılgılık atıyor."

"Kızım, ona bakarken bile ağzım sulanıyordu. Senin için," diye hızla ekliyor ben ona ters ters bakınca. "Senin için tabii ki." Sırıttıyor. "Onu evde daha sık üstsüz dolaştırmalısın, brunch'ın en güzel kısmı buydu."

"Evde bir tane var, ona bir bak."

Omuz silkiyor. "Kesinlikle öyle, ama mevcut diğer malları incelemek her zaman eğlencelidir. Ve size şunu söyleyeyim, Tristan lüks bir mal."

"Kocama zihinsel olarak bakmaya devam edersen seni evimden atacağım." Elimi enerjik bir şekilde sallıyorum

ve o da gülüyor. "Bunu gördüğünü unut!"

Kapı çaldı. Kızlar bana sorgulayan bir bakış fırlattı, ben de onlara karşılık verdim çünkü kimseyi beklemiyordum.

Telefonumdaki kapı kamerası uygulamasını açtım. Tristan ikizleri eve getirir getirmez yükletmişti. Çocuk sahibi olmak onu eskisinden daha da korumacı yaptı.

Kapıda kimin olduğunu görünce gülümsüyorum ve telefonumu tekrar kucağıma koyuyorum.

"Bellamy, şunu benim için alabilir misin lütfen?"

"Sorun değil," diye yanıtlıyor, ayağa kalkıp koridora doğru ilerliyor.

"Hamile bayana kapıyı mı açtırıyorsun?" Thayer inanamayarak sorar.

Derin bir ses ve ardından gelen sevinçli bir çığlık onun sorusunu benim için yanıtladı.

Thayer'ın yüzünde bilmiş bir ifade belirir. "Ah."

Thayer, Six ve ben konuşurken boğuk sesler birkaç dakika daha devam ediyor ve sonra Bellamy oturma odasında bize katılıyor. Göğsünde bir buket çiçek ve elinde bir kese kâğıdı tutuyordu.

Yüzünde sadece bir erkeğin oraya nasıl yerleştireceğini bildiği hülyalı bir ifade var.

Six ona, "Kapıda kimin olduğunu bilmeseydim, yüzün her şeyi anlatırdı," diyor.

"Rogue'du," diye cevap veriyor aşk dolu bir iç çekişle, eğer ben de kendi kocam için aynı şeyleri hissetmiyorsa olsaydım açıkçası iğrenç olurdu.

"Dur tahmin edeyim," diyor Thayer. "Sana bir daha asla veda etmeden gitmemeni söylemeye mi geldi?"

"Özür dilemeye geldi." Çiçekleri sehpanın üzerine koyarak tekrar kanepeye oturur. Kese kâğıdından bir kutu çıkarıp kucağına koyuyor. "Balayımız için Paris'e gittiğimizde beni Le Merveilleux adında bir pastayı denediğim muhteşem bir pastaneye götürdü."

"Yum, bunlar en iyisi!" Altı diyor.

"En iyisi. Onlara takıntılıyım. Sanırım orada olduğumuz her gün bir tane yedim," diyor gülerek. "Anlaşılan Rogue bu sabah uyandığında gittiğimi görünce üzgün olduğumu anlamış." Kutunun kapağını açıyor ve içinekilere bakabilmemiz için bize doğru çeviriyor. "Bu yüzden Paris'e uçtu ve bana üzgün olduğunu göstermek için her tattan biraz aldı. Daha yeni döndü. Kim bir tane ister?"

"Dur," dedim.

Thayer kutuya uzanarak, "Ben bir tane alayım," diye cevap verir.

Bellamy, "Ve sonra evet, bana bir daha asla veda etmeden ayrılamayacağımı söyledi," diye ekliyor.

Thayer bir lokma kekin etrafında konuşuyor. "Aman Tanrım, bunlar çok lezzetli."

Six onunkini ısırırken inliyor. "Her türlü anıyı geri getiriyor."

Ben de bir ısırık alıp krema, beze ve çikolatanın tadını çıkarıyorum. "Lezzetli. Bu konunun çözülmesine sevindim B. Bu konuda endişeli olduğunu biliyorum."

"Mhmm."

Bellamy tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz. "Her neyse, sözümüzü kesmeden önce konuştuğumuz konuya dönecek olursak, Tristan'la neden bir gece kulübünde uyuşturucu patlatır gibi çocuk patlattığınızı anlıyorum."

Ağzını açan Thayer'a gözlerimi kısıyorum ve sessizce onu bir daha Tristan'ın ne kadar seksi olduğundan bahsetmemesi için uyarıyorum.

Arkadaşlarımla sahiplenici kocaları var, benim de öyle, ama ben de kıskanç bir eşim. Bırakın konuşmayı ya da Tanrı korusun ona dokunmayı, birinin ona bakması düşüncesine bile katlanamıyorum. Thayer'ın kocasının göz önünde olmasına ve her yerdeki kadınların toplu hayranlığına maruz kalmasına nasıl katlandığını bilmiyorum. Ben dayanamazdım.

Şanslıyım ki bana olan takıntısı yaşlandıkça azalıyor gibi görünmüyor. Aksine, ne kadar çok zaman geçirirsek

birlikte, benden daha fazlasını istiyor.

"İster inanın ister inanmayın, yeterince hızlı çıkmıyorlar. Eğer ona kalsaydı, şu anda yeniden hamile olurdum."

Bir ay sonra, banyomda güne hazırlanırken mide bulantısı aniden bastırıyor ve beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Aynı anda hem karnımı tutuyor hem de tuvalete dalıyor, kapağı tam zamanında açıyorum.

Tristan'ın bana hazırladığı kahvaltıyı kusuyorum ve midemdekilerin kaseye vuruşunu bir nebze de olsa ilgisizlikle izliyorum.

Ne yazık ki bu, kusup hemen kendinizi iyi hissettiğiniz türden bir mide bulantısı nöbeti gibi görünmüyor, ki bu çok rahatsız edici. Bugün yapacak işlerim var.

Tristan ve ben onun onuncu restoranını açmak için çalışıyoruz. Bu, tasarım ve iç dekorasyon açısından liderlik ettiğim büyük bir proje ve bugün onunla ruh hali panolarımı paylaşmak istiyorum.

Üzerinde aylarca çalıştım. Binlerce görseli inceledim ve pano mükemmel olana ve istediğim havayı - karamsar, seksi ve zarif - tam olarak yakalayana kadar kullandığım her bir görseli seçtim.

Konsepti lüks bir Japon restoranı. Balayımız için Japonya'da üç muhteşem hafta geçirdiğimizden beri bu onun tutku projesi oldu. Her yemek orada yaşadığımız anılardan ilham alıyor.

Geçenlerde benim için tüm menüyü pişirdi ve her lokma gözlerimi yaşarttı.

Bu onun bugüne kadarki en iyi çalışması.

Bu onun en önemli lansmanı ve onu gururlandırmak istiyorum, özellikle de her ikisi için de çok şey ifade ettiği için

Bize. Profesyonel olsun olmasın yaptığım her şeyde bana her zaman çok destek oldu ve ben de aynısını ona geri vermek istiyorum. Umarım mide bulantım çabuk geçer ve onu hayal kırıklığına uğratmamak için kendimi toparlayabilirim.

Bir dalga daha vuruyor ve kaseinin üzerine eğilip bir kez daha kusuyorum. O kadar güçsüzüm ki kendimi zor tutuyorum. Destek için vücudumu tuvaletin kenarından sarkıtıyorum. Klozete yakın olmak şu anda çok önemli.

Bir el sırtıma iniyor ve ardından Tristan yanımda beliriyor, beraberinde sıcaklık ve rahatlama getiriyor.

Sanki sıkıntıda olduğumda onu uyaran yerleşik bir yön bulma feneri varmış gibi. Ne kadar uzakta olursa olsun, evin başka bir katında ya da tamamen başka bir ülkede olsun, ona yanımda ihtiyacım olduğunu her zaman hissediyor gibi görünüyor. Her şeyi bir anda bırakıp bana gelmeyi asla ihmal etmiyor.

Beni rahatlatırken saçlarımı önce kulağımın arkasına, sonra da omuzlarıma sıkıştırarak yüzümden uzak tutuyor. Onun varlığı beni anında sakinleştiriyor, herhangi bir ilacın olabileceğinden çok daha etkili.

"Her şey yolunda bebeğim," diye yatıştırıyor, sırtımda şefkatli daireler çiziyor. Zayıfça inliyorum. "Sorun yok, şşş. İyileşme sürecinde aksilikler olması normal." Şakağıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. "Birlikte toparlanacağız. Bu konuda kendini kaybetmeni istemiyorum, hepsi sürecin bir parçası. İlerleme, mükemmellik değil."

Başımı sallıyorum ama bu hareket tekrar öğürmemeye neden oluyor. Tristan sırtıma masaj yapıyor, parmakları omuzlarıma muhteşem bir şekilde giriyor.

Bunu kendime benim yaptığımı düşünüyor.

İlk tanıştığımızda yeme bozukluğum kontrolden çıkmıştı. Aslında hayatımı kontrol ediyordu. Tristan iyileşmemde büyük rol oynadı. Kendimi onun gözünden görmek bana öz-sevgiyi öğretti.

Biraz zaman aldı ama yavaş yavaş iyileştim.

Kendimi kusturmayalı yıllar oldu ama neden bir şeyi diğeriyle karıştırdığını anlayabiliyorum. Akıl sağlığımla mücadele ettiğim zamanlarda beni çok benzer pozisyonlarda bulurdu.

Eskiden kendimi sonsuza dek boşlukta hissedeceğimi düşünürdüm. Bir gün karşıma bir insanın çıkabileceğini ve kategorik olarak kenara itilmeyi reddedebileceğini, bunun yerine inşa ettiğim her duvarı yıkana ve o boşluğu tamamen sevgiyle doldurana kadar koyduğum her engeli inatla aşabileceğini fark etmemiştim.

Küçük bir parçam hâlâ Tristan gibi biri tarafından seilmeyi hak etmediğimi düşünüyor. O çok iyi ve beni çok seviyor. Putperestliğe varan bir bağlılığı var. Böyle bir mutluluğu hak edecek bir şey yaptığıma inanamıyorum. Gizli ve en mantıksız korkum, bir gün beni sevmediğini fark etmesi ve onu kaybetmem.

"Kusmadım," diyorum ona, bir başka güçlü mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor. "Bu...ugh, bu yüzden kusmuyorum."

Yüzünü göremiyorum ama sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum. "O zaman neden?" Endişesi sözlerinin tonunu yükseltiyor ve elinin sırtımda sıkılaştığını hissediyorum. "Sana hazırladığım kahvaltı yüzünden mi?"

"Ben hamileyim." Tekrar kusuyorum ama midemdekileri çoktan boşalttığım için geriye sadece safra kalıyor. Elimin tersiyle ağızımı siliyorum. "Sürpriz. Sabah bulantısı."

Yüzüne bir bakış atıyorum ve yüksek sesle homurdanıyorum.

"Sana söylediğimde sırtacağınızı biliyordum," diye inliyorum, baş dönmesini önlemek için gözlerim kapanıyor. "Yemin ederim, bana her baktığında beni hamile bırakıyorsun."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldanıyor karamsar bir şekilde. Sonra, "Şaka yapıyorum bebeğim, onları seninle yapmak en iyi kısmı."

Tristan makyaj masasına gider, çekmeceyi açar ve bir yüz havlusu çıkarır. Suyu akıtıyor, havluyu test ediyor.

sonra havluyu ıslatıyor ve bana geri dönüyor.

"Güldürme beni şimdi," diyorum arkama oturup bacaklarını iki yanıma açarken. "Hastayım ve sana kızmak için çok çabalıyorum."

Sıcak bir şekilde kıkırdıyor ve bana doğru uzanıyor. Bir kolunu omuzlarımdan ön kısmına dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor ve havluyu alnıma götürüyor. Sık sık hareket ettirerek tenime bastırıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Elbette bebeğim. Ben seninle ilgilenirken sen de bana kızmaya çalış," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor. "İyileştiğinde bana bağırabilirsin."

"Bugünkü sunum-"

Başlıyorum ama o duymuyor. Sözümü kestiğinde sesi sertti.

"Sunum bekleyebilir. Bu daha önemli. Çok daha önemli." O yanağıma okşarken ben gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum.

İki kolunu göğsümde kavuşturarak beni kendine doğru çekiyor ve yüzümü öpücüklerle boğarak keyifle ileri geri sallanıyor. "Çok mutluyum," diye fısıldıyor kulağıma sıcak bir şekilde.

Gülümsüyorum çünkü ben de öyleyim. Onunla ne kadar dalga geçsem de, sabah bulantıları ne kadar rahatsız edici olsa da, çok heyecanlıyım. Aşkımızın dünyaya daha fazla çocuk getirmesine sevinmekten başka bir şey yapamam. Ben olmasam bile, Tristan'ın bariz neşesi bulaşıcı.

"Yirmi beş yaşına kadar dört çocuk," diye düşünüyorum. "İnsanlar benimle bir tür rekor kırmaya çalıştığını düşünecek."

Ağzını kulağımdan kabuğuna bastırıyor ve karanlık bir şekilde fısıldıyor, "Belki de öyleyim."

"Tamam ama yaklaşık dört yıldır hamile kıyafeti giymiyorum. Bundan sonra işimiz bitti mi?"

Mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve başımı usulca okşuyor. "Göreceğiz."

Ondan saklamaya çalıştığım bir gülümsemeye "İmkânsızsın," diye cevap veriyorum.

"İmkânsız olan şey, sana bulabildiğim en pahalı şeyi almak için duyduğum dürtü. Yeni bir ev mi istiyorsun? Uçak mı? Bir ada mı?"

"Şimdilik biraz Pedialyte ve kraker yeterli."

"Bunları önümüzdeki on beş dakika içinde teslim edebilirim," diyor ve cebinden telefonunu çıkarıp bir eliyle bir şeyler yazarken diğer eliyle beni tutmaya devam ediyor. İşini bitirdiğinde yüzünü tekrar bana çeviriyor ve kulağıma fısıldıyor, "Ama sana verdiğim seçeneklerden birini seçmezsen, sana üçünü de almak zorunda kalacağım."

Bir başka şiddetli mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve oturduğum yerden kalkıp kaseye doğru kabarıyorum. Tristan tüm bu süre boyunca sırtımı rahatlatıcı bir şekilde ovuyor. İşim bittiğinde tekrar göğsüne yaslanıyorum. Havluyu bir kez daha alnıma götürüyor.

"Bir ev," diyorum, ona sarılırken gözlerim bir kez daha kapanıyor. "Ailemiz için yeni bir ev, lütfen. Ve içime koymaya devam ettiğin tüm bu bebekleri barındıracak kadar büyük olduğundan emin ol."

"On yatak odası o zaman?"

Tamamdır." "Kesinlikle hayır."

Bir süre banyomuzun zemininde oturuyoruz. Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey, kulaklarıma kadar gelen kahkaha sesi oluyor. Uykuya dalarken yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Mezuniyetten Sekiz Yıl Sonra

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rogue

Doktor yüzünde parlak bir gülümsemeyeyle odaya giriyor. O daha merhaba bile diyemeden ben konuşmaya başlıyorum.

"Doktor, bize iyi haberleri ver."

"Rogue," diye azarlıyor Bellamy, koluma sakinleştirici bir el koyarak. "Onu rahatsız etmeye başlamadan önce en azından oturmasına izin ver."

Doktor Miller gülmeye başlar. "Sadece birkaç dakika daha sabırlı olman gerekiyor, Rogue. Bebeğinizin cinsiyetini kapı aralığından söyleyemem."

"Peki," diye homurdandım.

"Merhaba Rhodes," diyor ve parmaklarını oğluma doğru sallıyor.

Dizimde oturuyor, dolaplarından birinden çaldığım pamuk pedlerle oynuyor ve eğlenmek için onları parçalıyor.

"Merhaba," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor, yüzünü elindeki bir avuç pamuğa gömüyor.

Doktorlar Sixtine'in hayatını kurtardıktan sonra bağışladığımız hastanenin yeni kanadında oturuyoruz. O zamandan beri bizim için kırmızı halı serdiklerini söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Rhys ve Thayer ile evde bıraktığımız ikinci oğlumuz Riot'un doğumu için

Bellamy'ye, devlet başkanları ve kraliyet aileleri için özel olarak inşa ettikleri ve ayırdıkları bir oda verildi.

Şu anda üçüncü çocuğumuzu bekliyoruz ve bebeğin cinsiyetini öğrenmek için endişeyle bekliyordum. Bellamy, bu kez bir kızımız olmasını istediğimi açıkça belirttiğim için bunun bir sürpriz olmasını istedi. Erkek olursa hayal kırıklığına uğrayacağımdan korkuyordu.

Şimdi hamileliğinin altıncı ayında, sonunda onu yıprattım ve cinsiyetini birlikte öğrenmeyi kabul etti.

"Bana kız olduğunu söyle, Doktor," diye yalvarıyorum, telaşlanmaya başladığında Rhodes'u dizimde zıplatıyorum.

"Rogue. Başka bir çocuk olursa hayal kırıklığına uğramayacağımızı söylemiştik, unutma."

"Ben asla böyle bir şey söylemedim," diye itiraz ediyorum.

"Rogue," diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bu zaten sorun değil çünkü kız olacak. Değil mi doktor?"

"Bana birkaç dakika daha verin."

Doktor Miller monitöre yerleşti. Bellamy'nin gömleğini sutyeninin hemen altına kadar kıvrıyor ve bakmaya doyamadığım hamile göbeğini ortaya çıkarıyor. Uzanıp ovuyorum, parmaklarım tenine temas ettiğinde inliyorum.

Yasadışı olması gerekiyormuş gibi hissettiren ama olmayan şeyler listesinin başında, bir hastanede taş gibi sert bir alete sahip olmak geliyor.

Bellamy'nin bunun olması için genellikle bana doğru göz kırpması yeter, ama hamile karnı başka bir şey. O bu konuda bir şeyler yapana kadar sikim aşağı inmeyecek. Ona bakıyorum.

"Artık bunların hiçbiri yok. Bizi bu duruma sokan şey tam da o bakış" diyor Bellamy küçük bir gülümsemeye.

"Bu senin hatan, tatlım. Eğer bu kadar güzel olmasaydın, belki ellerimi kendime saklayabilirdim."

Doktor Miller kendi kendine sırıtıyor ve Bellamy'nin karnına jel püskürtüyor.

"Rhodes, yeniden ağabey olacağın için heyecanlı mısın?" diye sorar.

"Asıl soru, küçük bir kız kardeşin olacağı için heyecanlı mısın?" Oğlumun yüzüne bakmak için eğilerek düzeltiyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Haftalardır onunla bu soru üzerinde çalışıyorum, bu yüzden gözlerimin içine bakıp "Küçük kardeşim!" diye cevap verdiğinde iyi eğitilmiş oluyor.

Lanet olsun, baba olmak eğlenceli.

"Rogue!" Bellamy dehşet içinde. "Bunun için sana K-I-L-L-L yapacağım."

Sırıtiyorum. "Hecelelemeyi bilecek yaşa geldiğinde beni tehdit etmeye nasıl devam edeceksin?"

"Oğlumuzu bu şekilde yozlaştırmaya devam edersen, o zamana kadar tehditlerden fiili eylemin kendisini gerçekleştirmeye evrilmiş olacağım."

Doktor Miller bir kahkaha atıyor.

"Merak etme doktor, bu bizim ön sevişme versiyonumuz." Benim horoz seğiriyor, benim ifademe katılıyor.

Başını sallıyor, asayı Bellamy'nin karnında gezdirirken göz temasından kaçınarak monitöre bakıyor.

"Öğrenmeye hazır mısın?"

Uzanıp Bellamy'nin elini tutuyorum ve kendi elimle sıkıyorum. Başparmağım elinin arkasındaki derinin üzerinde samimi daireler çiziyor.

"Öyleyiz," diyor.

"Rhodes?"

"Ben!"

"Pekala, bu bir... davul sesi, lütfen..." diyor, bilmemenin işkencesini uzatarak. "Oğlum!"

Umut göğsümde bir balon gibi patlıyor ve hızlı bir şekilde ölüyor. Tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum ve ardından inliyorum.

"Siktir

git."

"Rogue!"

"Ne? Mutluyum," diye cevap veriyorum, ses tonumda pek heyecan yok.

Ve bir oğlum daha olduğu için mutluyum. Oğullarıma babalık yapmak son birkaç yılın en güzel yanıydı. Ama

Bellamy'nin hamile olduğunu öğrendiğim o günden beri bir kızım olsun istedim.

Eve getirdiğim o küçük tavşan, yeni bebek odamızın şöminesinden bana sataşüyor. Bir yuva için yanıp tutuşuyor ve ben de ona bir yuva vermek için yanıp tutuşuyorum ama son iki odamda yaptığım gibi onu da bu odadan çıkarmam gerekecek.

Doktor Miller, "Babalar genellikle oğulları olduğu için çok heyecanlıdır," diyor. "Bu yeni bir şey."

"Benim zaten iki tane var. Bir kızım olsun istiyorum." Duraksadım, sonra suratımı asarak ekledim, "Rhys'in iki tane var."

Bellamy inliyor. "Mesele bu mu? Rhys'in sahip olduğu şeyi mi istiyorsun?"

"Sadece bunun adil olmadığını söylüyorum. Ben sadece bir tane istiyorum. Üç oğul delilik, onlarla ne yapacağız?"

"Onları seviyor musun?"

"Bu kesin Bell, ama ben ve spermim de neden erkeklerin yumurtaya giden yarışı kazandığı hakkında uzun bir konuşma yapacağız. Bu bana cinsiyetçi geliyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Aman Tanrım."

"Ciddiyim."

"Dokuz yıldır seninleyim bebeğim. Biliyorum öylesin."

Monitörde hareket eden bebeğe bakıyorum ve ilk iki oğluma bakarken yaşadığım o tanıdık sıcaklığı hissediyorum. Bir çatı altında bu kadar testosteronla asi bir evimiz olacak.

"Ve şimdi dikkatinizi başka bir çocukla paylaşmak ve rekabet etmek zorunda kalacağım. Oğullarım yüzünden karımla geçirdiğim zaman dörtte üçe mi düştü? Bu berbat bir şey."

Rhodes, "Babam mutlu değil," diye belirtiyor.

"Hayır, babam mutlu değil. Ama babam mutlu olacak, aksi takdirde zamanının sıfıra indirildiğini göreceksin," diyor Bellamy tatlı bir tehdit gülümsemesiyle.

"Yapmazsın," dedim dehşete kapılarak. "Oğullarım için mi? Yapardım."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Gördün mü, başladı bile." Tekrar inliyorum ve doktora bakıyorum. "Sezaryen planlamak için çok mu erken, böylece onu dışarı çıkarabilir ve bir kız için denemeye geri dönebiliriz?"

"Doktor, onu
görmezden gelin."

"Tatlım, ben-"

Bana bakışını gördüğümde kelimeler dudaklarımda canlanıyor.

Çok basit, Bellamy bana sevmeyi öğretti. O hayatıma girmeden önce bu duygu bana yabancıydı ve benim için çok az değer taşıyordu. Arkadaşlarım eşlerini sevebilir ama ben kendi eşime bağımlıyım. Ruhlarımız birbirine öyle bağlı ki, kader ipi kesip onu benden almaya kalksa, öbür dünyaya kadar peşinden giderim.

Bu yüzden onun yüzündeki en ufak bir duygunun beni kontrol ettiğini söylediğimde ciddiyim.

Ayağa kalkıp Rodos'u sandalyeme oturtuyorum, onu yeni bir yığın pamuk topuna savaş açması için bırakıyorum ve karımın yanına gidiyorum. Bir süre sessizce saçlarını okşuyor, dokuz yıl önce beni ilk kez büyüleyen ela gözlerine bakıyorum.

"Bebek sağlıklı mı doktor?" Ona doğru dönmeden soruyorum.

"Tamamen sağlıklı. On el, on ayak parmağı. İlk ikisi kadar sevimli olacak."

"Güzel," diye fısıldıyorum, şimdi Bellamy ile konuşuyorum. Öne doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Benim için önemli olan tek şey bu."

"Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Seninle bir bebeğim daha olacak. Beni mutlu eden şey bu. Bu küçük çocuğu da diğerlerini sevdiğim gibi seveceğim." Elini sıkarak doğruluyorum. "Ama lanet olsun, dünyaya iyi şanslar. Üç Kraliyet çocuğu mu? Herkese dehşet saçacaklar."

Gülüyor. "Gençlik yılları acı verici olacak," diye itiraf ediyor. "Ama üstesinden geleceğiz." Bir elini uzatıp

Oğlumuz. "Rhodes, bebeğim. Bir kardeşin daha olacak."
Yüzünü buruşturuyor. "İğrenç." Bellamy
bana ters ters bakıyor.

Ona sadece özel günlerde, yaptığım aptalca bir şey için
beni affetmesini istediğimde ortaya çıkardığım o büyüleyici
sırıtişı yapıyorum. Bu da o özel durumlardan biri.

"Merak etme tatlım, ona bunu öğreteceğim."

Mezuniyetten Dokuz Yıl Sonra

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tristan

En küçük oğlum Juno'yu taşıyıcısına bağlamak için çömelmişim ki arkamdan öfkeli bir ses duyuldu.

"Sen."

Doğrudum ve karıma döndüm. Merdivenlerden yavaşça iniyor, gözlerini bana dikmiş. Üzerinde kıvrımlarını vurgulayan ve kare yakasıyla göğüslerini ortaya çıkaran çiçekli, tam boy bir sundress var. Tamamen yenilebilir görünüyor ve parka yapacağımız geziyi iptal edip onu üst kata götürmek için içimden gelen dürtüye direnmek zorundayım.

Thayer zaten burada olmasaydı, Hayes'i oturma odamızda hazırlıyor olmasaydı ve diğerleriyle doğrudan orada buluşmasaydık, tam da bunu yapıyor olurdum.

Ellerimi şakacı bir şekilde havaya kaldırıyorum ama onun gürleyen ifadesi karşısında yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum. O kadar tatlı ki.

"Ne yaptım ben bebeğim?"

"Bana masum rolü yapma, Tristan." Parmağıyla beni işaret etti. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum, ama söyle bana," diyorum, ona uzanıyorum ve onu bedenime doğru çekiyorum. "Çok çabuk özür dileyeceğim bebeğim. Göreceksin," diye fısıldıyorum ona çarpık bir sırıtışla.

"Hamileyim. Yine." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi anlıyor ve avucunu aramızda tutup parmaklarını açıyor. "Bu beş bebek demek, Tristan. Beş."

Ellerim onu sıkıca kavıyor, ta ki kavrayışımın morarma sınırına geldiğini anlayana kadar. Başını kaldırıp yüzümdeki utanmazca sahiplenici bakışı görünce kızardı.

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandım. "Bu ne yazık ki özür dileyebileceğim bir şey değil."

Elim boğazının ön tarafına dolanıyor ve dudaklarım onunkileri buluyor. Onu öpüyorum, zevkimi gururla inletirken dilim ağzına girmeye zorluyor. Gömleğimin kumaşını yumrukluyor ve beni daha yakına çekiyor. Bana kızgın olduğunda bile doyamıyor. Tıpkı benim doyamadığım gibi.

"Sonunda basketbol takımına kavuştum" diye fısıldayacak kadar uzun süre uzaklaşıyorum ve sonra dudaklarım eskisinden daha da aç bir şekilde onunkilere geri dönüyor.

Göğsümü sıkıca itiyor ve ağzını benimkinden ayırıyor.

"Bu sonuncusu, Tristan."

"Mhmm."

"Ciddiyim, yoksa vajinama tamamen ambargo koyarım."

Yüzümdeki dehşet dolu ifade karşısında ondan yükselen kahkaha, havadaki önceki gerginliği hafifletiyor.

"Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve eğer süper spermlerini benden uzak tutmazsan yaparım."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Thayer, Hayes'in elini tutmuş içeri girerken sorar. Rhys, Ivy'yi yüzme dersinden alır almaz parka getiriyor.

Nera ona doğru döner. "Ben hamileyim."

"Kahretsin, yine mi?" Thayer bana kırılgan bir bakış fırlattı. "Ellerini beş dakikalığına karının üzerinden çek Tristan. Bu noktada sana resmen yalvarıyorum."

"Juno'dan sonra ona bir yıldan fazla izin verdim. Uzlaşma," diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum. Thayer Nera'ya sıkıca sarıldı ve onu tebrik etti.

Onu.

"O zaman bu bebeğin son bebek olması konusunda uzlaşacağız," diye cevaplıyor Nera.

"Bu benim için sorun değil." Onu bir kez daha kendime çektim. "Bu konuda hâlâ mutlu musun?"

Yumuşuyor ve onu kendime doğru çekmeme izin veriyor. "Her zaman." Gülümsüyorum. "Ben de."

Hayatımızın bu bölümünün sona ermesinden dolayı içimde kederlenmeye benzer bir şeyler hissedenden küçük bir parça var.

İtiraf etmekten utanmıyorum ki Nera'yı hamile bırakmaya devam etmemin bir nedeni de ne kadar çok bebeğimiz olursa, bir gün denemek gibi yersiz ve beyhude bir istek duyarsa beni terk etmesinin o kadar zor olacağını bilmemdir.

Onu bana bağlamak için sürekli yeni yollar aramamın nedeni, ilk çıkmaya başladığımızda benden -bizden- ne kadar sık kaçmaya çalışmasıydı. Buna ister koruyucu içgüdüler deyin, ister önleyici tedbirler, umurumda değil. Gerçek şu ki, onun ait olduğu yerde, yani hayatımın geri kalanında yanımda kalmasını sağlamak için yapmayacağım şey yok.

Ayrıca hepsi bu kadar sevimli olmasaydı beş çocukta durmak çok daha kolay olurdu. Şu anda bile Cato, Kiza ve üçünün arasında bir oyuncağı çeken Suki'ye ve taşıyıcısında uyuyan Juno'ya bakarken beynimin hayvan kısmı "daha fazla!" diye bağırıyor.

"Annemin bir bebeği daha mı olacak?" Kiza soruyor, yaşının ötesinde bir bilgelikle.

Çömeliş kızımı kucaklıyorum ve Nera'ya gülümsüyorum. "Evet, öyle hayatım."

"Nerede?" Suki her zamanki gibi meraklı bir şekilde soruyor. "Nerede ne?"

"Bebek nerede?"

Nera yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Elini çıplak karnına koyuyor.

"Annemin karnında."

Bunları anlayamayacak kadar küçük olmasına rağmen Suki'nin gözleri büyür. "Woah."

Uyuyan Juno hariç üç çocuk annelerinin etrafında toplanıyor. Dördünü de kocaman kucaklıyorum ve çocuklar sevinçle ciyaklıyorlar.

"'Vay be' gerçekten de," diyorum, hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde.

Diğer arkadaşlarımızla buluşacağımız parka yaklaşırken Kiza ve Hayes hemen önümüzde el ele yürüyorlar.

"Yaya geçidinde durun," diye sesleniyor Nera onlara.

Yola çok yakın bir yerde durup dinliyorlar. Başları bir araya geliyor ve bizi beklerken ileri geri dedikodu yapmaya başlıyorlar. Bu yıl anaokuluna başladılar ve ne zaman eve gelip Kiza'ya gününün nasıl geçtiğini sorsam yeni birinden bahsediyor. Tüm arkadaşlarını takip etmek zorlaşıyor, ama henüz hiçbir erkeğin adını bir kereden fazla anmadığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum.

Yanlarına geldiğimizde Cato annesinin elini tutuyor, Suki Thayer'ın kucağında ve ben de Juno'nun bebek arabasını itiyorum. Yolun karşısına geçip parka giriyoruz ve diğerleriyle buluşacağımızı söylediğimiz ana alana doğru yürüyoruz.

"İşte oradalar," diyor Thayer. Suki'ye bakıyor ve uzaktaki bir şeyi işaret ediyor. "Rhys amcanı görüyor musun?"

Onlar yaklaşırken Suki'nin yüzü heyecanla aydınlanıyor. "Ivy! Astra!" diye bağırarak en iyi arkadaşlarını fark eder.

"Neyim ben, doğranmış ciğer mi?" Rhys kırılgan bir surat ifadesiyle cevap verir.

Thayer Suki'yi yere bırakıyor ve Suki kısa bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde arkadaşlarına doğru koşmaya başlıyor.

"Sen onlar için daha düşük bir önceliğe sahipsin," diyor Thayer kocasına doğru yürürken. Bir elini kocasının göğsüne koyuyor ve parmak uçlarına kalkarak onu öpüyor. "Ama benim için değil."

Göğsünde büyük bir kedininki gibi bir mırıltı yükseliyor.
"Olmasam iyi olur, aşkım."

"Tristan!"

Sesin geldiği yöne doğru döndüm ve Rogue'un bana doğru geldiğini gördüm. Tarlanın biraz daha dışındaydı ve görünüşe göre Rhodes ile uçurtma uçurmaya çalışıyordu ama beni fark edince içeri girdi. Neredeyse bana doğru koşuyor ama hızını mümkün olduğunca soğukkanlı tutmak için elinden geleni yapıyor.

"Haberleri duydun mu?" diye soruyor benimle aynı seviyeye geldiğinde. "Başardık. Bir kızımız olacak," diyor övünerek.

Bellamy beş aylık hamile ama bu hafta cinsiyet taramasına gireceğini bilmiyordum. Nadir ama parlak bir gülümseme yüzünü böldü. Bu onu gördüğüm en mutlu an olabilir.

"Tebrikler dostum," diyorum. "Madem mutlu haberleri paylaşıyoruz, Nera yine hamile."

Yüzündeki gülümseme siliniyor ve bana ters bir bakış fırlatıp, karısına giderken yol boyunca nefesinin altında küfrederek yürüyor. Benimkine doğru dönüyorum ve onun kara gözlerini üzerimde buluyorum, bu konuşmayı dinledikten sonra dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim.

"Şükürler olsun ki yine hamilesin. Rogue kadar çok çocuğum olamaz, o kendini beğenmiş pislik bu konuda asla çenesini kapatmaz."

Bana sokuluyor, açık açık gülüyor.

Hayattaki en gurur verici başarım babamla ilişkiyi kesip kendi başıma dışarı çıkmak değil, restoranlar değil, çocuklarım bile değil.

Hayır, Nera'yı güldürdüğüm gerçeği.

Sürekli.

Eşim yıllarca sakatlayıcı ama yüksek işlevli bir depresyonla sessizce mücadele etti. Mutsuz olduğunu fark etmek çoğu kişi için zor olurdu, ama oradaydı. Yüzeyin hemen altında ve sessizce onu öldürüyordu.

İlişkimiz boyunca onun gülüşünü izlemek son on yılın en ödüllendirici kısmı oldu. Onu mutlu ediyorum ve bu da kendi mutluluğumu her şeyden daha fazla besliyor.

Geceyi nadiren ayrı geçiriyoruz çünkü bundan nefret ediyorum - bir terapistin bana ayrıldığımız dört aydan kaynaklanan TSSB teşhisi koyacağından eminim - ama mecbur kalırsak, onun gülüşünün kaydını alarmım olarak kullanıyorum, böylece onun sesiyle uyanabiliyorum.

"Devam edebilirler ve bizim kadar çok olabilirler," diye yardımcı olmayan bir şekilde işaret ediyor.

Yüzüm düştü.

"Yapmasalar iyi olur. Bellamy!" Bağıríyorum.

"Aman Tanrım, Tristan, onu çağırma-"

"Evet?" Bellamy yanımıza gelerek soruyor.

"Bundan sonra başka çocuk yapacak mısınız?" diye sordum. Nera kaburgalarımá dirsek atıyor ve irkiliyorum.

"Ne?"

"Bir şey unutmuyor musun?" diye soruyor. "Ah, evet, tebrikler," diyorum. "Senin adına çok mutluyum falan. Bu çocuktan sonra bir çocuk daha yapacak mısınız?"

"Tanrım, hayır," diye cevap verir, dehşete düşmüş bir halde. "Bir kızı olsun istiyordu ve olacak. O doğduktan sonra işimiz bitecek."

Sırıtiyorum, karıma bakıyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Güzel."

Bellamy dudaklarında küçük bir gülümsemeye bu alışverişı izliyor. "Sormanızın bir nedeni var mı?"

Nera benim yerime, "Korkarım makul bir cevap değil," diye yanıtlıyor. Devam ederken dudaklarında bir gülümseme var. "Benim hödük kocam, seninkinden daha fazla çocuğı olacağından emin olmak istiyor, böylece zamanın sonuna kadar bunu yüzüne vurabilecek. Hepimizin dört gözle bekleyeceği bir şey."

Bellamy güler, sonra Nera'ya bakar. "Yine de daha fazla çocuk mu? Bana söylemek istediğın bir şey mi var?"

Nera'yı kollarımda sıkıyor, kucağıma alıyor ve etrafında döndürüyorum. "Bekliyoruz!" Mutlu bir şekilde ötüyorum.

"Son bebeğimiz. Anlaşmıştık," diye sesleniyor dönüp dururken. "Beni akla hayale gelmeyecek şeylerle tehdit etti," diye açıklıyorum.

"Merak etme, kimse tehditler olmadan bu kararı isteyerek kabul edeceğini düşünmez," diyor Six bize katılarak. "Sana kalsa yirmi kişilik bir aile olacağınızı hepimiz biliyoruz." Karıma uzanıyor ve onu kollarımdan çekip kendi kollarına alıyor. "Tebrikler Nerita."

"Evet, tebrikler Ner Bear!" Bellamy de kucaklaşmaya katılarak ekliyor.

Hepimiz eşlerimizin getirdiği ve geniş bir yemek ve oyun alanı oluşturmak için çimlerin üzerine serdiği masa örtülerinin üzerinde oturuyoruz. Biz yemeklerden seçerken ve kendi aramızda sohbet ederken çocuklar etrafımızda gürültülü bir şekilde dolaşıyor.

Eşlerimiz bir kenarda oturuyor. Bellamy en küçük oğlu River'ı kucağında besliyor. Juno Nera'nın kollarında uyurken ve Suki Thayer'ın dizinde zıplarken Riot, Six'in bacaklarının arasında oturmuş saçlarıyla oynuyor ve neşeye gülüyor.

Her zamanki gibi Rogue ve Rhys tartışıyor. Phoenix ve ben de olaya dahil olmadığımız için mutlu bir şekilde izliyoruz.

Rhys, "Oğlunu kızımdan uzak tut," diye uyarır.

"Lütfen," diye alay eder Rogue. "O bir Kraliyet mensubu. Kimi isterse onu seçecektir. Neden senin genlerine razı olacağını düşünüyorsun?"

Rhys homurdanıyor. "İnsanlar beni seviyor diye mi?" "Tartışılır."

"Bu yıl Dünya Kupası'nı kazandım. Onu eve getirdim. Adım İngiliz tarihine geçecek. Sen öldüğünde seni kim hatırlayacak ki?"

"Sadece söz konusu Dünya Kupası'na katılacak ya da o stadyumları inşa edecek kadar para kazanan her bir kişi

benim sayemde."

Rhys genişçe esniyor.
"Sıkıcı." "Bence
yansıtıyorsun."

Tam o anda dördümüz Rhodes'un battaniyeyi geçip kısa, dengesiz bacakları üzerinde Cato ve Ivy'nin boyama kitabına baktıkları yere doğru kararlı bir şekilde yürümesini izliyoruz. Hiç duraksamadan Ivy'yi yere itiyor.

Poposunun üzerine düşer ve şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle adama bakar.

Dudağı yürek parçalayıcı bir şekilde titriyor ve sonra hüngür hüngür ağlamaya başlıyor, tombul gözyaşları melek gibi yüzünden aşağı akıyor.

Rhys Rhodes'un üzerine atlamaya çalışır ama Rogue onu tutar ve battaniyenin üzerine zorla oturtur.

"Rhodes!" Bellamy oğlunu uyararak bağırır. River'ı Nera'ya verir ve ona doğru yürür. "Ivy'yi neden ittin?"

Thayer kızının yanına gider ve ona sarılır. Neyse ki iyi görünüyor. Bence Ivy'nin gözyaşları acıdan çok şaşkınlıktan kaynaklanıyor.

Rhodes, babasına fazlasıyla benzeyen annesine ters ters bakar.

"Ivy'yi neden ittin?" Bellamy tekrarlıyor.

Cato'yu işaret ediyor, ona bakmayı reddediyor.

"Cato'yla oynuyordu," diye karşı çıkıyor, alt dudağı öfkeyle dışarı fırlıyor.

"Peki bunun nesi yanlış?"

Kollarını kavuşturuyor ve büyük çocuğa ters ters bakıyor. "Ona izin yok."

"Neden olmasın?"

Ayağını yere vuruyor. "Sadece benimle oynayabilir." Gülüşümü bir öksürüğün arkasına gizliyorum.

Thayer başını sallıyor ve bize doğru kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Rogue, nasıl oluyor da üç yaşındaki çocuğun şimdiden kıskançlık belirtileri gösteriyor?"

Bellamy iç çeker, onun yerine cevap verir.

"Görünüşe göre babasının oğlu." Rhodes'a doğru döner ve omuzlarından tutar. "Ivy'den özür dilemelisin Rhodes. İnsanları böyle itip kakman doğru değil." Daha yakına eğilip bir sonraki sözlerini kulağına o kadar yumuşak fısıldıyor ki ancak yakalayabiliyorum. "Eğer Ivy'den hoşlanıyorsan, ona karşı nazik olmalısın. Aksi takdirde o da seni sevmeyecektir."

Onu serbest bırakır ve yanına gitmesi için çenesini ona doğru uzatır. Hepimiz Rhodes'un ters yöne, Ivy'den uzağa doğru yürüdüğünü izliyoruz.

Masa örtülerinin kenarına ulaştığında eğilir ve yerden sarı bir çiçek koparır. Dönüyor ve hâlâ annesinin göğsüne sarılmış olan Ivy'nin yanına gidiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak çiçeği ona doğru uzattı.

Ivy gözlerini kırptırır, geniş gözleri daha da büyür. Sonra minik eli uzanıp çiçeğin sapına dolanır ve çiçeği Rhodes'tan alır. Ona en değerli varlığıymış gibi bakar ve sonra Rhodes'a utangaçça gülümser.

"Teşekkürler. Hadi oynayalım."

Annesinin kucağından atlar, Rhodes'un elini tutar ve sonra kaçarlar.

"Dediğim gibi," diyor Rhys arkamdan, Rogue'u silkeleyerek. "Oğlunu kızımдан uzak tut."

Rogue omuz silkiyor. "Eğer onu istediğine karar verdiyse, korkarım onun için her şey bitmiş demektir."

"Onun için bittiğinden emin olacağım."

Tartışmaya devam ederler, çünkü eğer ölüm ve vergiler hayattaki iki kesinlikse, üçüncüsü de bu ikilinin sosyal bir toplantıda her zaman tartışabilecekleridir.

Bu arada Phoenix onlara aldırış etmiyor. Kızıyla çok meşgul.

Astra, göğsünün üzerinde çaprazladığı ön kollarının üzerinde dengede oturuyor. Bacakları gövdenin her iki yanında, mutlu bir şekilde tekmeliyor. Yüzündeki ifade lazer gibi

odaklanmış, makyajını yaparken konsantrasyon içinde dili ağzından dışarı çıkıyor.

Suki, Ivy ve Astra'nın her biri Noel için aylardır istedikleri ilk çocuk makyaj paletini aldılar. Fuşya, elektrik mavisi ve zehirli atık yeşili gibi gerçekten korkunç göz farı renkleri içeren ucuz, plastik bir set.

Bu renklerin her biri babasının göz kapaklarında ve hatta yanaklarında Jackson Pollock'u gururlandıracak canlı bir tuval oluşturuyor. Çiçekli tokalar, tüm fizik kurallarına açıkça meydan okuyacak kadar tehlikeli yerlerde kısa saçlarını süslüyor ve şatafatlı klipsli zümrüt küpeler her bir kulak memesinden sarkıyor.

Hem tamamen gülünç hem de sürekli olarak rahatsız edilmemiş görüldüğünü söylemek yetersiz kalır. Orada sakın bir şekilde oturuyor, kızının yüzünü gökkuşağının her rengine boyamasına izin verirken gözleri kapalı, sadece güzel görünüp görünmediğini sormak için konuşuyor.

"Çok güzel, baba," diye cevap veriyor. "Güzel."

Phoenix ile Astra'yı izlemek ve çocuklarımızla olan ilişkilerimizin ne kadar zıt olduğunu görmek ilginç. Halihazırda dört çocuğum var ve beşincisi de yolda, zamanım onlar arasında eşit olarak bölünmek zorunda.

Öte yandan Phoenix, kızına tamamen, körü körüne ve kayıtsız şartsız bağlıdır.

Eninde sonunda onu elinden almaya çalışacak adam için korkuyorum. Evlerine zorla girmek zorunda kalabilir, çünkü Phoenix'in kimsenin ona yaklaşmasına izin vermesi pek olası değil.

"Babamın makyajını mı yapıyorsun?" Six yanlarına gelip oturarak soruyor. Phoenix'in eli onu arıyor ve onun yanında çapraz bacaklı bir pozisyona yerleşirken, sahiplenici bir şekilde kıcının üzerinde dinlenmek için geliyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Astra, hâlâ o kadar odaklanmış ki gözlerini bile kırpmıyor. Çantasından patlıcan renkli bir tüp çıkarıyor.

"Parlatıcı. Anne, babama dudakları nasıl yapacağını göster."

Tembelce bir göz kapağını aralayan Phoenix'in bakışları, ruj sürmeye nasıl hazırlanacağını göstermek için dudaklarını büzen Sixtine'in ağzını izliyor.

Bakışları kararıyor, sesi boğuklaşıyor.

"Annemin çok güzel dudakları var," diye mırıldanıyor.

Arkadaşlığımızı mahvedecek bir şeye tanık olmadan önce arkamı dönüyorum. Bakışlarım yavaşça etrafımızda dağılmış olan diğer küçük grupların üzerinde geziniyor - Rhys ve Cato futbol topunu ileri geri tekmeliyor, Rogue Kiza ve Hayes'e baloncukları nasıl üfleyeceklerini gösteriyor, Bellamy ve Nera Juno, River ve Riot'la birlikte oturuyor, en küçük çocuklar uyuyor ve Thayer Rhodes, Ivy ve Suki'yle kovalamaca oynuyor.

Hepsini izliyorum ve etrafımda böylesine harika bir aile kurduğum için ne kadar şanslı olduğumun tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum.

Karmakarışık bir akşam yemeğinden ve çocuklarla daha da kaotik bir banyo zamanından sonra çalışma odamın koltuğuna yerleşip kız kardeşimi arıyorum.

"Hey, Tessticles."

Sadece sinir bozucu küçük kardeşiyle uğraşan bir kız kardeşin çıkarabileceği türden bir iniltiyle iç çekiyor.

"Bir tepki aradığınızı biliyorum, bu yüzden size bir tepki vermeyeceğim."

"Bunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Sadece bir telefon uzağımda, istediğimi yapmak için yalvaran eğitimli katillerim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Alay ettim. "Beni öldüremezsin, ben senin kardeşimim."

"İyi deneme, ama bu bahane biraz zayıf kalıyor."

Farklı bir taktik uygulamaya karar vererek doğruldum.

"Ben bir babayım. Yakında beş güzel çocuk sahibi olacağım," diye ekliyorum gururla.

Şaşırmış bir şekilde nefesini içine çekiyor.

"Nera hamile mi?"

Tess beni göremiyor ama cevap verdiğimde sözlerimdeki gülümsemeyi ikimiz de duyabiliyoruz. "Öyle."

"Oh, Tristan. Tebrikler, bu harika. Senin adına çok mutluyum!"

"Daha bugün öğrendim. Sana hemen söylemek istedim." "O nasıl hissediyor?"

"Şimdilik iyi. Juno'da olduğu gibi sabah bulantıları yaşamadı, bu iyi haber. Umarım bu şekilde devam eder." Gülüyorum, sonra ekliyorum: "Bunun dışında, bana bundan sonra işimizin bittiğini kesin bir dille söyledi."

"Yani, yeterince adil. Zaten senin evde olmanla uğraşırken beş yaşına kadar dayanabildiği için o bir azize."

"Karımın beni sevdiğini bilmeni isterim."

"Birinin sevmesi lazım."

Gülüyorum, her konuştuğumuzda aramızda geçen iyi huylu şakalaşmanın tadını çıkarıyorum.

"Onu yarın arayacağımı söyler misin? Kutlama için onu dışarı çıkarmam gerekiyor."

"Yapacağım."

"İkiniz için de gerçekten çok heyecanlıyım. Son bir küçük Noble bebeği," diyor mutlu bir iç çekişle.

"Matsuoka," diye düzeltiyorum.

"Ah evet, üzgünüm. Yorgun anne beyni - Rafe dün gece hastaydı, biz de onunla ayaktaydık."

"O iyi mi?"

"Evet, sadece küçük bir mide rahatsızlığı. İsteddiği kadar tuzlu kraker yiyebileceği için çok heyecanlı." Esniyor. "Noble ismi bizim neslimizle birlikte gerçekten yok oldu, ha?"

Onaylarcasına mırıldanıyorum. İkimiz de düşüncelerimize çekilirken aramızda dostça bir sessizlik uzanıyor.

İkimiz de babamızı yıllardır görmedik. Annem taşındıktan sonra, o da hızla yoluna devam etti. Ne anneme ne de bize bir daha ulaşmadı, bu da bizi çok sevindirdi. En son

İngiltere'den Fransa'nın güneyine gittiğini ve yirmi iki yaşındaki kız arkadaşıyla Nice'e yerleştiğini duymuştu.

Evlendiğimizde, Nera'nın soyadını almak dünyadaki en kolay karardı. Gelenekler umurumda değildi ve onun ya da gelecekteki çocuklarımızın istismarla lekelenmiş bir isim taşımasını da istemiyordum.

"Ah neyse," diyorum omuz silkerek. "Düşündüğün zaman oldukça boktan bir soyadı."

"Çok fazla yük var," diye katılıyor. "Onlardan kurtulduk."

"Bagajdan bahsetmişken, kocanız hala uslu duruyor mu?"

Tess gülüyor. "Bugünlerde birbirinizden hoşlanmıyormuş gibi davranmayın. Daha bu hafta bana senin onun en sevmediği kayınbiraderi olmadığını söyledi. Bu onun için büyük bir övgü."

Dudaklarım şokla aralandı.

Bunu duymak beni neden rahatsız etti?

Ne cüretle benden daha çok nefret ettiği birine sahip olur? "Yıkıcı haberler. Belli ki tembellik etmişim. Yapmam gereken oyunumu hızlandırmak."

"Mhmm," diye mırıldanarak beni

yatıştırıyor. "Diğer her şey nasıl?"

"Güzel. Theo birkaç ay içinde on yaşına girecek, inanabiliyor musun?"

Bir avucumu göğsüme, tam kalbimin üzerine getiriyorum. "Kahretsin, bu beni çok yaşlı hissettirdi."

"Bir de bana sor."

"Çok yakında elinizde bir genç kız olacak."

"Korkarım çoktan oraya varmış olabiliriz. Bu hafta dövme yaptırıp yaptıramayacağını sordu."

"Kahretsin."

"Thiago evet dedi."

Kız kardeşimin bu isteği kategorik olarak reddettiğini, ağır dövmeli eniştemin ise muhtemelen bunu oğluyla bir bağ kurma fırsatı olarak görerek kabul ettiğini hayal ederek gürültülü bir şekilde gülüyorum.

"Yani dövme mi yaptırıyor?"

"Hayır Tristan, dokuz yaşındaki oğlum dövme yaptırmayacak. Ama Thiago ile aramızda geçen konuşmayı ve fikrini değiştirmesi için neler yapmam gerektiğini hayal bile edemezsin."

"İğrenç. Bunu duymak da istemiyorum, Tess."

Bana gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Dövme yaptırmaya on üç yaşında başladı, o yüzden bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamıyor. Onu ancak bu kadar geç kabul ettirebildim. Küçük oğlum eve dövmeli gelmeden önce ikna edici argümanlar bulmak için üç yılım var."

Thiago'nun bu kadar genç yaşta dövme yaptırması benim için hayal bile edilemez ama biz iki farklı dünyadan geliyoruz. Tess'in oğlunun bir yetişkin olmadan dövme yaptırmasına izin vereceğinden şüpheliyim ama fikrini değiştirebilecek biri varsa o da Thiago'dur.

"Her neyse, Theo'nun somurtmayı bırakması için ona hediye olarak bu dünyanın dışında bir şey vaat etmek zorunda kaldık, bu yüzden aradığına sevindim. Arsenal'de oynayan arkadaşın onunla bir buluşma ve selamlaşmaya açık olur mu sence?"

"Rhys? Evet, tabii ki. Ayrıntıları bana bildirin, ayarlamana yardımcı olayım."

Telefonun diğer ucunda mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor. "Oh, bu harika. Çok teşekkür ederim. Rhys'e Thiago'nun yardımları için ona bir iyilik borçlu olduğunu söyle. Bunların işe yarayabileceğini biliyorsun."

Mezuniyetten On Yıl Sonra

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sixtine

Masamdan başımı çevirip nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Beklenti omurgamı soğuk parmaklarla gıdıklıyor, ben de omuzlarımı yuvarlayarak onu içimden atmaya çalışıyorum. Siyah Valentino elbisemin önünü endişeyle düzeltiyorum ve pencerelerin olduğu bölmeye doğru ilerliyorum. Kollarımı kavuşturarak ofis binamızın yirminci katından aşağıdaki şehre bakıyorum.

Sinclair Royal yıllar içinde İngiltere'nin en büyük, dünyanın ise en büyük şirketlerinden biri haline geldi. Blackdown ve CKI gibi devasa Fortune 500 şirketlerinin tüm dış hukuk işlerini yürütmenin yanı sıra, bin çalışanımız iki yüzden fazla başka müşteriye de temsil etmektedir.

Başarımız kısmen üstlendiğimiz hizmetlerin çeşitliliğinden ve dava türlerinden kaynaklanıyor, ancak aynı zamanda kocamın ne kadar köpekbalığı olduğundan da kaynaklanıyor. "Kaybetmek" kelimesi onun sözlüğünde hiç yer almıyor.

Dünyanın hiçbir yerinde, bize ulaşıldığı takdirde hukuki yardım - ve ihtiyaca göre diğer hukuki olmayan hizmetler - sağlayamayacağımız bir yer yok.

Bellamy, Phoenix ve ben hepsini birlikte inşa ettik ve bundan sonsuz gurur duyuyorum.

Ama şimdi kocamla yüzleşme vaktim geldi.

Saçlarımı toplayıp sırtımın eğiminden aşağı bırakıyorum, sonra güven için omuzlarımı bir kez daha kıvırıyorum. Pencereden dışarı son bir bakış attıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüyor ve ofisimden çıkıyorum.

Ofislerimiz eşit büyüklükte ve katın karşılıklı köşelerinde yer alıyor. Eskiden aynı duvarı paylaşırdık, ancak Phoenix her gün içeri dalar ve benim ya da onun katılması gereken toplantılara bakmaksızın benimle birlikte olurdu.

Kesinlikle hiçbir şey yapamadık ve sonunda, sadece biraz iş yapabilmek için bile olsa, aramıza biraz fiziksel mesafe koyma kararı aldık - ve bu çok zor oldu. Başlangıçta ikimizden birinin on dokuzuncu kata taşınmasını önermişim ama o bunu kabul etmedi. Bu onun izin verdiği kadar ayrılıktı.

Kat boyunca ilerliyorum, yol boyunca bazı insanlara dalgın dalgın el sallıyorum ama sohbet etmek için durmuyorum. Düşüncelerim başka yerde. Phoenix ve ben öğleden önce olanları ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi.

Ofisine gittiğimde, iyi şans için son bir nefes üflüyorum, kapıyı bir kez çalıyorum ve cevap beklemeden içeri giriyorum.

Ben olduğumu zaten biliyor.

Beni beklediğinden hiç şüphem yok.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor. Gürleyen ritmi kesinlikle sağır edici.

Beklenti kanımda dolaşıyor.

Onu nasıl bir ruh hali içinde bulacağım?

Masasında olmasını bekliyorum ama değil.

Arkasında duruyor, geniş cumbalı pencerelere bakıyor ve Londra'nın muhteşem manzarasını seyrediyor. Az önce hayranlıkla seyrettiğim manzaranın aynısı, ama benim hayranlık duyduğum yerde o sanki tüm şehrin sahibiymiş gibi bakıyor.

Acaba o da bizim başarılarımızı mı düşünüyor? Her zaman birbirimize bağlıydık.

Birbirimizin düşüncelerini neredeyse hissedebiliyoruz.
Aramızda sırlar imkansız ve bunun için minnettarım.

Elleri ceplerine sıkışmış ve takım elbisesi vücudunun hatlarını yakından takip ediyor.

Hugo Boss.

Siyah. Pahalı. Özel dikim.

Bir şehvet oku karnımın alt kısmını delip geçiyor ve yerinde zonklayan bir sızı bırakıyor.

Bu kadar çekici olmak suç.

Kapının açıldığını duyunca başını yana çeviriyor. Gözleri omzunun üzerinden kayıyor ve yavaşça benimkilerle birleşiyor.

Zifiri karanlık. Moody.

Kızgın.

Dudaklarını yavaşça yalıyor.

Acıktım.

"Kapıyı arkandan kapat."

Kalbim boğazımda düğümleniyor, emir verme şekliyle heyecanım damarlarımda benzin gibi yanıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor. "Kilitle."

Ses tonu karşısında heyecandan tir tir titriyorum.
İntikam vaat ediyor.

Hemen arkasını dönmüyor, ben de masasının önünde durana kadar odanın derinliklerine doğru yürüyorum.

Sessizlik uzuyor. Gergin, boğucu, gerilim aramızda kalın bir şekilde çekiliyor ve beni boğazımdan yakalıyor.

Sonunda bana doğru döndü.

Karanlık bakışları kabaca vücudumu tarıyor ve yavaşça yukarı çıkıyor. Yoğun incelemesine karşılık olarak omurgamdan aşağı inen ürpertiği bastıramıyorum.

Bu onun gözünden kaçmıyor, gözleri tahrik olmuş bir şekilde parlıyor.

"Nix, ben..."

Sözümü kesmiyor ama yine de sesim kesiliyor. Bakışları bu şekilde üzerimdeyken düşünemiyorum. Gözleri her şeyi tüketiyor. Siyah irislerinde öfke ve başka bir şeyin, çok daha ilkel ve tehlikeli bir şeyin karışımı dönüyor.

Sahiplenme.

Hayır, sahiplik.

"Devam et."

Sesi çakıl taşı gibi sert ve tenimin üzerinde enseme sarılıp sıkın bir el gibi tehditkâr bir şekilde dolaşıyor.

"Hala sakinleşmedin mi?"

Çenesini hafifçe kaldırıyor, bana bakarken çenesi seğiriyor. Kesintisiz bakışları ellerimi nemlendiriyor. Bakışlarındaki yoğunluk, hızlandırıcı olarak sadece gözleriyle bir orman yangını başlatacak kadar güçlü.

"Öyle mi görünüyor?"

Dişlerini sıkarak söylediği sözlerin sesi benim için soruyu yanıtlıyor.

Daha önce, muhtemel yeni bir müvekkille toplantı yaptık. Phoenix ve ben, hem kurumsal hem de ailevi varlıkları içeren tam kapsamlı bir temsil şansı olduğunu düşünüyorsak, bu toplantıları birlikte yapmayı seviyoruz.

Edward Chambers evli, üç küçük çocuk babası ve Londra merkezli büyük bir petrol ve gaz şirketinin yöneticisi. Bir müşteri olarak, eğer onu işe alırsak bize yıllık milyonlarca dolar gelir getirecekti, bu yüzden toplantı için heyecanlıydık ve iyi hazırlanmıştık.

Bu toplantıyı en büyük konferans salonumuzda gerçekleştirdik; Phoenix ve ben masanın bir tarafında, o ise diğer tarafında oturuyordu.

Toplantı iyi geçmişti, hatta o kadar iyi geçmişti ki hiç vakit kaybetmeden doğrudan sözleşme aşamasına geçmeyi tartışmıştık.

Phoenix gerekli evrakları almak için dışarı çıktı ve ben de masanın uzak duvarındaki küçük masaya yöneldim.

Bazı yiyecek ve hamur işlerini yerleştirdiğimiz odaya girdim ve bunu yaparken Edward'la hararetli bir şekilde konuşmaya devam ettim.

Ona istediği kahveyi dolduruyordum ki bir elin kalçama indiğini ve yavaşça belime doğru ilerlediğini hissettim. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp Edward'ı üzerime eğilmiş bulduğumda şok beni olduğum yere mıhladı. Beni takip etmek için hareket ettiğini duymamış ya da hissetmemiştim.

Bana korkunç bir şekilde sırttı ve gözlerimiz buluştuğunda dudakları kulağıma dokundu ve "Ekstra şeker var mı?" diye fısıldadı.

Midemde iğrenme duygusu kabardı ve hemen ardından korku omurgamdan aşağı süzölmeye başladı. Dokunuşundaki cesarete ve gülümsemesindeki rahatlığa bakılırsa, kişisel olarak istekli olup olmadığımı bakmaksızın, sözleşmemize imza hediyesi olarak dahil edilmemi beklediğini söyleyebilirdim. Hareketlerindeki cüretkârlık beni şok etmişti.

Ona ellerini üzerimden çekmesini ve siktirip gitmesini söylemek için arkamı döndüğümde, bakışlarım kocaminkilere çarptı.

Phoenix kapı aralığında donakalmıştı, bir eli kapının kolunu yumrukluyor, parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor, diğer eliyle de elindeki dosyayı tutuyordu, yüz ifadesi şaşkınlık ve inançsızlık arasında bir yerdeydi.

İlk tepkim rahatlamak oldu. Phoenix bana bir şey olmasına izin vermezdi, güvendedim.

Sonra gözleri yavaşça Chambers'ın elinin hâlâ bana dokunduğu yere kayd ve içlerindeki ışığın gerçek zamanlı olarak kapanmasını izledim. Gözbebekleri büyüdü, irisleri bir köpekbalığının gibi ölümcül bir siyaha dönüştü.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, gözlerindeki tüm insanlık kaybolmuştu. Cinayet, yakışıklı yüzünün her bir özelliğine kazınmıştı ve ilk baştaki rahatlamamın yerini hızla bundan sonra olacaklara dair endişem aldı.

Dosya yankılanan, uğursuz bir gümbürtüyle yere düştü.

Phoenix bana doğru fırladı, aramızdaki mesafeyi üç öfkeli adımda kapattı. Chambers'ı yakalayıp üzerimden çekerken gözlerini benden ayırmadı ve tek bir duygusuz hareketle omzunu yuvasından çıkardı.

Tek kelime etmedi. Bunu yapabilecek gibi görünmüyordu, onun yerine bariz öfkesinin konuşmasına izin verdi.

Chambers acı içinde uludu; Phoenix onu yerde sürükleyip yırtık omzundan tutarak konferans salonunun dışına çıkarırken uluması daha da şiddetlendi.

O gider gitmez masaya yaslandım, nefesimi tutup hızla atan kalp atışlarımı dengelemek için kenarlara tutundum.

Kocamın geri gelmesini bekledim, öfkeli ve tedirgin olacağını biliyordum. Kafesteki bir hayvan gibi, saldırganlığını bir şekilde dışarı vurmak için özgürlüğe ihtiyaç duyacağını biliyordum.

Ama hiç yapmadı.

Zaman ilerledi ve sonunda ofisime geri dönüp biraz çalışmayı denedim.

O zamandan beri ondan haber almamıştım. Emin olduğum tek şey, Phoenix'in onunla işi bittikten sonra Chambers'ın, potansiyel olarak emlak yönetimi dışında, gelecekte yasal yardıma ihtiyaç duyacak durumda olmayacağıydı.

Ne yazık ki, şu anda Sinclair Royal'de sunmadığımız tek hizmet bu.

Şimdi bile nihayet kocamla yüzleştüğimde, ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Masanın etrafından dolanıp Phoenix'e doğru yürüyorum. Karşısında durduğumda, boyu karşısında cüceleşmiş ve bakışlarının yoğunluğu karşısında ürkmüş bir halde, elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyorum. Kalbinin öfkeli atışı, içinde hâlâ çalkantılı duygular olduğunun kanıtı.

Eli benimkinin üzerine geliyor ve avucumu kalbinin üzerine sıkıca kapatıyor.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Bana kızgın mısın?"

Göğsünde tehlikeli bir gümbürtü yuvarlanıyor.
Çenesi ölümcül bir şekilde
seğiriyor. "Hayır."

Parmaklarımı gövdesinden ensesine doğru gezdiriyorum
ve usulca yalvarıyorum: "O zaman bana öyle bakmayı kes
lütfen. Bana dokunması benim suçum değil."

Sert eller kalçalarımı kavıyor ve beni kaldırıyor. İkimizi
de çevirip beni masasının üzerine bırakırken dudaklarımdan
küçük bir çığlık dökülüyor.

"Phoenix-"

Elbisemi kalçalarımıdan yukarı itiyor ve belimde topuz
yapıyor. Bakışları hala benimkilere sabitlenmiş ve yüzü hala
kaşlarını çatmış bir haldeyken bacaklarımdan arasına uzanıyor
ve külotumu yırtıyor.

Şimdiden sırlıklam oldum. Phoenix'in yanındayken her
zaman öyleyimdir, ama özellikle şu anda olduğu gibi
şiddetle sahiplenici olduğunda bu doğrudur. Harekete
geçmesini beklerken vücudum heyecanla titriyor.

Kollarım onu kendime çekmek için boynuna dolanıyor.
Parmaklarının kıvrımlarımın arasına dalmasını bekliyorum
ama yanıliyorum.

Onun yerine, başparmağının amımın hemen üstündeki
deriyi aşındırdığını hissediyorum. O bölgeyi okşadığı
yumuşak daireler, ondan dalga dalga yayılan saldırganlıkla
tam bir tezat oluşturuyor.

Gözleri, dokunduğu noktaya sabitleniyor.

Tam da on yıl önce kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla
bana adını dövme olarak yaptırdığı yer.

Adının üzerimde yazılı olduğunu görmek onu rahatlatıyor
ve sakinleştiriyor, tıpkı bir stres oyuncağının diğer insanların
kaygılarını gidermesi gibi onu yatıştırıyor.

Tereddütsüz ona bakıyor.

Hatta gözünü kırpmadan.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor sessizce.

Çenesine uzanıyorum ve bakışları benimkiyle buluşsun
diye yüzünü yukarı kaldırıyorum. Diğer elimle tırnaklarımı
kısa saçlarında gezdiriyorum. Saçlarını hala kısa
tutuyor, sert ve tehlikeli

görüldüğü kurumsal adamla tam bir zıtlık içinde.

Dokunuşumla titriyor, gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Kocam."

Kibirli bir memnuniyetle parlayarak yeniden açılırlar.

Dövmeyi tekrar ovalıyor, sonra eğilip dilini sertçe kaydırarak işaretli deriyi yalıyor. "Adı ne?"

"Nix," diye inledim.

Tüm duyularımı kaybetmem için tasarlanmış bir dil darbesi daha.

"Tam adın, vahşi kız," diye emrediyor.

Diğer eli elbisemin altından kayarak karnımdan göğüslerime doğru dans ediyor. Gözlerim kapanıyor ve sütyenimin üzerinden meme ucumu cımbızlarken inliyorum.

İş yerinde piercingi gizlemek için dolgulu örtü giymem konusunda ısrar ediyor. Çıkarmama izin vermiyor, ancak varlığını kimsenin bilmesine de izin vermiyor.

Kalın kumaşın içinden bile göğüs ucum onun dokunuşuna tepki veriyor. Tomurcuk acı verecek kadar sıkılaşıp kadar sertleşiyor.

Sorusuna cevap vermem için sessiz bir komutla onu çimdiklediğinde nefesim kesiliyor.

"Phoenix Sinclair."

Hırlıyor. "Peki senin adın ne?"

"Sixtine Sinclair," diye nefes alıyorum, dokunuşuna doğru eğilerek. "Aynen öyle," diye feveran ediyor, üzerime doğru eğilerek.

Hızlı bir hamleyle iki parmağını içime soktu. Diğer eliyle enseme kavırıyor ve beni öne doğru çekiyor. Gözlerimi açtığımda onu yüzümden birkaç santim ötede buluyorum, bakışları hararetle benimkine sabitlenmiş, sözleriyle birlikte itmeye başlıyor.

"Benim adımı taşıyorsun, benim yüzüklerimi takıyorsun, benim bebeğimi doğurdun, üzerinde soyadımızın da yazılı olduğu yirmi metrelik bir tabelası olan bir binada yanımda oturuyorsun, sen benim karımsın - benim... karımsın- ve yine de erkekler hala

Arkamı döndüğüm anda sana dokunacağım," diye hırılıyor. "Nedenmiş o?"

O siyah gözleri beni hipnotize ediyor. Başımı hafifçe kaldırıyorum ve çenesinin altını yalıyorum. İnliyor, parmakları acımasızca içime giriyor. Bacaklarımı elinin etrafına sıkıştırmaya çalışıyorum ama kalçalarımı iterek açıyor ve beni almaya zorluyor.

"Senin benim olduğunu anlamaları için ne yapmam gerekiyor? Daha ne yapmam gerekiyor?"

Çenesini ısıyorum, vahşi iddialarına karşılık olarak bacaklarım titremeye başlıyor.

"Bu dünyada sırf beni istedikleri için bana sahip olmaya hakları olduğunu düşünen erkekler her zaman olacak. Onları istemediğim, beni ittikleri gerçeğine aldırmadan."

Phoenix avucunu yanımdaki masaya vurarak beni sıçrattı.

"Seni onlardan nasıl koruyabilirim?" diye soruyor öfkeyle. "Sana elini sürmesi iki dakikadan az sürdü. Benim neyim "Devam et ve karıma dokun" diyor? Ne oldu, Altı? Görebiliyorsan söyle, çünkü hemen şimdi kesip atacağım."

Ağır ağır nefes alıp veriyorum, vücudum onun dokunuşunu ararken ve aynı ölçüde ondan kaçınmaya çalışırken bükülüyor, orgazmım ulaşamayacak kadar uzakta beliren bir gölge gibi.

Öfkesini gösteren bir intikamla içime giriyor. Parmaklarının her darbesi beni daha yüksek bir düzleme gönderiyor, ta ki gözlerimin arkasında yıldızlar kayana ve ona umutsuzca sarılana kadar.

Önce çenesini, sonra dudaklarını ısırdım. Onu ısırduğım yerden kan tadı alıyorum, onun benim için olduğu kadar onun için de akli başında değil.

Söylenecek başka bir şey yok,

"Seni seviyorum," diye yemin ediyorum, yüzüne sarılıyorum.

Göğsünden bir gümbürtü yuvarlanıyor ve ağzından dökülüyor. "Ve seni seviyorum. Sana takıntılıyım. Uyanıyorum, uyuyorum ve sadece senin için yaşıyor ve nefes alıyorum."

Gözleri kapanıyor, kolu belime dolanıyor ve parmakları içimde kıvrılıyor. Beni her seferinde darmadağın eden o hassas noktaya sürtündüğünde inliyorum.

"Bazen seni ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum, çünkü başka bir adamın sana dokunmasını izlemeye dayanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Hiç iş yapamaz hale geldim. Gözlerimi her kapattığımda, görebildiğim tek şey onun eli, benimkinin olduğu yerde, kışına o kadar tehlikeli bir şekilde yakın ki, göz kapaklarımdan arkasına kazınmış görüntüsü bana hala lanet bir anevrizma verebilir."

Sanki o görüntüleri zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi belimi acıyla sıkıyor.

"Dokunuşunu sil," diye fısıldıyorum. "Onu üzerimde istemiyorum. İstedğim tek erkek sensin. İkimize de onun bana dokunduğunu unuttur."

Parmakları içimden çekildiğinde hoşnutsuzca inliyorum, beni bir doruğun eşiğinden geri çekiyor ve beni hayal kırıklığına uğrattırıyor.

Gömleğini yırtarak altındaki dövme gövdesini ortaya çıkarıyor. Yıllar geçtikçe, yama işi tek bir santim boş alan kalmayana kadar gelişti.

"Sana bir daha asla dokunamayacağımdan emin oldum, vahşi kız. Teninde hissedeceği son şey, biz konuşurken parçalanmış bedeninin içine atıldığı sığ çukurun soğuk ve nemli toprağı olacak."

Pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor, bir elini sikine doluyor ve başını girişime bastırıyor. Kalçalarımı kavırıyor ve kığım masadan sarkana kadar beni öne doğru çekiyor. Sonra tek bir hamleyle içime girdi.

Ani saldırı karşısında yutkundum, tamamen ve tamamen gerildim. Başım kürek kemiklerimin arasından geriye düşerken şiddetli bir ürperti bedenimi sarıyor.

"Nix," diye nefes nefese kaldım.

Yüksek sesle inliyor ve beni kollarının arasına alıp bacaklarımı beline doluyor. İmkânsız bir şekilde

Sırtım cumbalı pencerelere çarptığında ve bir el boğazıma sıkıca sarıldığında derin.

"Bana kimsenin sana dokunmadığını söyle."

İçime vahşice giriyor, her kıskanç hamlesiyle beni cama yapııştırıyor.

"Kimse bana dokunamaz."

Göğsünün derinliklerinden tatmin olmuş bir ses yükseliyor. Başını eğiyor ve boynumun kıvrımına gömüyor. Dişleri oradaki açık deriye batıyor ve sonra onu ağzına alıyor. Bir eli kıcımdayken diğer eliyle klitorisimi okşayarak beni kolayca kaldırıyor.

"Seni işaretleyeceğim," diyor kısık sesle, ağzını boğazımdan zorlukla kaldırarak. "Tam bu güzel boynun sütunu boyunca, böylece kimse kaçırmaz."

"Yapamazsın," diye nefes nefese kaldım. "Müşterilerim-"

"Umurumda değil," diye homurdanıyor. "Bugünün bir daha tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. İşaretleneceksin ve bunu gururla taşıyacaksın, böylece sana bakan her erkek tam olarak kime ait olduğunu anlayacak. Ve eğer bu hala mesajı göndermezse, bir dahaki sefere adımı tam boğazına dövme yapacağım, böylece gözden kaçıramayacaklar." Ağzı bir sonraki kelimelerini kulağımın kabuğuna üflemek için yukarı kalkıyor. "Bakmalarına izin verdiğim için yeterince şanslılar. Bu sadece benim gösterdiğim bir nezaket çünkü sen dünyanın en güzel kadınıyken o zavallı herifleri baktıkları için suçlayamam. Bakmalılar, güzelliğinin ne kadar nadir olduğunu takdir etmeliler. Ama hepsi bu kadar," diye homurdanıyor. "Eğer başka bir erkek sana bir daha dokunursa Altı, onu canlı canlı fileto yaparım. Kalan varlığının her son dakikasını mümkün olduğunca acı verici hale getireceğim ve sonra cesedini diğerleriyle birlikte gömeceğim."

Cümlesinin son kelimelerini, amımın aşırı hızlanmasına neden olan derin itişlerle noktılıyor. Ne olduğunu anlamadan sırtını pençeliyorum, boşalırken tırnaklarım etine batıyor. Kaslarım ona kenetleniyor, zevk beni uçuruma sürüklerken şiddetli bir şekilde spazm geçiriyorum.

Phoenix beni yere bırakıp pencereye doğru çevirecek kadar uzun bir süre sonra çekiliyor. Beni boynumdan cama doğru tutuyor ve orgazmımın her saniyesini çekerek tembelce içime geri itiyor. Doruk noktamdaki o kadar hassasım ki, tekrar girmesi bacaklarımı acı dolu bir zevkle titretiyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor saçlarıma. Üzerime abanıyor. Camdaki yansımamızı görebiliyorum, elleri belimi sararken ve kalçalarımı geriye çekerken benden tam bir baş uzun durduğunu görebiliyorum. "Şehre bak. O bize ait. Ve sen de bana aitsin."

Bana hissettirdikleri delilik. Bedenimi bir santral gibi kontrol etmesi, beni oradan oraya savurması ve bana istediğini yapması, renkleri duymamı ve yeni tanrılara dua etmemi sağlaması.

Elleri göğüslerimi avuçlamak ve meme uçlarımı çimdiklemek için önüme geliyor. Dudaklarımdan kesik kesik nefesler dökülürken başımı göğsüne yaslıyorum.

Gözlerimi açtığımda onu, ciğerlerimdeki oksijeni çalacak kadar arzu dolu ve çılgınca bir sahiplenmeyle bana bakarken buluyorum.

Klitorisimi çimdiklerken bakmaya devam ediyor ve çenemin yukarı doğru eğilmesini, ağzımın ayrılmasını ve gözlerim kafamın içine yuvarlanırken o kadar patlayıcı bir çılgınlıkla boşalıyorum ki, katın geri kalanının bizi duyduğundan eminim.

Phoenix bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Daracık amımın içine delicesine girmeye, ağzımı öpmeye ve açgözlü elleriyle vücudumun her yerini kavramaya devam ediyor, ta ki kendi yüzü berbat olana ve sıcak sperminin içime döküldüğünü hissedene kadar.

Öne doğru yığılıyor, beni duvara hapsediyor. Kalbinin sırtımda çılgınca attığını hissediyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissediyorum.

Bu adama olan aşkımdan o kadar delirmiş durumdayım ki, birbirimize sarılmak bile yetmiyor.

Onun derisinin altına ve bedenine girebilmek ve hayatımın geri kalanında orada kendimi evimde hissetmek istiyorum.

Nazik elleri elbisemi kığımın üzerinden aşağı çekiyor, ama bir kez sertçe tokatlamadan önce değil, çünkü bunu yapmaya asla dayanamıyor. Beni çeviriyor ve elleri yüzümün yanına iniyor.

Eğilip ağzımı talep ediyor, erotik bir şekilde inlerken alt dudağımı emiyor.

Geri çekildiğinde, bakışları boynumda büyük bir kırmızı iz olacağını bildiğim şeye düşüyor ve gözleri taze şehvetle kararıyor.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve ağzımı boynunun dibindeki etin etrafına kapatıyorum. Derin derin emiyorum, ellerinin kıcıma geldiğini hissediyorum. Uzun saniyeler boyunca boğazını bir vampir gibi emiyorum ve o da bana izin veriyor, nefes nefese kalmak ve temas sırasında şehvetle inlemek dışında hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda onu serbest bırakıp ayağa kalkıyorum ve üzerinde bıraktığım eşleşme izine kibirli bir şekilde bakıyorum.

"Sen benimsin," dedim ona.

Tereddüt etmeden başını sallıyor, kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki kabul ediyor.

"Evet." Dudaklarını yalarken boğazı çalışıyor. "Evet, öyleyim. Her zaman öyleydim."

Mezuniyetten On Bir Yıl Sonra

YİRMİNCİ BÖLÜM

Rhys

Düdüğümü yüksek sesle çalıyorum ve tiz, delici ses oyunun bittiğini duyuruyor.

"Pekâlâ, devre arası," diye sesleniyorum. "Herkes iyi iş."

Heyecanlı çığlıklar beyanıyla buluşuyor, ardından düzinelerce minik ayak çimlere vuruyor ve küçük kızlardan oluşan bir kalabalık üzerime çullanıyor.

"İyi oynadık mı?" diye soruyor yedi yaşındaki Lila.

Rakip takımdan beş yaşındaki bir çocuğa omuz attığı ve onu ağlayarak saha ve maç dışına gönderdiği düşünüldüğünde, bu soruya cevap vermek zor.

Etkili mi? Evet.

Bu yaklaşımı, çocuk ligi olmayan bir ligde kırmızı kart görmesine ve birkaç maçtan men edilmesine neden olur muydu?

Ayrıca evet.

"Olağanüstü iyi oynadın."

Şu anda önümde duran ve hevesle bana bakan bir grup kızdan heyecanlı bir tezahürat korosuyla karşılaşıyorum. Büyük çoğunluğu göbeğime bile ulaşamıyor, bu yüzden kaotik coşku gösterileri kutlama için yukarı aşağı zıplayan bir düzine Minyon'u andırıyor. Kızların sohbeti benim için Minyon dili kadar anlaşılmaz, bu yüzden karşılaştırma birden fazla şekilde yapılabilir.

İki sıfır gerideyiz, bu yüzden performanslarını "olağanüstü" olarak nitelendirmem de tartışılabilir, ancak takım kadrosunun yarısı skor kavramını bile anlamayan genç kızlardan oluşuyor, bu yüzden kendi beklentilerimi yönetmek zorundayım.

Puanlamayı anlayan ve kaybetme duygusundan benim kadar hoşlanmayan büyük kızlardan biri, yüzünde fırtınalı bir ifadeyle bana doğru yürüyor.

"Onlara yalan söyleme, baba. Korkunç oynuyoruz."

Hayes yanımdan geçip kenardaki sandalyelerden birine oturuyor, dudaklarında belirgin bir somurtma kendine yuva yapıyor.

"Gidip atıştırmalık bir şeyler alın," diyorum hâlâ bir sonraki direktifimi bekleyen kızlara. "Ve Angie!" diye seslendiğimde dağılmaya başlıyorlar. Bir dahaki sefere sekiz numara sahada saç örgünü çekerse, kaval kemiğine tekme atacaksın. Önce topuğunuzu poponuza vurun ve sonra ağağınızı kaval kemiğine doğru bırakın. Anladın mı?"

"Evet, Koç," diye heyecanla omzunun üzerinden fırlatıyor ve elinde portakal dilimleriyle annesinin onu beklediği yere doğru koşuyor.

Hayes'e dönüp cesaretlendirici sözler söyledim. "Daha yolun yarısı var."

"Böyle oynamaya devam edersek utanç verici bir devre daha geçireceğiz."

Kızlar, her Pazar mahallemizdeki parkta maçlar düzenleyen yedi yaş ve altı karma yaş liginde oynuyorlar. Çocukları ekran başından kaldırıp daha fazla dışarı çıkarmanın ciddi olmayan, eğlenceli bir yolu olması amaçlanıyor, bu yüzden hem takımlardan birine koçluk yapıyorum hem de maçların çoğunu yönetiyorum.

Henüz hiçbir ebeveyn çifte rolümdeki bariz çıkar çatışmasından şikayet etmedi ve bence bunun nedeni muhtemelen parka gerçek oyunları izlemek için olduğu kadar maden suyu içmek ve diğer ebeveyn arkadaşlarıyla takılmak için gelmeleridir.

Dürüst olmak gerekirse, işin içinde çok az "oyun" var - zamanımın çoğu, okul öncesi çağındaki kızları koşturmakla ikna etmeye çalışırken kenarda el kol hareketleri yaparak geçiyor. Eğer bir mucize eseri bunu başarırısam, bir sonraki adım maç boyunca doğru yönde koşturmalarını sağlamak oluyor.

Bu, Şampiyonlar Ligi'nden hayal edebileceğiniz kadar uzak, ancak Pazar günlerimi geçirmenin en sevdiğim yolu, özellikle de kızlarımla geçirdiğim zaman olduğu için.

Ama bunların hiçbirisi Hayes'im için önemli değil. O annesinin ve benim en iyimiz -ya da Rogue gibi bazıları en kötümüz-. Üstüne biraz da eziklik serpiştirilmiş bir hataya karşı rekabetçi.

Özellikle futbola olan sevgisinden değil. Üstlendiği her şeyi, ister çocuk ligindeki bir maç olsun, ister matematik ödevi ya da seviyesinin ötesindeki kitapları okumaya çalışmak olsun, inatçı bir kararlılık ve başarısızlıktan nefret ederek yapıyor.

Çalışkan ve odaklanmış bir kız ve sanırım büyüdüğünde, geceleri gizlice dışarı çıkarken yakaladığımız için onu cezalandırmak yerine, annesi ve ben ona kitaplarını kapatıp partiye gitmesi için yalvarmak zorunda kalacağız.

"İki sıfır geriye düştükten sonra geri dönebiliriz, Cloud."

Yüz hatları lakap karşısında yumuşuyor. Hayes'in güzel, kara kara düşünen gri gözleri var, tıpkı öğleden sonra yağan şiddetli yağmurdan sonraki sıkıntılı gökyüzü gibi, lakabı da buradan geliyor.

"Yine kendimize gol atarsak olmaz."

İçimden iç çekiyorum.

Evet, bu gerçekten oldu.

Ne yazık ki, ama oldukça histerik bir şekilde, oynadığımız her üç maçta ortalama bir golü kendi kalecimize atıyoruz, ne kadar bağırırısam bağırayım ve kenardan onlara dönüp diğer tarafa gitmeleri için kollarımı sallasam da. Bu durum büyük kızlar için sinir bozucu olabiliyor ama Hayes her zaman belirli oyunculara seslenmemeye dikkat ediyor.

Hangi küçük kız golü atarsa atsın, ağırları havalandırdığı için çok heyecanlanıyor ve beşlik çakmak için bana doğru koşuyor, ben de seve seve çakıyorum çünkü küçük yüzleri çok heyecanlı.

Kendi kalesine atılan goller o kadar sık oluyor ki Daily Mail bile bu konuyu manşetine taşıdı. Yavaş haber günü olsun ya da olmasın, bu küçük ligde koçluk yapmak, oyuncu olarak emekli olduktan sonra yasal bir profesyonel koçluk işi alma şansımı ciddi şekilde engelliyor olabilir.

"Geri dönüş zaferlerinin tadı en tatlısıdır, küçük bulut. İnan bana. Bizim uğruna oynayacak bir şeyimiz var ama onların yok," diyorum ona, sanki bu bir Dünya Kupası Finali olsaydı ona koçluk yapacaktım gibi. "Şimdi kız kardeşin nerede?"

Dönüp sahayı tarıyorum ve en küçük çocuğumu alçak çimlerin üzerine çömelmiş, hala sahanın ortasında ve görünüşe göre devre arasının başladığından habersiz, minik elleriyle yerden çiçek koparıırken buluyorum.

Hayes'in dehşeti ne kadar şaşırtıcı değilse, Ivy'nin ilgisizliği de o kadar şaşırtıcı. Örneğin topa dokunmaktansa sahadaki bitki örtüsünü incelemekle çok daha fazla ilgileniyor. O bir karahindiba ya da papatya koparıırken topun yanından uçup gittiğini kaç kez gördüğümde tansiyonum yükseliyor.

"Bow!" Ivy dönüyor ve bana parlak, yarı dişsiz bir gülümseme veriyor. "Gel bir şeyler ye."

"Tamam, baba!" diye sesleniyor ve sonra beş yaşındaki bir çocuğun tüm koordinasyonsuz mükemmelliğiyle bana doğru koşuyor.

Onu ve hâlâ avucunda sıkıca tuttuğu çiçekleri kollarımın arasına alıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi bir şey buldun mu?"

Onu kız kardeşinin yanındaki ikinci katlanabilir sandalyeye yerleştirirken bana mor bir çiçek göstererek "Şuna bak" diyor.

"Çok güzel," diyorum. "Ama senin kadar güzel değil."

Kıkırdıyor, gözlerini kocaman açmış yapraklara bakıyor. "Saçlarım bu renk olabilir mi?"

"Tabii ki yapabilirsin. Ne renk istersen Bow."

Kendi kişiliğinin belirtilerini göstermeye başlayacak kadar büyüdüğünden beri Ivy'nin parlak renklere karşı bir takıntısı var. Giysi konusunda gri ve siyah renklerden kaçınıyor, yatak odasının duvar rengi olarak fuşyayı seçti ve okuldan eve gelirken çizdiği resimlerde kutudaki tüm keçeli kalemleri ve daha fazlasını kullanarak ona 'Gökkuşağı' lakabını kazandırdı.

Yıllar içinde 'Rainbow' küçültülerek 'Bow', 'Raincloud' ise 'Cloud' oldu.

"Saçını boyamak için biraz genç değil mi?" diye soruyor birisi.

Yabancıнын kibirli sesine doğru dönüyorum ve ince dudaklı ve daha da ince zihinsel yetenekleri olan bir kadınla karşılaşıyorum, eğer ses tonundaki bariz yargılama bir şey ifade ediyorsa.

Boyumu dikleştirerek ona ters ters bakıyorum.

"Koşmaya devam edin hanımefendi. Kimse sana sormadı," diye sertçe bağıriyorum.

"Ne isterse yapabilir," diye ekliyor Hayes, her zaman küçük kız kardeşinin savunucusu olarak.

Kadın kızımın sözleri karşısında değil ama benim kim olduğumu anlayınca soldu.

Sürünerek uzaklaşmadan önce "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Saçımı değiştiremez miyim?" Ivy, kadının peşinden gidip onu özür dilemeye zorlamak istememe neden olan yıkıcı bir dudak titremesiyle soruyor.

"Elbette yapabilirsin, bow." Çömelerek tombul yanaklarını avuçluyorum ve burnumu onunkine sürterek kıkırdamasına neden oluyorum. "Sen annenin kızıydın. Farklı renkte saçlara sahip olmak için doğmuşsun," diye ekliyorum, parmaklarımı dağınık sarı buklelerinde gezdirerek.

"Ne hakkında konuşuyoruz?"

Bu sesi kocaman bir sırıtişla karşılıyorum. Ayağa kalkıp etrafımda döndüğümde, karımın dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

Bizi izlediğini bildiğim düzinelerce göze aldirmeden aynı nefeste ona uzanıyor ve öpüyorum.

Bu anın fotoğrafı yarın gazetelerde yer alacak ama umurumda değil. Aslında, basınım benim kişisel megafonum gibi davranarak karıma ne kadar takıntılı olduğumu tüm ulusa duyurmasını memnuniyetle karşılıyorum.

"Merhaba Silver," diyorum boğuk bir sesle, uzaklaşıyorum ama artık bariz olan ereksiyonumu gizlemek için onu yakınımnda tutuyorum, bu özel etkinlikte spor yapmak için korkunç bir şey.

"Merhaba Mackley," diye cevap veriyor, aynı derecede nefessiz.

Kızların arkamdan ona seslendiğini duyuyorum ama onları görmezden geliyorum. Onun yerine göğsümden hoşnutsuz bir gümbürtü yükseliyor.

"Bana böyle seslenmen hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye uyarıyorum. Gülüyor, sesi bir çan kadar net.

"Şimdi bile mi?"

"Şimdi bile," diye onaylıyorum. "Adımızı sadece kendini ya da kızları tanıtırken söylemelisin. Ama bana öyle hitap etmeni istemiyorum."

Bu bana Thayer'ın benden duygusal olarak uzak durmak için adımı söylemeyi reddettiğı zamanları hatırlatıyor.

Ne şimdi ne de bir daha böyle bir mesafeye izin verilmeyecektir.

Yüzümdeki saçları okşuyor, bana dokunurken gözleri yumuşuyor. "Evet, Rhys."

"Daha iyi." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Pilates nasıldı? "Yorucu ve eğlenceli. Oyun nasıldı?"

"İki sıfır gerideyiz."

"Ouch. Hayes çok heyecanlanmış olmalı." "Ding ding ding."

"Ya Ivy?"

"Topa bir kez bile dokunmadı ama oldukça özel bir buket çiçek seçti."

Thayer yine gülüyor. Ses derimin altından kayıyor ve doğrudan göğsümdeki organa gidiyor. Başını eğiyor ve kolumun yanından geçip kızlarımıza bakıyor.

"Selam kızlar," diye sesleniyor sıcak bir şekilde.

"Anne!" Hayes ayağa kalkıyor ve onun elinden tutarak sandalyesine doğru çekiyor. "İki kişi eksikiz."

"Duydum, bebeğim."

"Ya kaybedersek?" diye soruyor endişeyle.

"Ya kazanırsan?" Thayer meydan okuyor. "Neyin mümkün olduğunu düşünün ve ona ulaşmaya çalışın. Ayrıca, en iyi zaferler bunlardır çünkü onları gerçekten kazanırsınız" diye ekliyor ve farkında olmadan benim sözlerimi yankılıyor.

Tanrım, onu çok seviyorum.

"Tamam," diyor Hayes, yüzünde taze bir kararlılık beliriyor. "Sanırım top sürme konusunda daha iyi olmam gerekiyor."

"Annen sana öğretebilir, Cloud. O her zaman üstün top kullanma becerilerine sahip olmuştur, bugüne kadar bile."

"Rhys," diye araya giriyor Thayer, gözlerindeki neşeyi gizlemeyi başaramasa da gözlerini bana dikiyor.

"Ne?" Masumca sordum.

"Arsız olma." Diğer kızımıza doğru döndü. "Peki ya sen Ivy Bell? Kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Hazy ne isterse," diye cevap veriyor, kız kardeşi için takma adını kullanarak. Elindeki küçük çiçekleri annesinin yüzüne doğru itiyor. "Babam saç rengimi böyle değiştirebileceğimi söyledi."

Thayer kızlarının arasında yerde oturuyor, sırtı bana dönük. Gümüş rengi saçlarını atkuyruğu yapmış, bu yüzden üzerinde soyadımızın yazılı olduğu bir tişört daha giydiğini açıkça görebiliyorum.

"Bu harika bir fikir," diye cevap veriyor, hemen kabul ediyor. "Eve dönerken Boots'tan biraz boya alabiliriz. Hangi rengi düşünüyorsun?"

İlk yarı sona ererken, üçü fısıldaşarak maç bittiğinde Ivy'nin saçını hangi renge boyayacaklarını planlarlar.

"Pekâlâ kızlar," diye gürleyerek tüm oyuncuların dikkatini tekrar üzerime çektim. "İkinci yarı iki dakika içinde başlıyor." Ben bağırarak talimatlar verirken kızlar ailelerinden ayrılıp yanımdan geçerek sahaya koşmaya başlıyor. "Carla, gözlerini sahaya dikmeni istiyorum."

Sahaya. Gökyüzündeki uçakları izlemek yok, söz veriyorum işimiz bittiğinde hala orada olacaklar. Ivy, oyun durmadıkça çiçek toplamak için durmak yok. Amacınız bu yarıda en az bir kez topa dokunmak. Bruna, bu dürtünü anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama topu öylece alıp kaleye doğru koşamazsın, ayaklarını kullanmalısın. Lucie. Lucie! Lucie! Sahada yemek yok, lütfen. Yani, git o meyveli atıştırmalıkları kenarlara at, lütfen. Ve Angie, ne dediğimi unutma. Bu yarı incik tekmeleyeceğiz. O tekmelerde patlayıcılık görmek istiyorum, tamam mı? Şimdi gidip bu maçı kazanalım kızlar!"

On beş dakika sonra ikinci yarı bitti ve maç berabere bitti, ki ben bunu bir galibiyet olarak görüyorum. Hayes, diğer takımdan bir kız gibi büyük bir performans sergiliyor ve ikisi de bizim lehimize bir gol atıyor.

Thayer bizim tarafın en gürültülü taraftarı, saha kenarından tezahürat yapıyor, bağırıyor ve gol attığında Hayes'e sarılmak için sahaya koşuyor. Oyunun devam edebilmesi için eşime saha kenarına dönmesini söylemek zorunda kaldığım için çok mutluyum.

O gece iki kızı da Hayes'in odasında yatırdık, Ivy sık sık yaptığı gibi ablasıyla uyumayı tercih etti. Yeni boyanmış lavanta rengi saçları, ben yatağa oturup onları yatırırken başının altındaki yastık kılıfının beyazında parlıyor.

"Bugün harika iş çıkardınız kızlar."

"Futbol eğlencelidir!" Ivy yumruğunu havaya kaldırarak sesleniyor. Ben ona ters ters bakınca Thayer kahkahasını bastırıyor.

"Futbol, aşkım. Annenin seni bu konuda Amerikanlaştırmasına izin verme. Baban milli takımda oynuyor, ona futbol demelisin."

"Tamam, baba. Yakında seni bir maçta görmeye gelebilir miyiz?" Hayes soruyor.

"Elbette, küçük bulut. Ne zaman istersen. Yarına ne dersin?"

"Bu bir okul gecesi Rhys," diye azarlıyor Thayer.

"Lütfen, anne?" Hayes o derinliksiz gözlerini açarak soruyor. Thayer da benim gibi karşı koyacak g  te değil.

"Sadece bu seferlik o zaman" diye fısıldayarak yatı tırıyor. "Yaşasın!"

"Pekala kızlar. Yatma vakti." Eğilip ikisinin de alnından öpüyorum. "Mantralarımız ne?"

Kızlar hep bir ağızdan "Ben cesurum" diye cevap verirler. "Ben zekiyim." "Ben  zelim," diyor Hayes.

Thayer ve ben bu sözleri onlarla birlikte söylüyoruz; her gece ışıkları kapatıp onları r yalarıyla ba  ba a bırakmadan önce söylediğimiz aynı sözleri. Kızlarımızı ne kadar özel olduklarını bilerek kendilerine güvenmeleri için yeti tiriyoruz ki hiç kimse onlara kendilerini daha az hissettirmesin.

"Ben nazik biriyim," diye ekliyor Ivy.

"Ben güzelim," diyorlar birlikte. "Ben merhametliyim." Ivy'nin eksik süt dişleri yüzünden kelimeler birbirine karışıyor. "Ben..."

Bocalıyorlar, gözleri uykudan ağırla arak kapanırken ikisi de bir an için bir sonraki bölümü unutuyor.

"Ben korkusuzum," Thayer ve ben onların yerini dolduruyoruz. "Ben korkusuzum," diye tekrarlıyorlar.

"Ve?" Soruyorum.

Thayer gözlerini deviriyor.

"Ve hiçbir ocuk benim soluduğum havayı ya da üzerinde yürüdüğüm toprağı hak etmeyecek" diye bana papağan gibi cevap veriyorlar.

Elimi cesaretlendirici bir hareketle "Devam et," diyorum.

"Ve eğer onlardan biri bana kötü davranırsa ya da bana bir şey yapmaya kalkı ırsa, babam onları öldürür ve ate lenmemi  bir mezara gömer".

"İşaretsiz mezar," diye düzeltiyorum ve karıma gururlu bir gülümsemeyle ekliyorum, "İşte benim kızlarım."

"Sen iflah olmazsın."

Başını sallıyor ama sözlerinde sıcaklık yok. "İyi geceler, sevgililer," diyor, her birini öpmek için eğiliyor yanaklarını. "İyi geceler, anne."

Ivy'ye bir Eskimo öpücüğü veriyorum. "İyi geceler, küçük yay." Kıkırdıyor. "İyi geceler, baba."

Üzerine eğilip Hayes'e kelebek öpücüğü veriyorum. "İyi geceler, küçük bulut."

Yüzümü kavriyor ve yanağımdan öpüyor. "Bonne nuit, baba." Altı teyzesine sürpriz yapmak için kreşte Fransızca öğreniyor ve fırsat buldukça pratik yapmayı seviyor.

Bir kolumu Thayer'ın omuzlarına koyup diğer elimle ışığı kapatırken, "Seni seviyorum," diye sesleniyorum.

"Seni seviyorum baba," diye cevap veriyorlar birlikte. Hemen ardından yataklarının derinliklerine gömülme sesleri geliyor.

Thayer ve ben odadan çıkıyoruz, kapıyı arkamızdan usulca kapatıyoruz.

Kollarını boynuma dolayarak, "Bu ikisi tam anlamıyla babalarının küçük kızları," diyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarını belime doluyorum. "Kesinlikle. Ama neden sana en sevdiğim kızın kim olduğunu hatırlatmıyorum?"

Onu yatak odamıza götürüp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken gülüyor.

Mezuniyetten On İki Yıl Sonra

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rogue

Arabadan iniyorum ve kaldırım kenarındaki kapıyı açmak için diğer tarafa yürüyorum. Bir çift bacak beliriyor ve hemen ardından Suki'nin atladığı bir beden geliyor. Ardından Ivy, sonra da Astra çıkıyor, üçü de kaldırıma vururken pembe tütümlere sarınmışlardı.

"Teşekkürler, Roro Amca."

Onaylarcasına homurdanıyorum ve kapıyı arkalarından kapatıyorum. Kaldırımı geçip Fantasy Froyo'nun kapısını açıyorum ve onlar tek sıra halinde geçerken kapıyı açık tutuyorum.

Dükkâna girdiklerinde askeri bir hassasiyetle dağılırlar, her biri bu sefer hangi dondurma çeşidini alacaklarını düşünürken farklı dağıtıcıların önünde dururlar.

Her şey bir yıl önce Haziran ayında rastgele bir Cumartesi günü başladı. Sixtine iş yerinde acil bir durum için çağırılmıştı ve Phoenix şehir dışındaydı, bu yüzden ikisi de her zaman yaptıkları gibi kızları bale dersinden almaya gidemediler.

Altı kişi önce hasta olan Nera'yı, sonra pilateste olduğu için cevap vermeyen Thayer'ı, daha sonra da önceki akşam yediğimiz yemekten akşamdan kalma olduğu için araba kullanamayacak kadar rahat hissetmeyen Bellamy'yi aramayı denerdi.

Üçü de görevde olmadığından, kızları alma görevi bana düşmüştü.

Birdenbire üç heyecanlı beş yaşındaki çocukla, taşan bir tülle ve bu özel demografik grupla nasıl konuşulacağı konusunda hiçbir fikre sahip olmadığım için -özellikle de sürü halinde seyahat ettiklerinde- onlarla ne yapacağımı şaşırmıştım.

Benim çözümüm onları bale sonrası dondurma yemeye götürmektir, Altı eve gelene kadar tatlı bir ikramın dikkatlerini dağıtacağını umuyordum. Bunun yerine, kendimi masanın bir tarafında otururken buldum, diğer tarafta üçü vardı ve "erkekler neden kokar?" dan "Noel Baba gerçek mi?" ye kadar hızlı ateş eden sorularla karşı karşıya kaldım.

Çocukluk hayallerini yıkabilecek hassas durumları ele alma konusundaki inceliğimle ünlü olmadığım için, Noel Baba sorusunu geçiştirmiş ve bunun yerine çok daha güvenli bir alana - erkeklerin neden berbat olduğu ve ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiği - odaklanmıştım.

Ciddiyetten düşünceye kadar değişen ifadelerle karşılaştım, hepsi de sanki Avrupa'nın antik Yunan günlerinden beri görmediği türden felsefi bir bilgelik veriyormuşum gibi söylediklerimi dikkatle dinliyordu.

O gece Six beni aradığında, yüzyılın sözlü dayağını bekliyordum ve buna hazırdım.

Bunun yerine, kızların beni "Roro Amca" olarak yeniden vaftiz ettiklerini ve beni "havalı" bulduklarını söyledi.

O telefon görüşmesinden önce, beş yaşındaki üç kız çocuğunun onayını almak için ne kadar zaman harcadığımı sorsaydınız, cevabım sıfır olurdu. Şimdi ise bu konu beyin gücümün çok büyük bir kısmını işgal ediyor. Bellamy, seçim öncesi anket verilerini kontrol eden bir politikacı gibi olduğum şakasını yapmayı seviyor.

Yağmur ya da güneş, bale sonrası froyo o zamandan beri bir gelenek oldu. Her cumartesi onları alırım, hangi aromayı almaları gerektiğini tartışarak çok uzun zaman geçirmelerini izlerim.

kaçınılmaz olarak her zaman yaptıklarını yapmadan önce alırlar ve sonra dedikodu yaparız.

Bu üçü birbirinden ayrılamaz, aralarındaki bağ annelerinki kadar güçlü ve dünyaya tamamen yetişkin olarak salındıkları güne üzülüyorum.

Muhtemelen onu dize getirecekler.

"Bu sefer ne olacak?" Astra'ya soruyorum. Her zaman sade bir yoğurt tabanı ve milyonlarca malzeme alır.

"Naneli çikolata olabilir mi?"

Alay ediyorum. "Berbat bir lezzet kombinasyonu. Sadece serseriler naneli çikolata sever."

"Babam naneli çikolataya bayılır, Roro Amca."

Yanağını çimdikliyorum. "Demek istediğimi tam olarak çürütmüyorsun prenses."

Tam ben ona doğru yürürken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Ivy.

"Üstüne çikolata serpiştirebilir miyim?" diye soruyor.

"Sen olabilir olsun ne olursa olsun sen istiyorum. Öyle mi? sen almak

Çilekli Froyo?"

Ağzı düşüyor. "Nereden biliyorsun?"

Onu sadece altmış bir kez sipariş verirken izledim. "Şanslı tahmin."

Suki iki elinde birer fincanla yanıma geldi. "Smores benim için." İkinciye bana uzatarak, "Ve sana da fıstık ezmesi."

Kızlar her hafta dönüşümlü olarak benim için lezzet seçiyorlar. "Harika seçim."

Kasaya yöneliyor ve küçük bir cüzdan çıkarıyor.

Ardından, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyorum.

"Bu sefer sana froyo alıyoruz, Roro Amca.

Harçlıklarımızla," diye gururla duyuruyor.

Kasiyer parayı alamadan ben parayı elinden kapıyorum. "Hiç sanmıyorum. Bunu cüzdanına geri koy."

"Ama-"

"Bana dondurma almak yerine, neden bana o küçük sürtük Sarah'nın hala amcıklık yapıp yapmadığını söylemiyorsun?" Kasiyer

kelime seçimime şaşıyor. Susturmak için siyah kartımı ona doğru itiyorum. "Defol git."

Sarah onların bale sınıfından bir kız. Geçen hafta onları aldığında Astra ağlıyordu çünkü Sarah Amcık vaftiz kızımın tütüsünü saklamanın komik bir şaka olduğunu düşünmüştü.

Ailesinin ev adresi o zamandan beri göz kapaklarımın arkasına kazınmış durumda ve onları ziyaret etmem için kizlardan gelecek bir yeşil ışığı bekliyor.

"Roro Amca," diye kıkırdıyor. "Bunu söyleyemezsin."

Meraklı kasiyere ters ters bakarak kartımı geri alıyorum ve üçünü verandaya çıkarıp masalardan birine oturtuyorum. "Neden olmasın?"

"Annem bunun kötü bir kelime olduğunu söylüyor," diye cevaplıyor Astra. "Annen bazen çok kendini beğenmiş oluyor." "Hey, bu çok kaba."

Omuz silkiyorum. "Her neyse, en sevdiğim kızla uğraştığında bunu söyleyebilirim."

Astra bana sevinçli bir gülümseme veriyor, annesine karşı olan hafifliği kolayca unutuluyor. "Çok aptalsın."

"Kimse bakmıyorken tütüsüne kızılçık suyu döktüm," diyor Suki kolayca, ağzına biraz dondurma atarken, "O yüzden Astra'yla uğraşamayacak kadar ağlamakla meşguldü."

"İşte duymak istediğim şey bu," diye övüyorum onu. "İnisiyatif. İntikam. Yaratıcı intikam yaklaşımı. Bayıldım buna. Çok iyi iş çıkarmışsın. Başka ne var?"

"Hmm, sakızımı ayakkabısının altına sıkıştırdım."

"Mükemmel. Eğer gizlice bir makas alırsan, bir dahaki sefere tütüsünde büyük bir delik açabilirsin."

Suki'nin gözleri genişler. "Oooh."

Froyo zamanı sadece eğlence ve oyun değildir. Kızlar, Roro Amcalarından değerli, gerçek dünya dersleri ve tavsiyeler öğrenirler.

"Birbirimize göz kulak oluyoruz," diyor Ivy gururla. "Rowan yeterince büyüdüğünde ona da bakacağız, merak etme."

Kızımın adı geçtiğinde damarlarıma yayılan sıcaklık beni neredeyse içten içe yakıyor.

Şu anda üç yaşında, simsiyah saçları ve yeşil gözleri var ve zamanını her geçen gün daha da komikleşen şekillerde bir şeylere çarparak veya onlara takılarak geçiriyor. Takıntılı olduğumu söylemek hafif kalır.

Ve ben tek değilim.

"O zaten iyi korunuyor. Üç erkek kardeşinin ona bir şey olmasına izin vereceklerini sanmıyorum."

"Evet, ama her yerde olamazlar. Biz kızız. Olabiliriz."

Hiç düşünmediğim çok geçerli bir nokta. Masanın kendi taraflarında oturup bana tavsiyelerde bulunan küçük ihtiyarlar heyeti gibi duran kızlara bakıyorum.

Suki, "Hana ile birlikte en küçükleri o, bu yüzden bize ihtiyacı var," diye ekliyor.

"Haklısın." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Sarah sana daha fazla sorun çıkarırsa bana söyleyecek misin?"

"Eğer yaparsa ne yapacaksın?" Ivy soruyor.

Masumca gülümsüyorum. Sanırım yüzümü buruşturdum. "Konuş onunla."

Suki, "Annem yalan söylemenin kötü olduğunu söylüyor," diye belirtiyor. "Yalan söylemiyorum.

Biraz konuşmak gerekecek."

Astra bana inanmadığını belirten bir bakış atarken, Suki de gerekirse arkadaşını koruyabileceğini belirten bir bakış atıyor.

"Her neyse, Rhodes nasıl? Onu bir süredir görmedim," diye ekliyor Astra sohbet edercesine.

Bu ilgimi çekti. "Neden soruyorsun?"

Bakışları domates kırmızısına çalan Ivy'ye kayıyor. Yanaklarında patlayan renk, saçlarının şu anki soluk yeşil tonuyla tezat oluşturuyor.

"Sadece merak ediyorum," diye araya giriyor Suki. "Herkesin froyo'su nasıl?"

"Çilek çok güzel. Gelecek hafta kesinlikle değiştireceğim."

Ivy her hafta bunu söylüyor ve her zaman en sevdiği lezzete sadık kalıyor. Yemek yemeye ve konuşmaya devam ediyoruz, kızlar kıkırdıyor ve bana sınıf arkadaşlarıyla ilgili son gelişmeleri anlatıyorlar.

Bu dondurma seansları sırasında topladığım bilgiler, CIA ajanlarının elde etmek için yıllarını harcadığı türden bilgilerle yarışıyor. Hepsini daha sonrası için dosyalıyorum, tek bir lokmayı bile kaçırmıyorum.

Konuşmayı yumuşak bir şekilde değiştirmeden önce en büyük oğlum hakkında nasıl soru sorduklarını bile.

Arabayı on araçlık garajımıza park etmiştim ama kapı açılıp Rhodes içeri daldığında hâlâ direksiyonun başındaydım.

Bakışları hızla arabaların üzerinde geziniyor ve Range'in ön koltuğundaki bana takılıyor.

Bana doğru ilerliyor, etkilenmiş bir umursamazlıkla arka koltuğa bakıyor. Camlar renkli olduğu için içeriği göremiyor ama yaşlı bir adam gibi gözlerini kısarak elinden geleni yapıyor.

"Ne yapıyorsun?" Merakla sordum.

"Sen..." diye boğazını temizliyor. "Onları çoktan eve bıraktın mı?"

"Belli ki. Onları buraya yatıya getireceğimi mi sandın?"

Rhodes'un kulakları pembenin açık bir tonuna dönüşür ve dudakları düz bir çizgi halinde incelir.

İlginç.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Arabadan inip kapıyı kapattım ve çift bip sesiyle arabayı arkamdan kilitledim. "Özellikle konuşmak istediğin biri var mı?"

Kulakları daha da pembeleşti. "Hayır."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve ben tekrar konuşmadan önce garaja geri dönüp benden uzaklaşıyor.

"Ivy bile mi?"

Bu onu durdurdu. Altı yaşındaki oğlum sertleşiyor ve bana doğru dönüyor. "Onu alabilir miyim, baba?"

Gençliği ve ses tonundaki sertlik arasındaki çelişkiden dolayı hazırlıksız yakalanarak patavatsız kelime seçimine gülüyorum. Tepkimi yanlış anlıyor ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyor, açıkça onunla dalga geçtiğimi düşünüyor.

Onu durdurduğumda kaçmaya başladı.

"Rhodes, bekle." Ona doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum, ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Kendimi tutmaya pek teşvik eden biri değilimdir. "Onu henüz elinde tutamazsın," diyorum ona dürüstçe.

"Neden olmasın?"

Soru o kadar içten soruluyor ki midem sıkışıyor. Oğlumun, Ivy'den hoşlandığı halde neden onu tutmasına izin verilmediğini anlamadığı açık.

Onun için çok basit.

"Büyüdüğünde ve hala aynı şekilde hissettiğini varsayarsak, o zaman onu tutabilirsin."

Kaşları çatılıyor, yüz ifadesi şaşkın ve neden şimdi olamayacağını anlayamıyor. Sabırsızlığını benden alıyor.

"Hâlâ aynı şekilde hissedeceğim," diye yemin ediyor, yüz hatlarına kararlılık kazınmış. "Neden şimdi ona sahip olamıyorum?"

"Daha çok gençsin. Ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını henüz bilmiyorsun."

"Nix Amca Altı Teyze'yi tanıyordu," diye karşı çıkıyor.

Bu ahmak genç olabilir ama münazara yeteneklerimi miras almış. Çocuk altı yaşında, on altı yaşına giriyor.

Bell ve benim bu konuda çok çalışacağımızı şimdiden biliyorum.

"Bu doğru," diye kabul ediyorum. "Böyle mi hissediyorsun?"

Kuvvetle başını sallıyor. "O iyi biri baba. Böcekleri seviyor, hem de diğer insanların yaptığı gibi ezik olanları değil. Salyangozları ve

hamamböcekleri ve hatta yılanlar. Ve saçlarını seviyorum. Diğer kızlar gibi değil."

Ivy'nin onunla eşleşmesi için belirlediği kriterler listesinde bir kahkaha ısııyorum. Onu tekrar vazgeçirmeye çalışacaktım ama sonra yüzüne baktım. Yüz hatlarındaki kararlı ve inatçı ifadeye. Aynısını her gün kendi yüzümde de görüyorum.

O benim. Her yönden benim, belki daha kötüsü hariç çünkü saplantısı çoktan başladı. Eğer benim annesine olan takıntım gibi bir şeyse, fikrini değiştirmek ya da onu durdurmak mümkün değil.

"O zaman ona sıkıca tutun ve gitmesine asla izin vermediğinizden emin olun."

Başını sallıyor, yüz ifadesi altı yaşındaki bir çocuğunkinden daha ciddi. "Ben de öyle yapacağım."

Saçlarını şefkatle karıştırıyorum. "Kardeşlerin ve annen nerede?"

"İçeride. Annem akşam yemeği için Lübnan yemeği yapıyor."

Neredeyse on dört yıldır birlikte olduktan sonra, karıma karşı tepkimin şimdiye kadar körelmiş olacağını düşünürsünüz. Aksine, göğsümde esen ateş her zamankinden daha sıcak, saplantı ve sahiplenme tarafından ileriye taşınıyor. Rodos'un yanlışıyla ağızındaki baklayı çıkardığından ve Bell'in annemin ülkesinden yemekler pişirerek beni şaşırtmak istediğinden eminim. Bunu sık sık yapar, her zaman yeni ve daha karmaşık yemekler öğrenerek bir öncekinden daha iyi bir duruma gelir.

Beni anneme bağlı tutmanın yolu bu. İlk tanıştığımızdan beri olduğu gibi, sevgisini ve sarsılmaz desteğini göstermenin bir yolu. Onu hak etmek için ne yaptığımı asla anlayamayacağım ama bunu sorgulamayacağım da.

"Annenin dünyadaki en iyi insan olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye cevaplıyor gururla. "Onu asla bırakmayacaksın, değil mi?" diye soruyor, az önce ona söylediğim sözleri bana yineleyerek.

"Annemi yanımda tutmaya çok uzun zaman önce karar verdim." Göz göze gelebilmek için çömelip omuzlarını tutuyorum ve sertçe fısıldıyorum: "Onu asla bırakmayacağım."

Rhodes gülümseyerek bana yetişkin dişlerinin hâlâ çıkmakta olduğu birçok boşluğu gösteriyor. "Ben de öyle."

"İçeri gir ve ona hemen geleceğimi söyle. Sadece bir şeyi çabucak bitirmem gerekiyor."

Söyleneni yapıyor, ben telefonumu çıkarıp çocuklara mesaj atarken o da eve geri dönüyor.

Rogue: Rhys, oğlum az önce kızını almak istediğini söyledi.

Rhys: Hangi soysuz çocuğunuzun melek kızlarımdan hangisiyle ilgilendiğini sormama bile gerek yok, zaten biliyorum.

Rhys: İlgi azaldı.

Rhys: Doğduğu günden beri bir tehditti ve icabına bakılacak.

Rogue: Oğlumu tehdit etmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?

Phoenix: Rogue, sana bunu söylediğinde ne dedin?

Rogue: Yapamayacağını.

Rogue: Henüz değil.

Rhys: Asla!

Rhodes, Ivy'nin onu geri istemeyebileceğini hiç düşündü mü?

Rogue: Neden yapmasın ki?

Tristan: Sigh.

Phoenix: Belki de - ve bunu anlamayı bırakın, duymanın bile sizin için zor olacağını biliyorum - siz ve oğullarınız Tanrı'nın Dünya'ya armağanı değilsiniz.

Rogue: Kim demiş?

Rhys: Oh, Tanrı aşkına.

Rhys: Ben söylüyorum.

Rhys: Ve Ivy.

Rhys: Önemli değil çünkü bunu tartışmak için bile çok gençler, ama onunla ilgilenmeyecek.

Rhys: Onun olmasına izin vermeyeceğim.

Rhys: Hayır diyecek.

Rogue: Küçük bir kız gibi telefonumu patlatmayı keser misin? Bir tavşanın sıçtığı gibi mesaj atıyorsun; bir sürü, hepsi aynı anda. Utanç verici.

Rogue: Ve eğer her birimiz ortaokulda eşlerimizin ne istediğini dinleseydik, dördümüz hala bekar olurduk.

Tristan: Doğru.

Phoenix: Ben değil *sırıtan emoji*

Phoenix: Altı beni hep sevdi.

Rogue: Rhodes aslında Ivy'nin onun olduğunu bilmesinin sebebi olarak ikinizi gösterdi.

Phoenix: Siktir.

Phoenix: Üzgünüm,

Rhys. **Rhys:** Sakın

söyleme.

Phoenix: Yapmak zorundayım. Sanırım şimdi Rhodes ve Ivy'i gönderiyorum.

Rhys: Hain.

Rhys: Sıra sana geldiğinde bunu hatırlayacağım.

Phoenix: 'Benim sıram' diye bir şey olmayacak çünkü Astra evden hiç çıkmayacak.

Rhys: Lol bu planda iyi şanslar.

Rhys: Tristan? Arkamı kolla.

Tristan: Ben bunun dışında kalıyorum.

Tristan: Ama kimse karısından benden daha fazla hayır cevabı almamıştır.

Rhys: Hepiniz otuzbircisiniz.

Rhys: Mark benim kelimeler, Ben yaparım. olsun kendim yurtdışına transfer edildi.

Rhys: Oğlunu kızımından uzak tutacaksa Arsenal'den ayrılırım.

Telefonuma bakıp sırtarak son bir mesaj yazıyorum.

Rogue: Yap hadi. Onun için biraz daha zorlaştır, bizim için izlemesi daha eğlenceli olur.

Mezuniyetten On Üç Yıl Sonra

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tristan

"Çocuklar," diye bağıryorum evin farklı katlarını ve kanatlarını birbirine bağlayan interkom servisine. "Akşam yemeği hazır."

Sıradan bir cevap gelmiyor ama çocuklar mutfağa doğru ilerlerken bedenlerin hareketini ve ayak seslerini duyuyorum.

Önce Kiza ortaya çıktı. Ocağın başında durduğum yerde bana doğru yürüyor ve kollarını belime dolayarak yüzünü sırtıma gömüyor.

"Merhaba baba," diyor, sesi bana karşı boğuk çıkıyor.

Bu yılın başlarında bana 'Baba' yerine 'Babacığım' demeye başladı, bana sadece çocukların babalarına böyle seslendiğini söyledi ve artık çocuk olmadığını gururla ilan etti.

Göğsüme on beş santim derinliğinde bir bıçak saplamak daha az acı verici olabilirdi ama ben sadece gülümsedim, 'tamam' dedim ve alnından öptüm.

Sanki küçük kızım bir gecede büyümüş gibiydi. Büyümesinin doğal bir parçası olduğunu bilsem de, bunun bizi her zaman yakın kılan özel bağımızı kaybedeceğimiz anlamına gelmesinden korkuyordum.

Başka hiçbir şeyin değişmediğini, eve geldiğim anda bana her zamanki gibi sımsıkı sarıldığını görmek beni çok heyecanlandırdı. O sarılmalar benim için dünyalara bedel.

"Selam, tatlı kız." Dönüyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Harika." Cato elinde Hana'yla içeri girerken tabaklardan birini alıp yemek masasına getiriyor.

"Hey, baba."

"Hey, küçük adam. Seni özledim." Saçlarını karıştırıyorum ve en küçük çocuğumla göz hizasına gelecek şekilde eğiliyorum. "Ben de seni özledim, küçük sevgilim."

Hana keyifli bir kahkaha atarak kendini kollarıma bırakıyor. Yanaklarına binlerce öpücük kondurduktan sonra onu kalçama yerleştiriyorum ve yanmasın diye pastırmayı karıştırarak ocağa geri dönüyorum.

İki sandviç daha hazırlayıp Cato'ya veriyorum, o da Kiza'yı yemek odasına kadar takip ediyor.

Suki ve Juno birlikte içeri girer, yüksek sesle tartışırlar ve Juno gözyaşları içindedir.

"Sorun nedir, dostum?"

Kalın hıçkırıkların arasında kekeleyerek, suçlayıcı bir parmakla, "Arabamı aldı," diyor.

"O benim arabam."

"Hayır, değil!" diye kükrer ve koluna vurur.

Daha geçen ay Floransa'da yeni bir restoran açtık. Tasarımdan inşaata ve açılışa kadar tüm süreci uzaktan yürüttüm ve ailemden ayrı kalmak istemediğim için oraya seyahat etme zorunluluğunu mümkün olduğunca erteledim.

Sonunda bir yatırımcı toplantısı için dışarı çıkmak zorunda kaldım ve ziyaretimi kısa tutarak eşim ve çocuklarımdan uzakta sadece bir gece - dün gece - geçirdim.

Her zamanki gibi, sonsuzluk gibi gelmişti.

Kavga eden beş çocukla dolu bir evin kaosuna geri dönmek, çoğu kişi için olmasa da bazıları için bunaltıcı olabilir ama benim için cennet.

"Su, kardeşine oyuncağını geri ver. Yemekten sonra alabilirsin. Juno, kardeşine vurma."

"Hiç adil değil baba," diye surat asıyor ve oyuncağı yine de ona uzatıyor.

"Sıra sana da gelecek." Hana'yı yere bıraktım ve elini Juno'nun elinin içine koydum. "Kardeşini masaya götür lütfen."

O gidiyor ve ben başını çeviren Suki'nin önünde çömeliyorum. Çocuklarımı eşit derecede seviyorum ama ortanca kızımda bir şey var; beni tamamen parmağında oynatıyor.

Burnundaki ve yanaklarındaki beş güzellik iziyle ilgili olabilir, Nera'nın yüzündeki izlerin aynısı. Ondan önce annesinde olduğu gibi, onlara karşı koyacak gücüm yok.

"Su," diye kandırıyorum.

Bana bakmayı reddettiğinde gülümsüyorum. İnatçı biri. Annesinden almış.

Cebime uzanıp bir Bacci çikolatası çıkarıyorum ve yumruklarımdan birinin içine saklıyorum. İkisini de onun önünde tutarak, "Birini seç" diyorum.

Hediye ihtimaline karşı koyamayarak ellerime bakıyor, sonra sol yumruğuma dokunuyor. Onu ters çeviriyorum ve parmaklarımı açıyorum, avucumun içinde sımsıkı tuttuğum çikolatayı ortaya çıkarıyorum.

Açgözlü parmaklarıyla onu yakalıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Teşekkürler, baba!"

Ona kocaman sarıldım. "Seni özledim, aşk böceğim." "Ben de," diye cevap veriyor, yanağını göğsüme dayayarak.

"Tabağını al ve otur. Ben hemen geliyorum." "Tamam," diye cevap veriyor mutlu bir şekilde, çikolatayı daha sonra kullanmak üzere cebine koydu.

Ocağı kapatıp son iki sandviçi hazırladıktan sonra yemek odasına geçiyorum ve çocuklarımla eşimi masanın etrafında oturmuş beni beklerken buluyorum.

"Ye, ye," diye emrediyorum. "Sıcak olması daha iyi." Nera'nın önüne bir tabak koyuyorum ve dudaklarını yakalamak için eğiliyorum. "Benim için akşam yemeği

güzel karım."

Boynuma sarılıyor, koyu renk gözleri bana bakarken parlıyor. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bu gece bize özel bir şey yaptım. Hatırlayacak mısın merak ediyorum."

Tabağa bakıyor ve eli üzerimde sıkılaşıyor. Bakışları tekrar benimkine kayıyor. "Bu ilk çıkmaya başladığımızda bana yaptığın BLT mi?"

Başımı sallıyorum, mırıldanıyorum ve ekliyorum, "Teknik olarak henüz çıkmıyorduk. Anneniz beni bunun için zorladı, çocuklar," diyorum, onlar bize bakıp sessizce sandviçlerini ısırırken. "Babanız acı çekti. Kızlar, not alın."

Her ikisi de zor sorular sormaya başlayacak yaşta olan Cato ve Kiza birbirlerine baktıktan sonra Cato "Nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Um..."

"Uhhhh," diyorum, Nera'nın paniklemiş gözleriyle karşılaştığımda rahatsız edici bir şekilde gülerek. Sonraki sözlerimi kulağının kabuğuna fısıldayacak şekilde eğilerek ekliyorum, "Sanırım bu soruya nasıl cevap vereceğimizi tartışmadık."

"Bir gün bunun gündeme geleceğini düşünmemiştim bile," diye fısıldıyor. "Onlara profesörümle yattığımı söyleyemeyiz."

"Ya da öğrencimle yattığımı. Senin gözüpek biri olduğunu düşünecekler ama benim de yırtıcı bir hayvan olduğumu düşünecekler."

Alt dudağını çiğniyor, dikkatimi elimdeki konudan çekip o nefis ağzına veriyor. Aynı dudakların bu gece çocuklar yattıktan sonra sikimin etrafına sarıldığını hayal ediyorum. Ben içine gömülürken onların zevkle ayrıldığını hayal ediyorum.

Parmaklarını şıklatıyor, gözleri açılıyor. "Bir barda tanıştık," diye fısıldıyor. "Teknik olarak yalan sayılmaz, değil mi?"

"Mükemmel. Hizalanmış."

Nera Kiza'ya döner ve aynı cevabı ona da verir. Neyse ki kızımız sadece düşünceli bir şekilde başını sallar ve sandviçinden bir ısırık daha alır.

Tam rahat bir nefes alıp oturmak üzereydim ki Cato konuştu.

"Baba, MILF nedir?"

Odaya sessizlik çöktü. Donup kaldım, onu yanlış duyduğumdan emindim. Nera'nın gözleri büyüdü, eli ağzına gitti.

Başımı yavaşça büyüğüme doğru çevirerek, içimden akan inançsızlığı dizginlemeye çalışıyorum.

"Pardon?"

"MILF nedir?" diye tekrarlıyor, göz kapağımın nasıl seğirdiğinden habersiz gibi görünüyor.

Cato'nun MILF kelimesinin varlığını neden bildiğini bir an daha merak etmektense, annesiyle nasıl tanıştığımız ve çıkmaya başladığımız hakkında yüzlerce soruyla daha yüzleşmeyi tercih ederim.

Bu sözün sadece bir bağlamda söylendiğini duymuş olabilir ve o bağlamda yumruğumu duvara vurmak istiyorum.

"Bu kelimeyi nereden duydun?"

Nera'nın eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor, kısık ses tonumu duyduğunda beni sakinleştirmek için avucumu sıkıyor.

"Stephen'ın ağabeyi Justin geçen gün okulda söyledi. Annem bizi almaya geldiğinde kötü bir kelime söyledi ve sonra da onun 'Şöhretler Müzesi'ne layık bir MILF' olduğunu söyledi." Kaşlarını çattı ve burnunu kııştırdı, ifadesi karışmıştı. "O da ne demek? Yani tam zamanında mı geldi? Çünkü annesi henüz gelmedi."

Yanımda, Nera'nın bir kahkaha attığını duyuyorum.

Şakağında bir damar tehlikeli bir şekilde zonkluyor, kalp atışlarım onun duvarları arasında boğuluyor. Patlamaya o kadar yakın hissediyorum ki bayılmamak için derin, sabit nefesler almak zorunda kalıyorum.

Yumruğum Nera'nın sandalyesinin arkasına sıkıca kapanıyor. Ahşap buna karşılık olarak sıkıntısını haykırıyor.

"Söyle bana," diye soruyorum, ses tonum hoş. "Justin nerede yaşıyor?"

Ses tonumu doğru yorumlayan Nera bir elini ön koluma koydu. "Tristan, hayır."

On üç yaşında bir çocuğun karımı süzdüğü ve arkadaşlarına, oğluma "Hall of Fame'e layık bir MILF" dediği düşüncesi, kaybolmuş bir sanat olan insanları toplum içinde çizme ve dörde bölme sanatını yeniden canlandırmak istememe neden oluyor.

"Bana onun adresini bulabilir misin, Cato?"

"Tabii, yani Stephen'ın yaşadığı yer. Yani, 97 Stu-"

Nera araya giriyor, onun üzerinden konuştuğu için sokak adını kaçırıyorum. "Bu harika, hayatım, teşekkür ederim. Tristan, mutfakta konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkıyor, geçmesine izin vermek için sandalyesini tutuşumu bırakmaya zorluyor ve mutfığa geri yürüyor.

"Yemeye devam edin," diye talimat veriyorum, peşinden gidiyorum.

Daha tam olarak arkasını dönmeden üzerine atıldım, dudaklarından şaşkın bir nefes koptu. Onu adaya doğru hapsederek yüzümü boynuna gömüyor ve bir vampir gibi boğazını emiyorum.

Yüksek sesle inliyor, sonra sesi bastırmak için bir elini ağzına kapatıyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor dikkati dağılmış bir şekilde.

Onu bir hayvan gibi parçalıyorum, derisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum.

"Okuldaki babalar seni süzmekle kalmıyor, şimdi de ergenlik çağındaki oğlanları mı süzüyor?" Boynuna karşı öfkeyle mırıldandım. "Bu tam bir saçmalık."

Nera ensemi avuçluyor, beni itmek yerine yüzümü boğazının derinliklerine itiyor. "Bence bu bir iltifat."

"Sikmek istediğim Annem demek," diye geveliyorum. "Evet," diye nefes alıyor.

"Seni beceren tek kişi benim. Seni becermeyi düşünmesi gereken tek kişi."

Bir soru değil, bir talep bile değil. Sadece bir gerçek. Bunu bildiği için cevap vermiyor.

Kırmızı ve çiğ olana kadar derisini acımasızca emiyor ve ısıyorum. Dilimle yatıştırıcı bir şekilde alıştırırken, onu işaretleme biçimimden zevk alırken homurdanıyorum.

"Yarın çocukları alırken saçını topla." Bu sefer bu bir emirdir.

"Bunları gördüklerinden emin olun." Başparmağımla kırmızı izleri takip ediyorum. "Herkesin konuşmasını istiyorum. Bütün anneler fısıldasın ve dedikodusunu yapsın. Bütün babalar sana sahip olduğum için beni kıskansın. Herkes."

Ağzımı onunkinin üzerine kapatıp dudaklarındaki nefesi çalıyorum. Onu tezgâhın üzerine iterek bacaklarını ayırıyorum ve aralarına yerleşerek sert sikimi ortasına sürüyorum. Saçlarını avuçluyorum ve öpücüğün hızını, yoğunluğunu ve şiddetini kontrol ediyorum.

Nera kıyafetlerini parçalamama saniyeler kaldığını hissetmiş olmalı çünkü bir elini göğsüme koyuyor ve nefes nefese beni usulca geriye itiyor.

"Yapamayız. Çocuklar. Eğer beni burada becerirsen, hazır olduğumuzdan çok daha fazla soruya cevap vermek zorunda kalacağız."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum.

"Tamam." Ağır bir şekilde nefes alıyorum, göğsüm her düzensiz nefes alıp verişte yükselip alçalıyor. "Ama yatağa girdikleri anda seni çıplak ve dizlerinin üzerinde istiyorum."

Dudaklarımı alaycı bir şekilde yalıyor, ben de onu uyarmak için kışına bir şaplak atıyorum.

Gözleri ağırlaştı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyor nazlı nazlı.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Sadece çok fazla kontrolüm var." Sırıttıyor. "Biliyorum."

Memnuniyetle mırıldanıyorum. "Sen gerçekten bir MILF'sin. Ama sadece benim gözlerim için."

Elini saçlarımda gezdirerek soruyor. "Cato'ya bunun ne anlama geldiğini söyleyeceksin?"

"Eskime Aşık Anne" diye homurdanıyorum.

Bir kahkaha patlatıyor, dünyada en sevdiğim ses. "Bu tam olarak uyuşmuyor."

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi bu."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Çok gülünçsün ve seni seviyorum."

"Siktir, umarım seversin. Çünkü başka hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Ertesi hafta, Nera'nın çocuklarla eve geldiğini duyduğumda çalışma odamdaydım. Onlara atıştırmalık bir şeyler hazırlarken çıkardığı sesi, yanıma gelirken merdivenlerdeki ayak sesleri takip ediyor.

Başımı sandalyeme yaslayarak karımın içeri girişini izliyorum. Üzerindeki şık gri keten pantolonu uyluğunun ortasına kadar iniyor ve dar siyah askılı bir bluz giyiyor. Saçları tepesinde toplanmış, gözleri rimelle çerçevelenmiş ve dudakları kırmızı rujla koyulaştırılmış. Küçük altın çemberler görünümü tamamlıyor.

"Hey, bebeğim," diye seslendim.

Odayı geçiyor ve masanın benim tarafıma geliyor. Kalçalarını masanın kenarına dayayarak eğiliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, başparmağıyla ağızımdaki ruju fırçalıyor.

"Merhaba," diyor, sonra doğruluyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Özellikle değil, hayır."

"Bugün teslim alma sırasında Stephen'ın ailesiyle karşılaştım." Yüz ifadem sabit kalınca kaşlarını çatıyor. "Bana neden aniden ve beklenmedik bir şekilde onu ve kardeşini Amerika Birleşik Devletleri'nde yatılı okula göndermeye karar verdiklerini söylediler?"

En iyi şaşkın ifademi takındım, ancak masumiyetimi satın almasını sağlamaktansa ona çölde kum satmaya çalışsam daha şanslı olurdum.

"Emin değilim. Bununla birlikte, kararlarından dolayı onları takdir ediyorum. Bence bu harika bir fikir. Özellikle Justin,

oradayken bir iki şey öğrenebilir." "Tristan."

"Aslında, buraya geri adım atmadan önce bir iki şey öğrenmesi için yürekten teşvik edilebilirdi."

"Bana MILF dediği için on üç yaşındaki bir çocuğu sürgün mü ettiniz?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum masumca. "Ailesi, kendilerine ilgili bir üçüncü şahıs tarafından sunulmuş ya da sunulmamış olabilecek ampirik gerçeklere dayanarak harika bir karar verdi."

Başını sallıyor ama dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Peki Cato ortaokula gittiğinde ne yapacaksın? Onu RCA'ya gönderdiğimizizi varsayarsak, oranın nasıl bir yer olduğunu hatırlıyorsun. Ergen erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Hormonları. O zaman ne yapacaksın?"

"O Amerikan yatılı okulunda bir sürü boş yer var. Justin'in ortak ilgi alanları olan arkadaşlara sahip olmaktan hoşlanacağına eminim."

Mezuniyetten On Dört Yıl Sonra

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Sixtine

Kapıyı açıp sıcağı içeride tutan kapağı kenara iterek başımı eğiyorum ve arka bahçemize kurduğumuz glamping tarzı çadıra giriyorum.

Astra'ya dumanı tüten bir fincan sıcak kakao uzatarak, "Al bakalım, tatlım," diyorum. "Dikkatli ol, çok sıcak. Bir yudum almadan önce üzerine üfleyin."

Astra küçük, heyecanlı elleriyle fincana uzanıyor ve söylendiği gibi buhara üflüyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Merci, Maman."

Ailemin bana yaptığı gibi, Phoenix ve ben de Astra'yı iki kültürlü bir evde yetiştiriyoruz. Hiç Fransa'da yaşamamış olmasına rağmen, tamamen akıcı konuşuyor ve Fransızlığını en az benim kadar benimsiyor, bu da annemi çok memnun ediyor.

Babasının da akıcı konuşması yardımcı oluyor. Fıstık yağına karşı alerjik bir reaksiyon geçirdikten sonra hastanedeyken öğrendim. Phoenix'in hemşireyle kolayca ileri geri konuştuğuna tanık olmuştum. Ancak daha sonra, beni aklından çıkaramadığında bana yakın kalmanın bir yolu olarak bunu öğrenmek için yıllarını harcadığını söyledi.

O her zaman böyleydi; bazı arkadaşlarının eşlerine karşı gürültülü ve övüngeçli olduğu kadar bana olan takıntısında gizli ve sessizdi. Phoenix bana yıllar boyunca hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdi, ancak açık ara en iyi şey kızımızı kalbimin dilinde yetiştirme yeteneğiydi. O buraya gelene ve bana en doğal gelen sevgi sözcükleri Fransızca olana kadar bu hediyein önemini fark etmemiştim.

"Rahat mısın?" Tekrar uzanmasını işaret etmeden önce arkasındaki yastıkları kabartarak ona soruyorum.

"Evet. Öyle mi?"

Yanına sokuluyorum ve kalın battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde yukarı kaldırıyorum.

"Çok iyi. Sadece bir şey eksik..." Kupama uzanıp dudaklarıma götürüyorum, zengin kakaodan doyurucu bir yudum alıyorum ve takdirle mırıldanıyorum. "Parfait."

Mutlu bir şekilde kıkırdıyor ve ikimiz de gökyüzüne doğru bakarken kolumun kıvrımına gömülüyor. Astra iki yaşından beri, kendisine galaksiyi gösteren bir boyama kitabı hediye edildiğinden beri yıldızlara takıntılı. İsminin kökeninden ya da babasının ve benim onunla yıldızlar hakkında konuşmamızdan kaynaklanmış olabilir, ancak o zamandan beri bu takıntısı bağımsız olarak büyüdü.

Geçen hafta sonu sekizinci yaş günü için Kraliyet Gözlemevi'ni kiraladık ve iki astronot tam kostümleriyle katıldı. Onları büyük bir şaşkınlıkla izledi ve dinledi, orada bulundukları iki saat boyunca yerinden neredeyse hiç kıpırdamadı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde odamıza geldi ve Ay'da yürüyen ilk kadın olacağını açıkladı.

Phoenix hediye olarak bu çadırı onun için özel olarak yaptırdı. Klasik sert yapısına birkaç önemli yükseltme eklenmiş; yani soğuğu önlemek için dahili ısıtma ve optimum yıldız gözlemi için yarı saydam bir tavan.

Partiden bir gün sonra Phoenix babamla birlikte bir iş gezesine çıkmak zorunda kaldı. Sadece bu gece dönecek, bu yüzden öğleden sonra dışarıdaki ilk gecemiz için  adı kurmak üzere özel bir ekip geldi.

Çadıra ilk adım attığımızda en çok kimin şaşırdığından emin değilim, ben mi yoksa Astra mı? Phoenix, yüzlerce ayrı yıldız gece lambası, aşırı miktarda yastık ve battaniye içeren devasa kabarık bir yatak, bir yığın atıştırmalık ve hatta bir teleskop içeren mümkün olan en rahat yatıya kalma ortamını kurmak için yukarıda ve öteye gitti.

"Babam eve ne zaman gelecek?"

Saatime baktım. "Yakında.  oktan inmiş olmalıydı."

"Umarım hâlâ uyanıkımdır," diyor hülyalı bir şekilde.

"Merak etme tatlım, eğer uyuyorsan seni uyandırır."

Astra babasını parmağında oynatıyor. Ona karşı benden daha korumacı, tabii bu mümkünse, ve Astra Astor'un öldüğü yaşa yaklaşmaya başladıkça bu daha da belirginleşiyor.

Ona çok benziyor.

Phoenix ve Astor ikiz olsalar da, renk olarak birbirlerinin tam zıttıydılar. İlki koyu renk saçlı ve eşit derecede siyah g zl yken, ikincisi açık renk saçlı ve mavi gözlüydü.

Astra, Astor'un saçlarının aynısını miras aldı; güneşte ışıl ışıl parlayan koyu altın rengi ve kıızıl alt tonları benden almış. Yüzü onunkiyle aynı şekle sahip ve gülümsemesini hak eden herkese gösterdiği gamzeler onunkinin hayaleti.

En az onun kadar güzel.

Astor'a çok benzediği için ona bakarken iki kere düşünmek zorunda kaldığım zamanlar oldu, bu yüzden Phoenix için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bazen onu kır evimizin arka bahçesinde oynarken ona bakarken yakalıyorum ve biliyorum ki kardeşinin aynı adımlarla koştuğunu görüyor.

Astor'un özelliklerinden tek büyük farkı gözleri. Hangi kardeşin rengini seçeceklerine karar veremediklerine ve bu yüzden ikisini de temsil etmeye karar verdiklerine inanmak istiyorum. Sağ gözü siyah, babasınınki gibi obsidyen, sol gözü ise açık mavi.

Heterokromi hem çarpıcı hem de ürkütücü, çoğu insanın ona bakarken iki kere düşünmesine neden oluyor. Yıllar içinde buna alıştı ama korkarım büyüdükçe ve farklı türden dikkatleri üzerine çekmeye başladıkça daha da belirginleşecek.

Eve bir erkek arkadaş getirme düşüncesine boğuk bir kahkaha atıyorum. Bir erkek ismi söylediği anda babası kalp krizi geçirecek.

"Bak!" Heyecanla gökyüzünü işaret ediyor. "Kayan bir yıldız. Gördün mü anne?"

Başımı onun yüzünü incelediğim yerden kaldırıp gökyüzüne çeviriyorum ve tam zamanında kayan yıldızın sönerken kuyruğunu yakalıyorum.

"Ben yaptım. Bunların iyi şans işareti olduğunu biliyorsun, değil mi? Şimdi bir dilek tutmalısın."

Astra konsantrasyon içinde yüzünü buruşturuyor, dileycek bir şey düşünürken gözleri göz kapaklarının arkasında çılgınca hareket ediyor.

"Çabuk olun!"

Gözleri coşkulu bir heyecanla kocaman açılmıştı.

"Buldum!"

"Güzel. Bunu kalbine yakın tut. Başka kimseye söyleyemezsin, yoksa gerçekleşmez."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyor.

Kaşlarımı kaldırarak ekliyorum: "Babana bile söyleyemezsin."

Yüzü düşünüyor. "Ama ya sorarsa?"

Yumuşakça gülüyorum. "Bu sırrı ondan saklamalısın."

"Kızacak mı?"

Saçlarını geriye tarıyorum ve alnına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Hayır, küçük yıldız. O yapmayacak."

İkna olmuş görünmüyor. "Tamam o zaman."

Hava berrak ve gökyüzü açık, görünürde tek bir bulut yok. Yıldızları izlemek için mükemmel bir gece. Gökyüzünün siyah gölgesine baktığımızda, uzun zamandır görmediğim yıldızları görüyorum.

"Şuradaki küçük yıldız görüyor musun? Büyükayı'nın hemen yanındaki?"

"Evet."

"O benim yıldızım."

Astra çocukluk merakıyla dolu bir yüzle bana bakıyor. "Senin yıldızın mı?"

Başımı sallıyorum. "Kaç tane yıldızım olduğunu biliyor musun?"

Başını şiddetle ileri geri sallıyor. Küçük yüzüne baktığımda, gökyüzünün tek siyah irisinde yansıdığını görebiliyorum, sanki oraya dövme yapılmış gibi.

Komplocu bir şekilde, "Beş bin" diye fısıldadım. "Beş bin mi?"

"Tam olarak beş bin on altı." Sırıtiyorum. "Baban duygusal olabiliyor."

"Babam sana yıldızları mı aldı?" Sesinde duyabiliyorum, babasına duyduğu hayranlık bu açıklamayla daha da artıyor.

"Aldı. Benim için her zaman onları satın alır, büyükler gibi küçük dönüm noktaları için. Sanırım bunları satın almak mümkün olsaydı bana bir gezegen satın alırdı."

Geri fırlatılan bir kapağın sesi yankılanıyor, ardından "Hata yapma, istersen sana bir gezegen bulurum vahşi kız."

Kocam sanki o kayan yıldızın üzerine onu dileyerek çağırmışım gibi görünüyor.

Ve belki de yaptım. Belki de yaptım.

Phoenix aynı anda paltosunu çıkarıp çadırın içinde adım atıyor, sonra da örtüyü kaldırıyor.

ve yanıma kaydı, sıcak kollarını ortama doladı ve neredeyse acı dolu bir iniltiyle yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"Sonunda eve döndüm," diye mırıldanıyor boğazıma doğru, derin derin nefes alarak.

Kalbim sakinleşirken geriye uzanıp ensesini avuçluyorum, tırnaklarımı başının ve boynunun eğiminde tam da onun sevdiği şekilde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Nix," diye iç geçirdim.

"Baba, buraya gel!" Astra diğer tarafımdan talep ediyor.

"Birazdan, küçük yıldız." Boğazımı yalıyor ve kulağımla ısıyor. "Önce annene merhaba demeliyim."

Hoşnutsuzca suratını asıyor ama ben bunu fark etmiyorum bile. Phoenix'in eli kazağımın altından kayıyor, karnımın genişliğinde geziniyor ve göğsümü avuçluyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Seni özledim," diye nefes alıyorum.

"Hiçbir fikrin yok." Elleri her yerde. Beni hissediyor. Beni okşuyor. Sanki birkaç gece uzak kalmak ona kıvrımlarımı unutturmuş gibi benimle yeniden tanışıyor. "Bir dahaki sefere sana bir gezegen alacağım."

Yavaşça nefes alıyorum ve ona doğru dönüyorum, sırtım Astra'ya dönük. Aramızdaki uzun kavuşmalara tanıklık etmeye alışkın olduğu için daha fazla araya girmiyor, sadece pelüş astronotunu göğsüne bastırıp gökyüzüne bakmaya devam ediyor.

Phoenix kalçamı kavriyor ve beni kendine doğru çekiyor, bacaklarımdan birini onunkine geçiriyor ve kıcımla avuçluyor.

"Hayır- Nix, bana bir gezegen satın alamazsın."

Kaşları çatılıyor, anlamadığında gözlerinin arasında beliren o derin çizgi ortaya çıkıyor.

"Neden olmasın?" Kızıl saçlarımla tellerini avuçluyor, onları sahiplenerek yumruğunun etrafına sarıyor ve karanlık, saplantılı gözlerle onlara bakıyor. "Sen güneşsin," diye fısıldıyor. "Her gezegen senin etrafında dönüyor, senin bir anının tadını çıkarmak için çaresizce

tıpkı geri kalanımız gibi. Onların da size ait olması uygun olacaktır."

Düğün günümüzde babam beni koridordan geçirirken, beni Phoenix'e teslim ederken tereddüt etti. Elimi bırakmadı ve son bir kez daha emin olup olmadığını, ne yaptığımı bilip bilmediğimi, Phoenix'in beni gerçekten mutlu edip edemeyeceğini sordu.

O zamanlar ona bunu yapabileceğine ve yapacağına dair güvence vermişim.

Bugün ona kocamın, sırf bana verebilmek için göklere uzanıp yıldızları gökyüzünden indirebilecek bir adam olduğunu söyledim. Sırf benim gülümsediğimi görmek için ayın kendisini çalabilecek bir adam. Sırf beni korumak için benimle en şiddetli fırtınalar arasında durabilecek bir adam.

Kocanız size bir ayçiçeğinin güneşe baktığı gibi baktığında -yolculuğunu takip etmek, ışığında güneşlenmek için umutsuzca her yöne döndüğünde- yardım edemezsiniz ama gerçekten güneş olabileceğinizi hissedersiniz; parlak, yakıcı ve güzel.

O zamanlar bunu biliyordum ama babama ifade edemiyordum.

Artık yapabilirim.

Phoenix beni ciğerlerindeki nefesten daha çok seviyor.

Yüzünü kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, birkaç günlük ayrılıktan sonra onun tadının keyfini çıkarıyorum.

"Gökyüzünün bir kısmını başkalarına bırak, Nix. Ben beş bin on altı yıldızla mutluyum."

Gözlerini ağızma indirdi, göz bebekleri şişti. Başparmağı alt dudağımı okşuyor.

"Beş bin on yedi."

Başparmağını öpüyorum, sonra söyledikleri anlaşılıyor. "Ne?"

Arka cebine uzanırken bakışları benimkinde sabit kalıyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm; IAU'da çok inatçı davrandılar." Bir parça açıyor

ve bana uzattı. "On yıl boyunca her günümü aldı ama sonunda kazandım."

Elimdeki belgeyi inceledim. Satış senedi.

Satın alma tarihi.

Yıldızın adı. Sirius.

Sirius, başaracağımızdan emin olmadığım zamanlarda ilk baktığımız kişi. Sayısız kez izlediğimiz ve son on beş yıldır bize yol gösteren ışık olan Sirius. Sirius, Phoenix'in mümkün görünmemesine rağmen benim için alacağına söz verdiği kişi.

Ve yaptı da.

"Nasıl?" Sesim gibi ellerim de titriyor. "Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum."

Tepkimden memnun, sırtışı gördüğüm en kibirli sırtış. "Söz konusu sen olunca imkânsız diye bir şey yoktur."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve çaresizce ona daha yakın, sonsuz derecede yakın olmak istiyorum. Minnettar bir iniltiyle sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor. Bir eli açgözlülükle kışımı avuçlarken, diğeri enseme kavlıyor ve beni ona sabitliyor.

"Nix-" Dudaklarımı onunkilerden güçlükle ayırıyorum, nefes nefese kalıyorum. "Bunu 13 yaş altında tutmalıyız... Astra."

Havayı ciğerlerine çekme şekli nefes alışının da aynı şekilde etkilendiğini gösteriyor. "Bunu sonra bitiririz," diye söz veriyor ya da uyarıyor, hangisi olduğundan emin değilim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yorganı arkaya atıp ayağa kalkıyor, paltosunu aceleyle attığı yere doğru yürüyor ve yerden alıyor.

Onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanıp Astra'ya dönüyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde mırıldanıyorum: "Birkaç yıl içinde muhtemelen ilk aşkını yaşayacaksın. Sonra da ilk erkek ya da kız arkadaşın. Unutma, asla yetinme. Sana tıpkı babanın bana davrandığı gibi davranmayan kimseyle çıkma, tamam mı?"

"Bana bir şeyler satın alan biri mi?" diye fısıldıyor. "Şart değil. Önemli olan para değil çünkü Herkesin sahip olduğu bir şey değil. Biz son derece şanslıyız," diye açıklıyorum. "Hayır, size tüm kalbini hiç çekinmeden verecek biri."

"Denerim."

Elini sıkarak, "İstersen sana yardım edebilirim" diyorum. Omuz silkiyor. "Olabilir. Erkekler iğrenç zaten."

"Kesinlikle," diye araya giriyor Phoenix, bu kez yatağa kendi tarafında girerek. "Erkekler güvenilemeyecek korkunç yaratıklardır ve onlardan hıyarcıklı veba gibi dehşetle kaçınılmalıdır."

Gözlerimi deviriyorum ama karşı koymuyorum. Astra bu konuşmayı çoktan geride bırakmış, babasına gece gökyüzünde keşfettiği şeyi göstermekle meşgul.

Daha sonra Astra babasının kolunun altında mışıl mışıl uyuyor. Yüzü babasının göğsüne yaslanmış, nefes alış verişinin ritmiyle aşağı yukarı hareket ediyor. Phoenix ona hayretle bakıyor, yıldızlardan çok daha fazla etkilenmiş durumda. Parmaklarını onun saçlarında sessizce gezdiriyor, gecesini bu şekilde geçirmekten memnun.

Kaldığımız yerden devam ederek, "Bundan henüz yıllar uzakta olduğumuzu biliyorum, ama ona bu şekilde helikopterle ebeveynlik yaparsanız asla kimseyle tanışamayacak" diyorum.

Bana doğru kısık bir bakış fırlattı. "Birincisi, hiçbir erkek benim küçük kızım için yeterince iyi olmayacak. İkincisi, asla kimseyle çıkmayacak. Asla." Eli kızın etrafında sıkılaşıyor. "Evden çıkmasına izin verilmeyen bir kızın peşine düşecek bir erkeğe meydan okuyorum."

Dudaklarımda gevşek bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Önümde bir savaş var, bundan eminim. "Zavallı kız," diye fısıldıyorum düşünceli bir şekilde. "Kulesinden asla ayrılamayacak."

Cesur birinin ona ulaşmak için kalenizin duvarlarının arkasına geçmesi gerekecek."

Uyarırcasına hırlıyor, göğsünde gürleyen ve dudağını hırıltıya dönüştüren derin bir ses. Bunun karşısında gülüyorum, onu patlamadan önce etkisiz hale getirmeye alışkın olduğumda onun tiyatrosundan kolayca korkmuyorum.

Sadece kahkahalarımın sesi bile omuzlarındaki gerginliği hafifletmeye yetiyor. Birkaç dakika boyunca kızımızın uyumasını izliyoruz.

"Bir tane daha ister misin?"

Soru, daha önce iki kez sorduğu gibi, usulca, merakla fısıldanıyor. Konuyu zorlamak istediği ya da bu konuda belirli bir fikri olduğu için sormadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Soruyor çünkü her zaman olduğu gibi ne istediğimi kontrol ediyor. Sırf sormadığı için gizli tutuyor olabileceğim bir arzumu es geçmediğinden emin olmak için.

O da soruyor.

Benim cevabım da aynı.

"Hayır." Onlara doğru uzanıyorum ve parmak uçlarımı Astra'nın pembe yanağında yumuşak bir okşayışla gezdiriyorum. "Ama belki bir gün."

Evlat edinmeye hazır olsaydım ona söylerdim.

Mezuniyetten On Beş Yıl Sonra

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Thayer

Bütün öğleden sonra mutfaktaydım ve akşam yemeğini mükemmelleştirmeye çalışıyordum. Aşçılığım la pek ünlü değılimdir ve genellikle tüm yemeklerimizi şefimizin yapmasına izin veririm, ancak bu akşam için onu görevden almayı seçtim.

Bu kısmı onun halletmesine izin vermek daha kolay olurdu, böylece yaklaşan yüzleşmeye odaklanabilirdim, ama bir yanı m - aptalca, mantıksız bir yanı m - mükemmel bir akşam yemeğı pişirirsem belki her şeyin yoluna gireceğini düşündü.

Yemek masasına iki tabak koyup oturuyorum ve endişeyle ellerimi sıkıyorum. Sonra kocamın eve gelmesini bekliyorum.

Boğazımın arkasına ağır ve ekşi bir safra oturuyor. Kalbim hızla çarpıyor ve ellerim nemli. Kendime vücudumda bu reaksiyona neden olan şeyin sobanın ısısı olduğunu söylüyorum ama öyle olmadığını biliyorum. Titriyorum, keşfettiğim şeyin iyi bir açıklaması olduğunu umuyorum.

En son RCA'da olduğu gibi dünyanın tekrar altımdan çekilip alınmayacağını.

Kocamı paylaşmaya alışkınım. O İngiltere'nin en büyük yıldızı, David Beckham'dan bu yana en ikonik futbolcu ve kültürel ikon. Nereye giderse gitsin her iki cinsten de milyonlarca hayranı ayaklarına kapanıyor. Ben sadece parçalarını almaya ve başkalarının onun parçalarını kendilerine mal etmelerini izlemeye alışkınım.

Ama bu
değil. Bu
asla olmaz.

Ön kapı açıldı. Hemen ardından Rhys uşağımız James'i selamlarken anlaşılmaz mırıldanmalar duyuluyor ve sonra benimle birlikte yemek odasına geliyor.

"Tatlım, ben geldim!" diye haykırıyor, neşeli bir Amerikan aksanı takınarak.

İş gezisi çok iyi geçmiş olmalı.

Asit midemde bir kez daha şişiyor ve ağırlı kramplara neden oluyor.

Sırtım kapıya dönük olduğu için beni arkamdan kucaklayıp yüzünü boynuma gömmeden önce ona bakamıyorum.

"Evde olduğum için çok mutluyum, aşkım." Derin bir nefes alıyor ve sonra takdirle homurdanıyor. "Kokunu bir kez çektim mi sarhoş oluyorum. Aşk sarhoşu." Arkamı dönmeden sesindeki sırıtışı duyabiliyorum.

"New York nasıldı?"

"Harikaydı, tabii tüm zaman boyunca seni düşündüğüm gerçeğini saymazsak."

Kollarında ne kadar sert olduğumu fark etse de yorum yapmıyor. Sesi kendisi gibi geliyor. Mutlu, kaygısız, rahat.

Kocam, tam olarak onu tanıdığım
gibi. Yalancı değil.

"Harika kokuyor. Trudy mi pişirdi?"

"Hayır, onu eve gönderdim." Sesimdeki boş notayı artık saklayamıyorum. "Bu akşam yemek yaptım. Nohutlu köri."

Rhys sertleşiyor ve beni yavaşça bırakıyor. Arkamda kendini tam boyuna kadar açtığını duyuyorum, elleri ellerimi bırakıyor

Vücudu. Sonra masanın etrafında dönerek tabağının onu beklediği yere geliyor ve karşımda durduğunda yüzüme ilk kez bakıyor.

Bakışlarımız birleşiyor ve gözleri hafifçe kısılıyor. Yüzümdeki gergin ifadeyi ve dudaklarımın sert çizgisini incelerken elini düşünceli bir şekilde çenesine götürüyor.

"Benim favorim," diye yorum yapıyor. Bu akşam özellikle bu yemeği yapmamın bir nedeni var; bana ihanet ederken bile ona evde ne kadar harika bir karısı olduğunu hatırlatmak. "Eve ne güzel bir hoş geldin." Ses tonu temkinli, az önceki hafiflik artık yok. "Çocuklar nerede?"

"Nera'da kalıyorlar." Şarap kadehimden bir yudum alıyorum, kuru kırmızının tadını çıkarmak ve sözlerimi ölçmek için bir an ayırıyorum. "Bunun için burada olmalarını istemedim."

Rhys kalın kalın yutkunuyor. Gözleri daha da kısılıyor, sonra beden dilimde çözölemeyen bir bilmecenin cevabını bulacakmış gibi beni boydan boya tarıyor.

"Onları ne için burada istemedin?" diye soruyor sonunda. "Sorun nedir?"

Yüzünde gerçek bir endişe var, ona ihtiyacım olan her savaşta mücadele edeceğine dair bir söz yüz hatlarına kazınmış.

Bu benim kocam.

Buradaki adam.

Bir ay kadar önce hayatımda ikinci kez asansörde sıkıştığımda beni kurtaran adam.

O ve ben Sinclair Royal'de arkadaşlarımızla buluşup portföyümüzün durumunu konuşacak, ardından öğle yemeğine çıkacaktık. Ondan dakikalar önce geldim ve asansörle tek başıma yirminci kata çıktım.

On yedinci ve on sekizinci arasında bir yerde, yüksek sesli, gıcırtılı bir ses duyuldu ve ardından kafes aniden, sarsılarak durdu.

Asansörün aniden durmasıyla ellerim ve dizlerimin üzerine yığıldım.

Sıkıştığımı fark etmem saçlarımı yüzümden uzaklaştırmamın uzun sürmesine neden oldu.

Dehşete kapıldığımı ve bayılmanın eşiğinde olduğumu fark etmem çok daha kısa sürdü.

Geçmişte annemin birçok tehlikeli erkek arkadaşından saklanma deneyimim beni dar alanlardan korkar hale getirdi. Klostrofobimi ya da kaçınılmaz olarak ortaya çıkan paniği tetiklememek için onlardan kolaylıkla kaçınıyorum, ancak arızalı asansörler beni çekiyor gibi görünüyor.

İlk kez asansörde kaldığımda şanslıydım çünkü Rhys de benimle asansördeydi.

Bu sefer değildi. Sabırsız olduğum ve onu yanımda görmek için birkaç dakika daha beklemediğim için kendime lanet ettim.

Korkudan aklımı kaçırmışken yalnız olmak bu deneyimi çok daha korkunç hale getirdi.

Yere, köşeye oturdum, bacaklarımı göğsüme çektim, gözlerim kapalı ve ellerimi kulaklarımın üzerine sıkıca bastırarak aşırı duyuşal yükü bastırmaya çalıştım. Eğer göremez ya da duyamazsam, belki asansörün orada olmadığına inanabilirdim. Belki duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissetmezdim.

Ne kadar denesem de gürültüyü ya da gürültüsüzlüğü engelleyemedim.

Beni en az fren gıcirtısı kadar korkutan ürkütücü sessizlik ve ardından gelen çığlık atan metal sesi ve başımın üstünden gelen gürültülü bir gümbürtü değil.

Ellerimi kulaklarımdan birkaç santim kaldırarak başımı kaldıracak zamanım olmuştu ki, tavandaki bir panel büyük bir gürültüyle ayaklarımın dibine düştü.

Dehşet çığlığım boğazımda hazırda ama onu serbest bırakmaya fırsatım olmadı. Gözlerimi kırdım ve birden Rhys benimle birlikte kafesteydi.

Klostrofobinin bana en büyük dileğimi halüsinasyon gördürdüğüne inandığım için kocamın imkansız görüntüsüne tepki vermedim.

Ta ki bana endişeli ve araştırmacı bir çift gözün altına yerleştirilmiş tanıdık çarpık bir sırtış verene kadar. Elleri aynı nefeste bana uzandı, saçlarıma "merhaba aşkım" diye fısıldarken beni kollarının arasına aldı.

Daha sonra Bellamy'den, asansörde mahsur kaldığımı öğrendiğinde, acil durum merdivenlerini tek seferde koşarak çıktığını, on sekizinci katta zar zor nefes nefese kaldığını ve beni mahsur bırakan makineyi yok etmeye kararlı bir şekilde asansöre doğru fırladığını öğrenecektim. Kapıları çıplak elleriyle zorlayarak açtı ve etkileyici bir atletizm gösterisiyle, durduğu yerle asansörün iki kat arasında sıkışıp kaldığı yer arasındaki on metrelik mesafeden aşağı atlayarak kafesin üzerine yumuşak bir iniş yaptı. Paneli tekmelemiş ve Örümcek Adam'ın kendisi gibi yanıma düşmüştü.

Asansör boşluğuna ve aşağıdaki kafese atladığında, itfaiyecilerin bizi kurtarmaya gelmesi için gereken süre boyunca kendini benimle birlikte hapsedeceğini biliyordu. Bunu iki kez düşünmeden yaptı, Bellamy onu durdurmak için elini bile uzatmadan kendini sahanlıktan aşağı attı ve biz beklerken iki saat boyunca bana sarıldı, varlığı anında sakinleştirdi.

Özgürlüğümüze kavuştuğumuzda, kahramanlıklarının haberi hızla yayıldı. Ertesi sabah London Times'ın kapağını süslediğini görmek sürpriz olmadı.

Bu Rhys. Bu benim kocam. Bu daha bir ay önceydi.

Ve şimdi buradayız, birbirimize bakıyoruz, tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyoruz, altımızda çok daha dik bir düşüş var ve düşüşümüzü yakalayacak bir kafes yok.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Konuşmamız gerek."

"Kulağa uğursuz geliyor." İri gövdesini koltuğuna indirirken kıkırdıyor. Ben de gülmeyince yarı yolda donup kalıyor, gülümsemesi anında yüzünden siliniyor. "Gümüş mü?"

Gözlerimde yaşlar var ama onları kırıştırıyorum. Eğer şimdi ağlamaya başlarsam, cesaretimi kaybedeceğim. Daha kolay olan yolu seçeceğim, günlerce tereddüt ettiğim, onunla yüzleşmek mi yoksa mutlu bir cehalet içinde yaşamak mı diye acı çektiğim yolu.

Mutluyuz. Bilmediğim şey bana zarar vermez, değil mi? Yanlış.

Sol elimdeki mücevherlerle oynuyorum. Rhys'in on yıl önce parmağıma taktığı kocaman nişan yüzüğü ve alyans. Bana bir soru soruyor ama kulaklarımdaki uğultudan onu duyamıyorum.

Yüzükleri çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

Ahşap yüzeye sessizce dokunuşlarının sesi, aramızda asılı duran gergin, sağır edici sessizlikte bir silah sesi kadar yüksek yankılanıyor.

Rhys'in elindeki kadeh ağzının yarısına kadar donar. Kaşları birbirine çarpıyor, bakışları halkalar üzerinde sabit kalıyor. Şimdi oturuyor, ki bu iyi bir şey. Tepemde dikilip varlığıyla gözümü korkutsa bunu yapamazdım.

O kadar yavaş ki neredeyse dayanılmaz, içmeden bardağı yere bırakıyor. Yüzündeki şaşkın ifade sadece gözlerinin hızla koyulaşan rengiyle gölgeleniyor.

Kocam asla çabuk sinirlenmez. Asla.

Üzerimdeki hak iddiasının tehdit altında olduğunu hissetmediği sürece hayır. Bunun yüzüklerimi çıkarmamdan daha açık bir göstergesi olamaz ve eğer yüzüne bakılırsa bundan nefret ediyor.

İkiyüzlü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sorusundaki dikkatle kontrol edilmiş öfke, bakışlarının gücü altında eğilecekmişim gibi hissedene kadar cesaretimi zayıflatıyor.

Aklımı başıma topluyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum.

"Bu yüzükleri parmağıma taktığında, bir yemin ettin.

İkimiz de yaptık. Hayatımızın geri kalanında sadık kalmak için."

Sol gözünün altındaki kas seğiriyor. "Evet."

Yüzükleri ona doğru itiyorum. Tahtaya sürtünmelerini istememiştim ama sürtünüyorlar ve o da irkiliyor. Masanın üzerinde kayıtsızca duran eli sıkı, acımasız bir yumruğa dönüşüyor. Derisinin altından şişkin damarlar çıkıyor ve bileğinden aşağıya doğru uzanıyor.

Bakışlarıyla buluşmadan önce yüzüklere başımı sallıyorum. "O zaman bunları takmak için hâlâ bir nedenim var mı?"

Öfkeli bir tıslama dudaklarının arasından keskin bir şekilde ısıklar çıkar.

Öne doğru eğiliyor, aramızdaki mesafeyi masanın üzerinden yiyor ve beni koltuğumun arkasına doğru kolayca cüceleştiriyor. Bu kadar yakından, gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum.

"Onları geri tak."

Her kelime öfkeyle çarpılmış.

Bunu yönlendirmesi gereken benim öfkem, kırılan benim kalbimken feci bir patlamadan saniyeler uzakta.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum çünkü soruma cevap vermeye niyetli görünmüyor.

Söyleyeceğim her ne kelime varsa, masaya sertçe vurduğu yumruğun sesiyle kesildi.

O kadar sert ki tabaklar, çatal bıçak takımları ve hatta şamdanlar yüzeyden bir santim havalandıktan sonra darmadağın bir şekilde tekrar yere düşüyor.

Nohutlu köri her yere sıçradı. Onun aksine, ben ürkmedim.

Rhys'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama her şeye hazırlıklıydım.

Öfke beni şaşırtmıyor.

"Yüzükleri hemen geri tak Thayer," diye öfkelendi.

"Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?"

"İş gezin iyi geçti mi?" Ses tonum hoş, soruyorum.

"Yapman gereken her şeyi yaptın mı?"

Bana dikkatle bakıyor.

"Evet..." "Neredeydin, Rhys?"

"Nerede olduğumu biliyorsun. Ben-"

Sanki yalan söyleyen benmişim gibi yüzünde beliren etkilenmiş şaşkınlık ifadesi, sonunda maskaralığımı bozmama neden oluyor.

"Bana tekrar yalan söylemeden önce, New York'ta olmadığını biliyorum."

Rhys'in yumruğu gevşer, damarlar eskisi gibi derisinin altında kaybolur. Sönüyor, yorgunluktan bitkin düşmüş gibi sandalyesine yığılıyor, yüzü aniden solgunlaşıyor. Aramızdaki mesafenin yeniden açılmasıyla yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Geçen hafta Rhys, Seymour'la birlikte genç ve çok aranan bir Amerikalı yeteneği Arsenal'de oynamaya ikna etmek için birkaç günlüğüne New York'a gideceklerini duyurmuştu. Yıldızlarınızı yeni oyunculara kur yapmak için kullanmak oldukça sıradan bir şey, bu yüzden hiç düşünmeden ona inandım.

Dürüst olmak gerekirse, bana saçını kestirmek için New York'a gideceği gibi gülünç bir bahane sunsaydı bile ona sorgusuz sualsiz inanırdım. Ona bu kadar güveniyordum.

Ama yalan söylemişti ve biz bu ailede birbirimize yalan söylemeyiz.

RCA'dan beri değil.

Bu bizim altın kuralımız.

"Hayes okulda bileğini kırdı. Birkaç kez aramayı denedim ama cep telefonuna cevap vermiyordun, ben de Seymour'u arayıp seni telefona bağlayıp bağlayamayacağını sordum. Beni inandırdığın gibi New York'ta değil de Londra'da olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin. İş gezisi falan yoktu." Mizahsızca gülüyorum. "Seni korumak için elinden geleni yaptı ama yalan söylemeye tamamen hazırlıksızdı, zavallı adam." Boğazıma düğümlenen gözyaşlarımı temizleyerek ekliyorum: "Uydurduğun bu ayrıntılı örtbas hikâyesi ve oturduğundan beri söylediğin tüm yalanlar göz önüne alındığında, başka bir kadınla buluşmak için bir yere uçtuğunu varsayıyorum."

Bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatma sırası bende. Eğildiğimde, ağzım öfke ve ihanetle çarpıtılmış öfkeli bir diktüs halinde. Her zaman yaptığım gibi kendimi duygularımın en kötüsünden korumak için savunma mekanizmam olarak mizaha başvuruyorum.

"Kaçınılmaz olarak ikinci eşinizi aldattığınızda kullanabileceğiniz bir ipucu: Yalanlarınıza onu da dahil etmeden önce arkadaşınızın mazeretiniz olduğunu bildiğinden emin olun. Bir dahaki sefere gerçekten paçayı kurtarabilirsin."

Rhys tiradımı bitirdikten sonra bakışlarımı tutuyor ve sessizliğin zehir gibi uzun saniyeler boyunca uzamasına izin veriyor. Gözleri esrarengiz, içlerindeki duygu derin bir şekilde korunuyor. Birkaç dakika önce öfke vardı ama şimdi hiçbir şey yok.

Öfkem aramızda demlenirken ve artarken orada oturuyoruz ve sonra aniden göz temasını kesiyor. Kalbimi söküp atmış olabilir.

Derin bir iç çekiyor ve gözleri kucağında duran ellerine kayıyor.

Balona batırılan bir iğne gibi, öfkem hiçliğe doğru patlıyor. İçimden fışkırmıyor, sadece... yok oluyor.

Ve geri gelmesini diliyorum çünkü tüm acıyı geride bırakıyor, şimdi öfkemin çok ihtiyaç duyulan koruması olmadan. Kendimi yalnız, savunmasız ve korkmuş hissediyorum ama bu sefer Rhys beni kurtarmak için asansöre atlamıyor.

Duvarlar üstüme üstüme geliyor.

Ne kadar kızgın olsam da, bir parçam -önceki o aptal, mantıksız parçam- başka bir açıklaması olmasını umuyordu.

Gözlerini kaçırın bakışları, bu nafil umudu kara tahtadaki kalemi silmek kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırıyor.

Geriye ben ve acım kaldı, başka bir şey yok.

"Oh, Tanrım... Rhys..."

Sesimdeki kırgınlık ikimiz için de belirgindi. Beni gerçekten aldatacağını düşünmemiştim.

Gerçekten bilmiyordum.

Son senemizde ayrıldığımızdan beri bana hiç yalan söylemedi. Bir kere bile. Beni bir daha böyle inciteceğini hiç düşünmemiştim.

Aptal, aptal, ben.

Gözyaşlarım geri geldi ve bu sefer onları durdurmak mümkün değil. Yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar, kalp kırıklığının kanıtı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum. Sesim kırılğan. Elle üflenmiş cam gibi, geçen bir esintiyle kolayca kırılıyor.

Neden sorduğumu bilmiyorum.

Umurumda da değil.

Bilmem gerek ama umurumda değil.

Umurumda değil. Belki yeterince söylersem inanırım. Belki var olmasını dileyebilirim.

Sessizliğini sürdürmesi, sadakatsizliğinin doğrulanması kadar canımı acıtmaya başladı. Birlikte geçirdiğimiz on beş yıldan sonra, en azından bir hata yaptıysa bana karşı dürüst olacağını düşünmüştüm.

Onu affetmezdim ama ona şimdi duyduğumdan biraz daha fazla saygı duyardım.

Masadan kalkarken ellerimde bir şiddet var. Ayağa kalkıyorum ve momentumum sandalyemi kakofonik bir gürültüyle ayaklarımın dibinde yere düşürüyor.

Buna bakamıyorum, buna... neredeyse hayatımın yarısı boyunca evimi ve yatağımı paylaştığım bu yabancıya. Onunla aynı odada olmaya dayanamıyorum.

Onu hiç tanımıyorum.

Kapıya doğru yarı yoldayken eli dirseğime dolanıyor ve beni şiddetle göğsüne geri çekiyor. Beni o kadar sıkı kavlıyor ki kalbinin kıyafetlerinin arasından fırladığını hissedebiliyorum. Ondaki kurtulmaya çalışsam bile başım çenesinin acı veren sert çizgisinin altına kolayca giriyor.

"Bir daha beni bırakıp gitmene izin vermeyeceğim," diye bağırdı öfkeli bir şekilde.

"Bırakın beni!"

James büyük patlamanın kaynağını araştırmaya gelir, zamanlaması talihsizdir.

Sırada kocam var.

"Defol git," diye hırlıyor Rhys, dudaklarından çirkin bir kükreme dökülürken eli dirseğimi sıkıyor.

James başını saygılı bir şekilde eğip gözlerini olay yerinden kaçırarak kaçıyor. O gittikten sonra Rhys'in bakışları kapıdan bana doğru kayıyor. Bana hançer gibi bakıyor, gözlerinin bıçakları o kadar keskin ki bedenimde gerçek yaralar açıyor.

Aramızdaki hava o kadar ince ki nefes alınamıyor. Yine de göğsü öfkeyle inip kalkıyor, inip kalkıyor ve bulamadığım oksijeni içeri çekmeyi başarıyor.

"Ne zamandır beni aldatıyorsun?"

Çenesi birbirine o kadar sıkı kenetleniyor ki, ağzının içinde ezilmiş dişler olmamasına şaşırıyorum. "Seni aldatmıyorum."

"Kim o?" Sesimi zar zor tanıyabiliyorum. Küçük ve titrekti, her zamanki özgüvenimden eser yoktu. "Adı ne?"

"Seni aldatmıyorum, Silver."

Bana doğru son bir kez sertçe baktıktan sonra başını sallıyor ve düşen sandalyeye uzanıyor. Dirseğimi bırakıyor ve onun yerine bileğimi avucunun içine alıyor. Sandalye tekrar ayağa kalktığı anda beni içine itiyor.

Tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum ama eli sadece etrafımda sıkılaşıyor, dudaklarından çıkan hayvani bir hırıltı beni olduğum yerde kalmam için uyarıyor.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve bileğimi kendine doğru çekiyor. Bana bakmadan diğer avucunu açıyor ve yumruğuna sıkıştırdığı yüzükleri ortaya çıkarıyor. Peşimden gelmeden önce onları masadan aşmış olmalı.

Rhys alyansı dördüncü parmağıma takıyor, hemen ardından nişan yüzüğüm geliyor.

"Bunları çıkarman hiç hoşuma gitmiyor aşkım," diye uyarıyor, sesi gergin.

Sözleri, bunları söylerken kafama gerçek bir silah dayamış olmasından daha açık bir tehdit olmazdı. Zorlukla kontrol edebildiği öfkesinin gerginliği altında sesi titriyor ama sözlerindeki öfkeyi yumuşatmak istercesine avucumun içini öpüyor.

"Haklısın, New York'ta değildim." Gözleri benimkilere dikildi, derin, koyu, baştan çıkarıcı mavi. "Yalan söyledim." İtirafı karşısında ciğerlerimde kalan hava hızla ölüyor ama o buna izin vermiyor. "Chicago'daydım."

Donup kaldım.

Benim

memleketim.

"Neden?"

"Annenizin geçen hafta tekrar nüksettiğine dair bir telefon aldım. Rehabilitasyona geri kabul edilmesine yardımcı olmak için oradaydım."

Soğuk bir esinti vücudumu sarıyor ve kelimelerimi elimden alıyor. Az önce bana söylediklerini sindiremiyorum bile. Kafamda ürettiğim gerçeklerden o kadar uzak ve o kadar farklı şekillerde şok edici ki, "Ne?" demekten daha anlamlı bir yanıt veremediğimi fark ediyorum.

Bacaklarımın arasında diz çökmeye devam ediyor, eli benimkini sıkıyor. "Sana yalan söyledim ve özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, bunu öğrenmeni hiç istemedim. Bu sırrı benimle birlikte mezara götürecektim." Elimi ağzına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "O her nüksettiğinde bunun seni nasıl etkilediğini, nasıl acı çektiğini biliyorum. Senin tekrar böyle incindiğini görme düşüncesine dayanamazdım. Bunun olmasına izin veremezdim."

Rhys'le çıkmaya başladığımızdan beri annemin dokuzuncu temizlenme girişiminden sonra, işlerin daha iyiye gittiğine dair umudum vardı. Bu sefer bir yıldan uzun süredir ayıktı. Bir lokantada düzenli bir işi, yeni bir dairesi vardı ve toplantılara katılıyordu. FaceTime aracılığıyla düzenli olarak iletişim halindeydik ve iyi görünüyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Her şeyin farklı olacağını ilk kez düşünmüyordum. Daha önce de olmuştu, sayısız kez. Ama hissettim ki

Bu sefer tam zamanıydı. Daha önce hiç atmadığı adımları atmıştı ve ben daha yaşıydim, daha bilgeydim, yalanları fark etmede daha becerikliydim, eğer gelirse acıya karşı daha korunaklıydim. Ya da ben öyle sanıyordum.

Gardımı indirir ve güvenimi ortaya koyardım.

Ivy'nin doğum gününe uçurtma gibi uçarak ve ucuz votka kokarak gelerek bu saflığın bedelini bana muhteşem bir şekilde ödetmişti.

Sonrasında günlerce ağlamıştım, bu yeni ihanet yüzünden tamamen paramparça olmuşum. Rhys bu kalp kırıklığımda da bana her zamanki gibi sadık ve kararlı bir şekilde destek olmuştu. Ama acımın onu nasıl sertleştirdiğini, içindeki öfkeyi taşa çevirdiğini görmüştüm.

Bu bir yıl önceydi ve o zamandan beri annemle neredeyse hiç konuşmamıştım. Nolan'dan bu süre içinde tekrar temizlendiğini duymuştum ama artık buna inanmıyordum.

Bağlam göz önüne alındığında, Rhys'in neden beni onuncu bir nüksetmeden uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Tepkimi ölçen gözlerle bana bakıyor ve yüz hatlarında beni tamamen alt eden bir yumuşaklık var.

"Bu yükü daha fazla taşımanı istemedim. Bundan önceki tüm nüksetmelerde ona yardım ettim ve iyileşene kadar da etmeye devam edeceğim, çünkü bir gün iyileşecek. Senin yerine ben üstlenebilecekken, bu acıyı tekrar tekrar yaşamam için hiçbir neden yok." Uzanıp yüzümü okşuyor ve yanağımdaki taze bir gözyaşını sanki hiç orada değilmiş gibi fırçalıyor. "Üç gün boyunca onun yanıdaydım ve alımının doğru yapıldığından emin oldum. Ona iyi bakılıyor. Güvende."

Telefonunu çıkarıyor ve bana odasının çektiği bir fotoğrafını gösteriyor. Yatağın başucundaki taze çiçekleri görmeden edemiyorum.

Zambaklar, en sevdiği.

Bu çiçeklerin odasında bulunmasının kimin düşünceli ilgisiyle sonuçlandığını tahmin etmek zor değil.

"Bunu daha önce de yaptık, o ve ben. Bir rutinimiz var. Ama bu daha önceydi. Seni incitti ve kızlarımızı da incitebilirdi, bu yüzden değişmesi gerekiyor. Ona pek yumuşak davranmadım. Sanırım bu sefer farklı olacak." Gözlerinin kenarları gerildi. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Sen gürültülüsün, komiksin, neşelisin ve o seni sessiz, üzgün ve kederli yaptığında kırmızı görüyorum. Ben sadece tüm acılarını dindirmek istedim, istemeden daha fazla incinmene neden olmak değil." Uzanıp sahiplenici bir hareketle boğazımı sıkıyor, gözbebekleri parlıyor. "Yalan söylemediğim şey, gittiğim süre boyunca seni düşündüğüm gerçeğiydi. Yalanlarımın beni şüpheli gösterdiğini anlıyorum ama hile yapmak?" Eli boğazımı sıkıyor. "Bana zaten her şeyi vermişken ne arayacağımı sanıyorsun? Başka birine dokunmaktansa bir uzvumu keserim daha iyi. Başka biriyle gülmektense bir daha asla ses çıkarmam. Sana tamamen bağlıyım, son on beş yıldır öyleydim ve önümüzdeki altmış yıl boyunca da öyle olacağım, ta ki yaşlanıp kırışana ve torunlarımızın birlikte büyümesini izleyene kadar."

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum ve bu baskının gözyaşlarımın o konuştuğu süre boyunca olduğu gibi serbestçe akmasını engelleyeceğini umuyorum. Bu faydasız bir çaba - onları durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım yüzümden aşağı akmaya devam ediyorlar.

Onu göremiyorum ama endişesini hissedebiliyorum. Belirsizliğini. Bana çarpan kalın dalgalar halinde ondan dalgalanıyor.

"Sana yalan söylediğim için bana kızgın mısın?" Elleri kalçalarımın altına iniyor ve yatıştırıcı bir şekilde bedenimde aşağı yukarı geziniyor. "Olmaya hakkın var. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz verdim."

Başımı şiddetle sallıyorum, hâlâ ağlıyorum.

Çok aptalca davrandım. Ve rahatlama o kadar muazzam ki, duygularımı kontrol edemiyorum.

Ayrılmak zorunda değiliz. Onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda değilim.

Tanrıya şükür.

Ağzımdan yeni bir hıçkırık kopuyor.

"Hayır." Nefesinin dudaklarına yapıştığını duyuyorum. "Beni her zaman koruduğun için teşekkür ederim." Kollarımın tersiyle gözlerimi silerek nihayet ona bir kez daha bakıyorum. Onu bıraktığım yerde, bir rahibin Tanrı'nın önünde diz çökmesi gibi önümde diz çökmüş, her santimetrekaresi benim tepkilerime uyum sağlamış ve bekliyor. "Şimdi seni suçladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçekten beni aldattığını düşünmüştüm. Buna inanamadım ama yalan söyledin... ve sonra seninle yüzleştüğimde hiçbir şey söylemedin."

Elleri kalçalarımnda acıyla geriliyor. "Konuşmadım çünkü fiziksel olarak yapamadım. Seni aldatacağıma inanacağın şokunun boğazımı sıkmasını engelleyemedim." Sesi taze bir öfkeyle derinleşiyor. "Peki ya ikinci eş kazması? O çok kötüydü," diye homurdanıyor. Parmakları yüzüklerimi buluyor, metal acı verici bir şekilde dokumaya saplanana kadar aşağı itiyor. "Bunları bir kez daha çıkarırsan Silver, bir daha asla yapamaman için müdahale etmek zorunda kalacağım. Benim için onları doğrudan parmağının kemiğine kaynatacak bir doktor bulacağım." Kızım sandalyenin kenarından sarkana kadar beni kendine doğru çekiyor, elleri belli belirsiz tehditkâr bir şekilde tenimi ileri geri okşuyor. "Ben iyiyim aşkım, ama beni bir daha itersen provokasyonuna verdiğim tepkiden ne kadar hoşlanacağını göreceğiz."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu sefer çuvallayan bendim, tüm zaman boyunca en büyük koruyucum gibi davranırken onu en büyük ihanetle suçladım.

Yüzümdeki ifade karşısında yumuşayarak, "Siz benim ailemsiniz ve sizi seviyorum," diye ekliyor.

"Beni affetmeni nasıl sağlayacağım, bilmiyorum. Ben
_"

"Affedildim."

Sözümü kesmesi, ben daha özrümü dile getiremeden sözlerimi yarıda kesiyor.

"Ama-"

"Affedildin."

Bu, tartışmaya açık olmayan gerçeklerin bir ifadesidir. "Ben hak etmiyorum-"

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünürdüm." Beni kollarının arasına alıp yerde kucağına çekiyor. Dudaklarında kibirli bir gülümseme beliriyor ve bu kadar çabuk normale döndüğümüz için son derece rahatlamış bir iç çekiyorum. "Bunun tek anlamı beni sevdiğin ve başka biriyle birlikte olduğum düşüncesine katlanamadığın. Buna nasıl kızabilirim ki?"

Boğuk bir hıçkırıkla kollarımı boynuna atıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Öpücük çaresizliğin ve içten özürlerin çığılığı. Çoğu insanın sadece hayal edebileceği türden bir sevgi ve sadakatle kükrüyor.

Şanslıyım ve bunu bir daha unutmayacağım ya da bundan şüphe etmeyeceğim.

Rhys öpüşmeyi kesecek kadar geri çekiliyor ama dudakları benimkilerin üzerinde gezinmeye devam ediyor. "Seni çabucak becereceğim ve sonra gidip kızları alıp buraya getireceğiz. Ne kadar geç olduğu umurumda değil, ailemin bu yüzden bir geceliğine bile benden kopmasına izin vermeyeceğim. Bu gece tek bir çatı altında birlikte uyuyacağız." Saçımı yumrukluyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Kafa derimdeki acıdan irkiliyorum ama yüzünü benimkinin üzerine çevirdiğinde gözlerim açılıyor. Bakışlarındaki öfke bir an için geri geldi, sadece son bir uyarıda bulunacak kadar uzun bir süre. "Artık beni terk etmekten bahsetmek yok. Artık ikinci eş şakası yok. Eğer artık benim karım değilsen, ben çoktan ölmüşüm demektir. Şimdi masaya uzan ve bacaklarını aç."

Mezuniyetten On Altı Yıl Sonra

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bellamy

Kapının diğer tarafında yüksek sesli bir kargaşa var. Kızgın, yüksek sesler duvardan içeri süzülüyor, ancak ne dedikleri anlaşılmıyor. Meseleyi kendim araştırmak üzereydim ki ofisimin kapısı uçarak açıldı. Şiddetli bir şekilde duvara çarpıyor ve neredeyse paramparça oluyor.

Hem aklımı hem de çenemi yerden hızlıca toplayarak bakışlarımı yoluma fırlayan adama çeviriyorum ve onu tanıdığımda içimden inliyorum.

Benimle yüzleşmek için burada olmasına şaşırmadım, sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Peter," diyorum soğukkanlılıkla. "Görüyorum ki kapıma da karına davrandığın kadar saygılı davranmaya karar vermişsin."

Sözlerim onu durdurdu.

Ona karşı bu kadar açık sözlü olmama alışık değil ama artık hüküm giydiği için ona tahammül ediyormuş gibi davranmama gerek yok.

"Seni aptal sürtük," diye tükürdü. "Beni çıkarman gerekiyordu."

Asistanım Rachel, gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişeli bir şekilde içeri daldı. "Polisi arayayım mı?"

Ona gülümsedim. "Sorun değil. Görünüşe göre Peter bana geri bildirimini anketimiz yerine yüz yüze vermeye karar vermiş. Ben hallederim, teşekkürler Rach."

Kapıda tereddüt ediyor, beni onunla bırakmaktan nefret ediyor. Boyunun 1.80 olduğu düşünülürse cesurca bir hareket. Ona güven verici bir gülümseme daha veriyorum ve bu sefer beni onunla bırakarak dışarı çıkıyor.

Dünyadan bıkmış bir halde iç çekerek ayağa kalkıyorum ve elbisemden bir parça tüy topluyorum. "İşimde iyiyim Peter. Aslında harikayım. Hayır, olağanüstü. Ama mucize yaratan biri değilim. Karını halka açık bir caddenin ortasında, güpegündüz, üç tanığın önünde dövdün. Ve bu, jüri için saldırının 4K tekrarını yayınlayan Ring kamera görüntülerini hesaba katmıyor bile. Muhammed Ali bile bu dövüşü kazanamazdı."

Hışımın masama geldi ve avuçlarını yüzeye vurdu. "Madem beni beraat ettiremeyecektin, o zaman neden sana yüz binlerce pound ödedim?"

Hiç istifimi bozmadan, "Ödeme konusunu açtığına sevindim Peter. Muhasebe bana seksen bin poundluk ödenmemiş bir bakiyeniz olduğunu söyledi. Bugün beni şahsen ziyaret etme nezaketini gösterdiğin için sana CFO'muzun ofisine kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım, böylece bu işi halledebiliriz."

Masama bir yumruk indirdi. "Sana tek kuruş ödemeyeceğim. Kaybettin."

Peter Gingrich gibi adamlar bende bu işi bırakma ve asla arkama bakmama isteği uyandırıyor. Ceza avukatı olmanın - haksız yere suçlananları temsil etmenin ya da herkesin kanun önünde eşit temsil edilmesine yardımcı olmanın - asil bir yanı olduğunu düşünürdüm. Ancak bugünlerde kendimi neredeyse evrensel olarak onun gibi adamları temsil ederken buluyorum - istediklerini elde edemedikleri anda en yakınlarına zarar veren şımarık, bencil, ayrıcalıklı pislikler.

Onlara dünyanın kendi etraflarında döndüğü ve eylemlerinin hiçbir sonucu olmadığı öğretilirdi. Peki, içinde

yetişkin dünyasında var. Ve bu sonuçlar ortaya çıktığında, bu adamlardan birinin duruma ayak uydurduğunu ve bunları sorumlulukla üstlendiğini henüz görmedim.

Bu öfke nöbeti, benden önceki adamın zayıflığının bir başka örneği ve hatırlatıcısıdır.

Ona sakın bir gülümseme veriyorum, onun seviyesine çıkmıyorum.

Ya da, onun durumunda, tecavüzcüler ve pedofillerle uygun bir şekilde onun seviyesinin olduğu cehennem çukurlarına kendimi alçaltmak.

"Bana hukuki tavsiyelerim için para ödüyorsunuz. Ve bir yıl öncesinden başlayarak size sürekli tavsiyem, daha hafif bir ceza karşılığında suçu kabul etmenizdi. Sana defalarca bu davanın kazanılamaz olduğunu ve jürinin senden nefret edeceğini söylediğim halde beni görmezden geldin." Ben konuştuğunda yüzü giderek daha da kızarıyor. Alnında bir damar çıkıyor ve burnunun köprüsüne doğru bir çizgi oluşturuyor. "Ama senin sorunun da bu Peter. Tanıştığın her kadından daha zeki olduğunu düşünüyorsun, işte tam da bu yüzden karın nazikçe buluşma saatini yanlış bildiğini söylediğinde, içgüdüsel olarak verdiğin tepki yardımları için ona teşekkür etmek değil, küstahlık olarak algıladığı bu davranışından dolayı onu öldüresiye dövmek oldu."

Damar şimdi kafasından patlayacakmış gibi görünüyor. Gözlerinin içine baktığımda, deliliğe sürüklendiği anı görüyorum.

Öfkeli bir kükremeyle ön kollarını kullanarak masamın içindekileri yere süpürüyor.

Şiddetli patlamaya ve ardından gelen gürültülü çarpışmaya rağmen, kalp atış hızım hala eşit.

Ta ki yere bakıp ailemin çerçeveli resminin paramparça olduğunu görene kadar. Rogue, ben ve çocukların Cornwall'a yaptığımız bir gezi sırasında panayırda geçirdiğimiz bir günden kalma bir fotoğraf. O ayakta duruyor, kucağında kuyruklu ve gülümseyen Rowan'ı tutuyor, ben ise çömelmiş Rhodes, Riot ve River'ı göğsümde kucaklıyorum.

Çocuklar bana en yakın kim olacak diye mücadele ediyor ve ben de onların bu tatlı kavgasına gülüyorum.

Bir yabancı bu samimi anı yakaladı ve bize gönderdi.

Bu fotoğrafa bayıldım.

Cam ortadan çatlamış, çatlaklar çerçevenin kenarlarına kadar uzanıyor ve bu sırada herkesin yüzünü gizliyor.

Çömelerek ona uzanıyorum, dalgınlıkla camın tozunu alıyorum, sanki bu sorunu çözecekmiş gibi.

"Burada neler oluyor?"

Kafamı kaldırdığımda Rogue'u kapımın önünde buluyorum. Elleri takım elbisesinin ceplerine rahatça gömülmüş, duruşu tehditkâr değil.

Ama yüz ifadesi kapkara ve ölü bakışları masanın diğer tarafında duran, yüzü bana bağarmaktan hâlâ domates kırmızısı olan adama sabitlenmiş durumda.

Gözleri yavaşça Peter'dan bana ve ayaklarımın dibindeki dağınıklığa kayıyor, gördüğü her şeyle birlikte giderek daha karanlık ve değişken hale gelen bir ifadeyle etrafı inceliyor.

Sonunda bakışları bana geri döndü. Beni dikkatle izliyor ve duygularımı anlamaya çalışıyor. "Bana ihtiyacın var mı, tatlım?"

Çatlamış çerçeveyi masama geri koyup gururla taşıdığı yerine yerleştiriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bunu halledebilirim."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanarak ofisimin sol duvarını kaplayan kanepeye doğru ilerliyor. Koltuğun üzerine çöküp uzanıyor ve ayak bileklerini kolçağın kenarından rahatça geçiriyor. "Fikrini değiştirirsen beni de çağır."

"Sen de kimsin lan?" Peter sorar.

Rogue takım elbisesinin göğüs cebine uzanır ve bir enerji barı çıkarır. Son zamanlarda Rogue çocukları Phoenix'le birlikte spor salonuna bırakıyor, Phoenix onlara dövüş sanatları öğretiyor, sonra da onlar antrenman yaparken ağırlık kaldırmaya gidiyor,

Bu yüzden her zamankinden daha çok yiyor. Otuz dört yaşında olan kocam hiç bu kadar çekici olmamıştı. Vücudunu iyice geliştirmiş, takım elbisesinin altında kasları dalgalanıyor ve benim tek yapabildiğim açıkça bakmak.

Odaklan.

"Ben kimim? Oh, bu kolay." Peter'dan daha zeki bir adamı dikkatli olması için uyaracak dişlerle dolu keskin bir gülümsemeyle kolayca sırtıyor, sonra çenesini bana doğru eğiyor. "Kocası." Enerji barını açıyor ve bir ısırık alıyor. "Bana aldırmayın. Sadece halka açık infazınıza sıradan bir gözlemci olarak geldim." Bana doğru bir el sallıyor. "Devam edin."

"Peter," diyorum, dikkatini tekrar bana çekerek. "Yarın cezanı çekeceksin. Eve gitmeni, duş almanı, pahalı bir biftek yemeni ve onlar seni önümüzdeki on yıl boyunca karanlık bir delikte çürümeye mahkûm etmeden önce son gecenin tadını çıkarmanı öneririm. Yarın seni bir daha görmek zorunda kalacağım son gün olduğu için söylemek istediğim birkaç şey var." Masamın etrafında dönüyorum, masamdan atılmış hatıra eşyalarının üzerinden geçerek onun önünde duruyorum. "Sen aşağılık, alçak bir adamsın. Hayatımda hiç bu kadar orantısız büyüklükte bir ego ve yetenek oranı görmedim ve bu, yaşamak için başarısız suçluları temsil ettiğim düşünüldüğünde bir şey söylüyor. Klas yoksunluğunuz ancak zeka yoksunluğunuzla aşılabılır. Senden daha eleştirel düşünme becerisine sahip kayalar tanıyorum ama bu bile seni aşar. Zenginliğin ve ayrıcalığının seni diğer mahkûmlardan üstün kıldığı inancıyla hapishaneye gireceksin ve onlar da bunun için sana öyle bir ders verecekler ki, ne olduğunu anlamayacaksın." Bir adım daha yaklaştım.

Yavaşça, bakışlarımı vücudunun uzunluğuna indiriyorum, onu ölçüyorum ve onu üzücü bir şekilde eksik buluyorum.

İşaret ettiğim incelemem bittiğinde, gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Omzunun üzerinden Rogue'un bana sırttığını görüyorum.

"Geçen sefer verdiğim tavsiyeyi dinlememiştin ama belki şimdi dinlersin. Merak etme, bariz mali sorunların göz önüne alındığında bu seferki müesseseden. Hazır mısın?" Omzunda var olmayan bir tiftik parçasını silkeliyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Nasıl sustalı yapılacağını öğren, ihtiyacın olacak. Mahkûmların çocuk istismarcılarından daha çok nefret ettiği tek şey, karılarını döven zengin beyaz erkeklerdir." Kibarca gülümseyerek ekliyorum, "Sen hapis haneye aitsin, Peter. Sicilime bir kayıp eklediğim için üzgünüm ama Londra'nın en iyi katilleriyle dirsek temasında olacağını bilmek bir kazanç gibi geliyor."

Peter zorlukla nefes alıyor, hava içinde sıkışıp kalıyor ve patlayacakmış gibi görünene kadar göğsünü şişiriyor.

Zorlukla verdiği bir nefesle, kelimeleri zehirli bir patlamayla bana doğru tısladı. "Seni lanet olası amcık."

Tükürük dudaklarından uçup yanaklarıma çarpıyor.

Omzunun üzerinden yorgun bir iç çekiş geliyor. Rogue ayağa kalkıyor, başını sallarken takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor.

"Gördün mü, şimdi çizgiyi aştın."

"Rogue-"

"Üzgünüm, tatlım. O artık benim." Peter'a doğru yürürken enerji barının ambalajını gelişigüzel çöp kutuma atıyor. Eli ensesini kavramak için yukarı kalkıyor. Peter'ın solgun halinden Rogue'un onun canını sıkıldığını anlayabiliyorum. "Ve Peter, benim yaklaşımımın karıminkinden çok daha az diplomatik olduğunu göreceksin."

Bununla birlikte, Peter'ın kafasını masama çarpma için tutuşunu kullanıyor.

Yüzünün sert yüzeye çarpma sesi ürpertici, kemik kırılması ve kıkırdak bükülmesi ofisimde yüksek sesle duyuluyor. Sıçradım, ellerim şok içinde ağzıma gitti.

"O bir uzlaştırmacı, onu bu yüzden seviyorum," diye ekliyor Rogue gülümseyerek, avı acı içinde inlerken benden rahatça bahsediyor. "Ve ben de ilişkideki kötü adam olmaktan çok mutluyum. Denge, anlıyor musun?" Peter'ı tekrar ayağa kaldırıyor. "Artık tanıştığımıza göre, izin verin

Bir şeyi açıklığa kavuşturun." Rogue tam boyuyla diğer adamdan beş santim daha uzun durmaktadır. Ona bakıyor, ezilmiş burnunu, kanayan elmacık kemiklerini ve morarmış çenesini görüyor. "Karıma bir daha hakaret edersen, dişlerinin parçalarını ofisinin zemininden bir cımbız ve büyüteçle toplarsın. Beni anlıyor musun?"

Peter telaşla başını sallar, ifadesi hâlâ öfke ve intikam vaadiyle çarpıktır. Rogue'un ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar dostça bir ifadeden düpedüz acımasızlığa dönüşür. Peter kalın kalın yutkunurken derisi hayaletimsi bir solgunluk alıyor.

"Bak, anladığını sanmıyorum. Mesajın iyice anlaşıldığından emin olmak için sana bir tadımlık vereyim."

Peter'in tepki verecek zamanı yok.

Rogue boynunu aşağı itiyor ve aynı hareketle dizini yukarı kaldırıyor. Çenesine acımasızca çarpıyor ve Peter'in en az on dişinin kırıldığını gerçek zamanlı olarak duyuyorum. Acı içinde uluyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, elleri acı içinde ağzını kapatıyor.

Rogue, yüzü Peter'inkiyle aynı hizaya gelene kadar ona doğru eğilir. "Bon appétit. Bilmiyorsan söyleyeyim, bu Fransızca," diye onu bilgilendiriyor. "Arkadaşım öğretti." Doğrudu, benimle Peter'in arasına girerek bedenimi ondan uzak tuttu. "Buradan canlı ve tek parça halinde çıkmaya izin verecek ruh halindeyken defol git buradan. Aşağı yukarı. Hiç kırık parmaklarla dişlerini yerden topladın mı? Ben yapmadım ama bana eğlenceli olmadığı söylendi." Rogue ayakkabısını Peter'in elinin arkasına koyar. Hafif bir baskı uyguluyor ve adam inliyor. "Fikrimi değiştirmeden ve sana bir şans vermeden önce iki dakikan var."

Peter elinden geldiğince ayağa kalkmaya çalışıyor, acıdan sersemlemiş ve zikzaklar çizerek yere kan damlatarak kapıya doğru ilerliyor. Dışarı çıkıp gözden kaybolmadan önce ona sesleniyorum.

"Peter."

O dönüyor ve ben Rogue'un bedeninin arkasından çıkıp kocamla omuz omuza duruyorum.

"Belmarsh Hapishanesi'nde dostlarım olduğunu bilmek sizi şaşırtır mı? Herkes benim hukuki hizmetlerimi bu kadar aşağı görmüyor. Basitçe istesem kaç tanesinin bana bir iyilik yapmak isteyeceğini bilseniz şaşırdınız." Omurgamı çelikleştirerek tısladım, "Beni tehdit etmek için bir daha ofisime gelersen, kocamın beni savunmasına ihtiyacım olmaz. Seni kendim halledeceğim. Lydia ve geçmişte incittiğinden emin olduğum diğer birçok kadın için."

Gidişini izlemek için kalmayacağım. Arkamı dönüp Rogue'a bakıyorum. Tehdidin geçtiğinden ve yakın bir tehlike olmadığından emin olana kadar gözlerini kapıdan ayırmıyor. Ancak o zaman bana bakıyor, yüz hatları yumuşuyor ve ağzı gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor, Peter'a yaptığı gibi yüzünü buruşturmuyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yerlerimdeki kan ve dişleri temizlemek için bir temizlik servisine para ödüyorsun."

Sırıttıyor, eli kalçama dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Bunu karşılayabilirim."

Homurdanıyorum, avuçlarım göğsünü buluyor. Bir süre dalgın dalgın gömleğinin düğmelerine bakıp onlarla oynadıktan sonra mırıldanıyorum: "Onu kendim de halledebilirdim, biliyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama beni kışın ortasında Sibiry'a'da çıtırçıplak koşmaya ikna etseydiniz, o size hakaret ederken uslu bir çocuk gibi sessizce oturmamı istemekten daha şanslı olurdunuz."

Bu görüntüye gülüyorum.

"İyi. Sanırım roller tersine dönseydi ben de aynı şekilde tepki verirdim."

Rogue ayılır, ifadesi bir anda ciddileşir. "Ona karşı dikkatli ol Bell. Yüzünde gördüğüm öfkeyi iyi bilirim. Onu son kez gördüğümüzü sanmıyorum."

"Yarın hapse girecek, umarım uzun bir süre kalır."

"Para ve güç pek çok kapıyı açar, bunu herkesten iyi biliyoruz" diye uyarıyor. "Tıpkı bu şeyler gibi

Suçuna bağılı olarak alması gereken tutukluluk yerine kefaletle geçici tahliyesini satın aldılar, ona indirimli bir ceza da alabilirler. Orada kadınlardan nefret eden bir düşman edindiniz. Lütfen dikkatli olmanızı rica ediyorum."

Ses tonundan ve yüzündeki açık endişeden dolayı göğsümdeki bir şey ölçülemeyecek kadar yumuşuyor. Uzanıp yanağını avuçluyorum. "Yapacağım, söz veriyorum."

"Size bir güvenlik görevlisi

çağırayım." "Hayır."

"Zil-"

"Hayır, Rogue. Ben korunması gereken sapığı olan bir pop yıldızı değilim. Bu aşırıya kaçmak olur - bana hiçbir şey olmayacak. Dikkatli olacağım ve dikkat edeceğim, ama bir koruma almayacağım."

O yapar a hoşnutsuz Gürültü ama değil yüzümdeki ifadeyi doğru okuyarak bu sefer kazanamayacağını söylüyor. "Peki. Ama kendini herhangi bir şekilde tehdit altında ya da korkmuş hissettiğin anda bana söylemen gerekiyor, tamam mı?" "Evet. Ve eğer iş o noktaya gelirse, o zaman

koruma sorusu."

Büyüleyici gülümsemesi geri geldi, sadece benim için sakladığı gülümsemesi. Bana daha sıkı sarılıyor. "Şu uzlaşmamıza bak. Bu evlilik içinde çok iyiyiz, tatlım."

Yüksek sesle gülüyorum, ellerim ensesinde dolaşılıyor. "Burada ne işin var senin? Rachel mı çağırdı seni?"

"Hayır, ama ben ortaya çıktığımda çok rahatlamıştı. Nedenini şimdi anlıyorum." Başını eğiyor ve ağzını tatlı bir öpücükle benimkine yapııştırıyor. "Seni görmek istedim."

Yanağını sevgiyle okşuyorum. "Kendi ofisinde olduğundan daha fazla benim ofisimde, biliyorsun."

"CKI'da çalışmaya başlarsan bunu kolayca çözebiliriz." Elleri belimde sıkılaşıyor. "Benim baş danışmanım ol. Kıcımlı hapisten kurtarmak için senin parlak zekana ihtiyacım var."

Rogue neredeyse lisanslı bir avukat olduğumdan beri beni Crowned King Industries için çalışmaya ikna etmeye çalışıyor. Evimizde kilise ve devletin ayrı olmasını tercih ederek her zaman reddettim, ancak bugünlerde reddetmelerim giderek daha az sertleşiyor.

"Temsil ettiğim her şımarık, zengin pislikle birlikte bu daha da cazip hale geliyor."

"Kesinlikle," diyor başını sallayarak. "CKI'da temsil etmek zorunda kalacağın tek şımarık, zengin pislik benim. Ve benden hoşlandığına eminim, bu yüzden savaşın yarısı şimdiden kazanıldı," diye ekliyor memnun bir sırıtışla.

"Senin gibi mi?" Gözleri kısıldı. "Bebeğim, seni seviyorum."

Göğsünden saf bir erkek memnuniyeti sesi yükseliyor ve beni serbest bırakıyor. Kapıya yöneldiğinde kaşlarım birbirine çarpıyor ama kapıyı kapatıp kilitledikten sonra hemen yanıma geliyor.

"Seni görmeye gelmemin başka bir nedeni daha var ama beklemek zorunda."

"Ne yap-"

Ağzı benimkine çarpınca sözlerim kesildi. Öpücüğünün gücü beni duvara geri itiyor. Boynumun yan tarafını kavırıyor ve ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken başparmağıyla nabız noktamın üzerinde daireler çiziyor.

Bana dokunduğunda içimde bir ateş yanıyor, elleri her zaman olduğu gibi taparcasına. Duvara yaslanmış, devasa bedeninin altında sıkışmış durumdayım, sıcaklığı beni sarıyor ve dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Onun dokunuşuna boyun eğiyorum ve o da boğazının altından inliyor.

"O otuzbircinin içini sözlü olarak boşaltmanı izlemek beni ne kadar zorladı biliyor musun?" Başımı salladığımda, nefessiz ve kelimelerden aciz, kıcımlı avuçluyor. "Sana göstermemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve beni çok sert horozuna bastırmak için kıcımdaki tutuşunu kullanıyor.

"Kızarıyorsun," diye mırıldanıyor, başparmağını yanağımda gezdirerek. "İlk yattığımızdan bu yana on yedi yıl geçti ve sen hâlâ kızarıyorsun." Yüzünü boynuma gömüyor, dili boğazımdaki deriyi yalamak için dışarı çıkıyor. "Daha mükemmel olabilir miydin?"

"İyi bir sesle şarkı söylersem durdurulamaz olurum."

Gülüyor ve dudakları tekrar benimkileri buluyor, kahkahasından tüm vücudu titriyor.

Kalçamı avuçlayarak elini bacağımdan kalçama doğru uzatıyor ve parmakları tangamın çizgisiyle oynuyor. İşaret parmağını altından geçiriyor ve yavaşça aşağı çekmeye başlıyor, ağzı hâlâ benimkine sahip çıkıyor.

Öpüşürken nefes nefese kalıyorum, ellerim saçlarını kavriyor ve onu daha yakına, hep daha yakına çekiyorum. Külotumu çıkardığında beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarım onu sarıyor ve yüksek sesle inliyor, sesi neredeyse acı veriyor. Kıçımı pençeliyor, açgözlü parmakları etimi kazıyor ve bizi masa sandalyeme doğru yürütüyor.

Oturdu ve beni kucağına aldı. Birkaç dakika boyunca tek yaptığımız öpüşmek. Amımı ona sürtüyorum, zevkten neredeyse vahşi sesler çıkarana kadar kalçalarımı uzunluğunun üzerinde ileri geri sallıyorum. Bunca zaman sonra ve dört bebekten sonra bile onu nasıl etkilediğimi duymak kanımı tehlikeli derecelerde ısıtıyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak, göğsünü itmek ve ayağa kalkmak için hem zihinsel hem de fiziksel tüm gücümü harcıyorum. Rogue hemen öne eğiliyor ve gözleri hâlâ kapalı bir şekilde bana doğru uzanıyor.

O kadar şehvet düşkünü ki kekeliyor, sonunda gözlerini açmayı başardığında iki kelimeyi zar zor bir araya getirebiliyor. "Ne- Ne yapıyorsun... Nereye gidiyorsun?" Gözbebekleri sersemlemiş, sesi arzuyla kalınlaşmış, saçları darmadağınık, dudakları dudak parlatıcımından parlıyor.

"Hiçbir yerde," diye cevap veriyorum. Sonra bacaklarını ayırıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Siktir," diye inliyor kemerini çözüp pantolonunun düğmelerini ustalıkla açtığımda.

Elimi olabildiğince etrafına sararak sikini dışarı çekiyorum ve öldürmek için içeri giriyorum. Dilimi şaftının alt tarafından yukarıya doğru gezdiriyorum. Ucuna geldiğimde, ağzımı etrafına kapatıyorum ve tüm horozunu ağzıma alarak uzunluğunu aşağı doğru itiyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Sen bir rüyasın, bunu biliyor musun? En sevdiğim fantezi."

Sikini aşağı yukarı sallamaya devam ederken bile övgüsünü onaylarcasına mırıldanıyorum. Çenemi gevşetiyorum ve boğazımı rahatlatıyorum, burnum karnına bastırıyordum kadar onu olabildiğince geriye alıyorum. İki eliyle saçlarımı yumrukluyor ve başımı aşağı yukarı yönlendiriyor. Anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor; iğrenç, ateşli aşk ve şehvet sözcükleri.

Taşaklarını avuçlayıp parmaklarımın arasında yuvarladığımda başı geriye düşüyor ve yüksek sesle küfrediyor. Yanaklarımı çukurlaştırıp sadece ucunu ağzıma alıyorum ve tüm vücudu titriyor, karnında tüyler diken diken oluyor.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor Rogue, öne doğru eğilip beni üzerinden itiyor. "Dayanamayacağım ve senin içine ihtiyacım var."

Onu duyulabilir bir patlamayla bırakıyorum ve kıcımın üzerine düşüyorum. Omzumdaki eli beni sırt üstü yere yatana kadar daha da itiyor ve sonra üzerime çıkıyor.

Beni yere yapıştırırken vücudu benimkinin üzerine kapanıyor. Bir avucu başımın yanına inerken diğeri bacaklarımı ayırmak için aşağı uzanıyor. Pantolonunu sikinin altından daha fazla aşağı çekme zahmetine bile girmiyor ve aniden girişime doğru bastırıyor.

Dudaklarımı bir kez daha buluyor, dilimde kendini tadıyor ve içime doğru iterken vazgeçerek inliyor.

Dudaklarından çıkan boğuk ses, ağzına karşı gülümsememe neden oluyor.

"Nasıl oluyor da benim için her zaman bu kadar ıslak olabiliyorsun, tatlım?"

Usluca gülüyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu daha yakına çekiyorum. Pompalamaya başlıyor ve ben de ona doğru eğilerek daha derin itişler arıyorum.

"Tam orada," diye nefes alıyorum.

"Öyle mi?" Tekrar itiyor, kalçalarını vahşice hareket ettirerek beni yere yapıştırıyor. "Buraya mı?"

"Mhmm," diye onaylıyorum, içimdeki o yumuşak noktaya vurduğunda gözlerimin arkasında yıldızlar kayıyor.

Tekrar yaparken sesinde kibir damlıyor. Ve tekrar. Ve tekrar. "Böyle mi?"

"Evet... evet... evet... Oh, Tanrım." Zevk sarmalları, içimde karanlık ve lezzetli, tüm vücudum yanıyormuş gibi hissedene kadar büyüyor ve yanıyor.

Yüksek sesli inlemelerimle şiddetli bir ürperti onu sarıyor ve hamleleri acımasızlaşıyor. Kalçaları bana çarpıyor, ikimiz de imkansız bir doruğa doğru ilerlerken etin ete çarpma sesi ofisimde yüksek sesle yankılanıyor.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye yalvarıyorum, başım enfes bir zevkle geriye atılıyor.

Hırlıyor, sesi kızgın. "Eğer sormak zorundaysan, bir koca olarak başarısız oluyorum demektir." Sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor, böylece içimde inanılmaz derecede derine gömülmüş halde onun üstünde oturuyorum. Nefesim kesildi. "Seni seviyorum." İçime giriyor, beni neredeyse karnıma kadar sokuyor. "Seni seviyorum amına koyayım. Her günümün uyanık olduğum her anı seni düşünmekle geçiyor." Homurdanıyor, sözleri neredeyse acıya dönüşüyor. "Sana olan saplantımın her geçen gün daha da güçlenmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum."

Tek gereken onun çılgınca itirafı. Yüksek sesle, boğazımı yırtan bir çığlıkla boşalıyorum. Bacaklarım kontrolsüzce titriyor, kaslarım bana çarpan zevk saldırısı karşısında isyan ediyor. Hâlâ salıverildiğimi haykırıyor ve ona kenetleniyorum ki o da kendi çılgınca kendinden geçme sesleriyle beni takip ediyor. Ben kemiksiz bir şekilde onun üzerine yığılırken, döllerinin ipi duvarlarımı sular altında bırakıyor.

Kollarını bana doluyor ve beni tutuyor, parmakları tanıdık bir okşayışla belimin üzerinde amaçsızca geziniyor. Birbirimize sarıldığımızda, arkadaşça sessizlik rahatça uzun dakikalar boyunca uzuyor.

"Birbirimizle hiç tanışmamaya ya da birbirimiz için hiçbir şey ifade etmemeye ne kadar yaklaştığımızı hiç düşündün mü?" Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp ona soruyorum. Kalbinin sağ kulağıma doğru güven verici atışını dinliyorum. "Thayer benden habersiz burs için başvurmasaydı, tam o gün tam o saatte Bella'ya gitmeseydim, hiç ceza almasaydık..."

Yanağımlı avuçluyor ve yüzüme bakıyor. "Hayır, tatlım. İstemiyorum." Beni hafızasından çıkarmak için tüm özelliklerimin envanterini çıkarır gibi bana bakıyor. "Seninle tanışmak tesadüf değildi, kaderdi. Ne kadar uzun sürerse sürsün, eninde sonunda eve dönüş yolunu bulacaktım."

Yüzümde yavaş bir gülümseme belirliyor. "İyi cevap, bebeğim."

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve en azından önümüzdeki birkaç dakikayı altımdaki kocamın hissinin tadını çıkararak geçirmek niyetiyle boğazına geri sokuluyorum.

Neredeyse hemen
kıpırdanır. "Kahretsın.
Çocuklar."

İrkilerek doğruldum, ondan bir inilti duydum ve boyundan aşağı inerken kendim de ürperdim. "Ne?"

"Sürprizin. Yemin ederim, benim için ölümcülsün Bell. Seni gördüğüm an dikkatim dağılıyor." Beni kolaylıkla üzerinden kaldırıyor, kendini toparlıyor ve ayağa kalkıyor. Arka cebinden külotumu çıkarıp tek dizinin üzerine çöküyor ve tekrar giymeme yardım ediyor. İşi bittiğinde elimi tutuyor ve beni peşinden sürüklüyor. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?" Ofisimin kapısını açıp beni koridorda sürüklerken soruyorum.

Rachel masasında değil, yani merhameten bizim oldukça coşkulu zeminimizi duymamış olmalı.

jimnastik rutini.

"Göreceksin."

Rogue başka bir şey söylemiyor. Sadece beni, hepsi de bana gülümseyen çalışanlarımın arasından geçiriyor. En büyük konferans salonumuzun önüne geldiğinde durdu.

Çenesini kapıya doğru uzatıyor. "Önden buyurun."

"Tamam..." Yanından geçip kapının kolunu tutuyorum. Omzumun üzerinden ona son bir kez şüpheyile baktıktan sonra kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum.

"Tebrikler, anne!"

Biri parti kornasına üflerken aynı anda bir konfeti topu patlıyor, ikisi de beni ürkütüyor.

Dört çocuğumu karşımda, Rachel'ı da hemen yanımda gülümserken görünce şaşkınlıkla elim ağzıma gidiyor. Parti kornalarını çalıyor ya da beni heyecanla alkışlarken ellerinde pankartlar tutuyorlar.

Yanlarındaki masada tepsiler dolusu yiyecek ve daha önce hiç görmediğim kadar çok şampanya şişesi vardı.

Rogue kollarını arkamdan doluyor, bana sarılırken çenesi omzuma geliyor.

"İş hayatındaki dönüm noktan için tebrikler, tatlım. On yıl önce bugün Sinclair Royal'i kurdunuz. Bu süre içinde başardığın şeylere bir bak." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Önümdeki sahneyi izlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor, duygularıma yenik düşünüyorum. "Çocuklar mı?"

"Bunun bir parçası olmak istediler. Onlar da benim kadar anneleri ile gurur duyuyorlar. Rowan hariç, henüz neler olduğunu anladığından emin değilim ama parti borusu görevini üstlendiği için çok mutlu. Elimizde bir müzisyen olabilir. Ya da sağır bir kızımız, şu anda hangisi olduğunu bilmek zor."

Rogue'un bir ebeveyn olarak kendisinden şüphe etmesi beni hala şok ediyor. O baba olmak için doğmuş ve bu rolü ikinci bir deri gibi benimsemiş. Eğer bir şey varsa, o çok koruyucu

Ebeveyn. Rutin olarak, çocuklarından birine yanlış bir şekilde göz kırpan herhangi birinden 'kurtulmasına' izin verilmediğine dair konuşmalar yapmak zorunda kalıyoruz.

Gözyaşlarımı silerek ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyele çocuklarımın yanına giderek ona "Bu harika," diyorum. "Sizler harikasınız. Sürpriz için çok teşekkür ederim," diyorum ve hepsini kucaklıyorum.

"Mutlu musun anne?" Riot soruyor. Çocuklarımın İngiliz aksanları olması ve bana "Anne" demeleri beni hala şaşırtıyor, ama bir şekilde bu onları olduklarından daha da sevimli yapıyor.

"Çok mutluyum."

"Partiye katılabilir miyiz?"

Omzumun üzerinden baktığımda Sixtine ve Phoenix'in yüzlerinde eşit derecede büyük gülümsemelerle kapıda beklediklerini görüyorum.

Sixtine'in yüzü. Phoenix'inki her zamanki soğuk ilgisizlik maskesine bürünmüş.

"Tabii ki! Ne de olsa bu bizim yıldönümümüz."

Rogue arkamdan huysuzca homurdanıyor. "Karımla aynı yıldönümünü paylaşmandan hoşlandığımdan emin değilim, Sinclair."

Phoenix omuz silkiyor ama yine de bana kutlama amaçlı sarılmaktan kaçınıyor.

Konferans odasında saatlerce kalıyor, Londra'daki diğer çalışanları da bize katılmaya davet ediyor ve son on yıla ve gelecek on yıla kadeh kaldırıyoruz. Kadeh kaldırmanın ikinci yarısına gelindiğinde, kadehimi geri çekiyorum ve odanın karşı tarafında duran kocamın olduğu yere bakıyorum.

Bakışlarımı hissediyor. Gözleri hemen benimkileri buluyor ve kadehimin diğerlerinininkiyle birlikte kalkmadığını görünce dudaklarında kibirli bir sırıtma beliriyor.

Uzun vadeli oynamanın karşılığını çok yakında alabileceğini ve zaferin yakın olduğunu biliyor.

Sinclair Royal'de ne kadar kalacağımı ve CKI'da ona katılmak için ne zaman ayrılacağımı sadece zaman gösterecek.

Mezuniyetten On Sekiz Yıl Sonra

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Nera

"Bu geceki etkinlik saat kaçta?" Tristan'a sordum.

O ve ben geniş yemek masamızın etrafında tek başımıza oturmuş, geç bir öğle yemeğini yeni bitirmiştik. Çocukların hepsi evde değil - Cato arkadaşlarıyla sinemada, Kiza Hayes'le Thayer'da, Suki jimnastik antrenmanında ve Juno ile Hana da Riot ve Rowan'la takılmak için Bellamy'de.

Hareketli evimizde nadir bir huzur anı ve bu sakinliğin tadını çıkarıyoruz. Biz farkına varmadan bitmiş olacak - Suki önümüzdeki on beş dakika içinde evde olacak ve diğerleri de çok geride kalmayacak.

Bu gece, Rogue'un şirketi Crowned King Industries'in yüzüncü yıldönümü partisine katılacağız. İhtişamlı ve gösterişli olacağı garanti olan siyah kravatlı bir etkinlik.

Bunu dört gözle bekliyorum - kocamla dans etmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Hmm, emin değilim. Bir kontrol edeyim." Telefonunu çıkarır ve davetiyeyi bulana kadar e-postaları arasında gezinir. "Şu saatte başlıyor..." İnliyor. "Saat 10'da."

Onun huysuz ünlemine hafifçe gülüyorum ve ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Saat onda kalkmak için çok mu yaşlandın dede?"

Gözleri bana kayıyor ve etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "Hayır."

"Aramızdaki korkunç yaş farkını nihayet hissetmeye başladığımız an bu mu?" İç çekiyorum. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

"Nera..."

"Partilerin ne kadar geç başladığından şikâyet etmekle başlıyor ve bir de bakıyorsun ki sadece performans sergilemek için iki Viagra patlatıyorsun. Bu kadar çabuk kötüleşebileceğini düşünmek utanç verici, bebeğim."

Tristan kolayca kıkırdıyor, onu yemlememin bedelini bana ödeteceğini söyleyen bir kahkaha. Ayağa kalkıyor ve masayı benim tarafıma doğru yuvarlıyor. Bir eliyle sandalyemin koltuğundan tutup geriye doğru çekiyor ve beni kendisine doğru çeviriyor.

Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıyor, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor. Kalbim daha hızlı atmaya başladığında bile nefeslerim kesiliyor, heyecan kanımda canlanıyor. Onun bu kadar kolay heyecanlanmasına bayılıyorum.

"Dayanıklılığımı sorguluyorsan, şu anda sana kendimi kanıtlamaktan mutluluk duyarım." Eli boğazımı kelepçeliyor, parmakları oradaki hassas deriyi okşuyor. Dokunuşunun altında titrediğimi görünce yumuşak bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Seni beş saat boyunca kesintisiz becerdiğimde beni kışkırttığına pişman olacaksın."

Cevap vermeme fırsat vermeden ağzını dudaklarıma yapııştırıyor. Dili dudaklarımin arasından geçerken eli boğazımdan boynumun arkasını kavıyor ve sanki bana en son sahip olduğu zaman on iki saatten az değil de haftalar önceymiş gibi hissettiren bir çaresizlikle benimkini arıyor.

Kendimi o anın içinde, akıl almaz şehvetin içinde kaybetmek üzereydim ki bir berraklık oku delip geçti ve bana bunu durdurmazsam Tristan ve benim çocuklarımızdan en az birini travmatize edebileceğimizi hatırlattı.

"Tris," diye nefes nefese göğsüne bastırıyorum.

Dudakları iradesi dışında benimkilerden ayrılıyor, göğsünün kabarması onu nasıl etkilediğimin kanıtı. Tristan hemen

Yüzü bana doğru geliyordu, dudaklarımı yeniden ele geçirmeye niyetliydi.

"Tristan, dur." Sadece benim kararlı itişlerim onun ağzıma tekrar sahip olmasını engelliyor. Gözlerini benimkilere kaldırırken mutsuz bir çizgiye yerleşiyor.

"Yapamayız... Suki," diye nefesimi tutuyorum. "Suki yakında evde olacak."

"Siktir," diye inliyor, alnını benimkine dayıyor ve gözlerini kapatıyor. "Siktir."

Sert boyunun pantolonunun içine nasıl girdiğini fark ettiğimde kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Belki de o eve gelmeden önce onu çıkarmalısın."

Homurdanıyor, karşılanmamış bir ihtiyacın acılı sesiyle sikini ayarlıyor. Ağır bir nefesle kendini benden uzaklaştırıyor. "Bitiremeyeceğin bir şeye tekrar başlama."

"Teknik olarak, sen-"

"Bunu sen başlattın," diye araya giriyor, acı içinde dişlerini gıcırdatarak. "Ve kışın bunun acısını daha sonra çekecek."

Uğursuz sözünden ürperiyorum ve o da bunu kaçırmıyor, gözleri iki siyah diskten başka bir şey olmayana kadar kararıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, sonra kendini durduruyor.

"Hayır." O döner üzerinde onun topuklu ayakkabılar ve uzakta gelen Beni, nefesinin altında kendini azarlayarak. "Hayır."

"Aşağı çocuk," diye sesleniyorum bir başka kahkahayla.

Tristan omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri parlıyor, sonra yaklaşan bir intikam vaadiyle kısılıyor. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum ve beklentiyle kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Masanın üzerine eğil." "Biz-"

"Bunun için zamanımız var. Masanın üzerine eğil," diye emrediyor. "Şimdi, Nera."

Titrek bacaklarımın üzerinde durup dediğini yapıyorum, o derin otoriter ses tonunu kullandığında ona karşı koymak için hiç olmadığım kadar güçsüzüm. Yemek odasının manzarası yok.

böylece Suki eve gelirse, babasının annesine ne yapmak üzere olduğunu görmeden önce hareket etmek için zamanım olacak.

Masamıza uzanıp kıcıımı yukarı kaldırdığımda Tristan'ın boğazından boğuk bir uyarılma sesi çıkıyor. Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor, gözleri bana sabitlenmiş.

"Bu zonklayan sikimi sakınleştirmek için hiçbir şey yapmıyor," diye mırıldanıyor.

Parmakları kalçamın arkasındaki deriyi sıyrıyor ve bu temas beni zıplatıyor. Parmakları bacağımdan yukarı doğru ilerliyor ve iç çamaşırlarımla kığım ortaya çıkana kadar elbisemin eteklerini kaldırıyor. İç çamaşırlarımda özellikle seksi bir şey yok ama Tristan sanki inanılmaz derecede kışkırtıcı iç çamaşırlarını ortaya çıkarmış gibi tepki veriyor.

Dokunuşu bedenimde tüylerimi diken diken ediyor ve vücudumda elektriksel bir ürperti yaratıyor.

Bu yarım dokunuşlar beni deli ediyor. Zamanımı boşa harcıyor. "Devam et-"

Tokat.

Yüksek sesle heveslendim.

"Neydi o bebeğim?" diye mırıldanıyor, sahiplenici avuçlarını az önce şaplak attığı sıcak tenin üzerinde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum ve kıcıma tekrar vuruyor. Kalçalarım masanın kenarına çarpıyor ve içimde dalgalanan acıya yeni bir boyut ekliyor.

"Dilini kedi mi yuttu?"

Avucunu tekrar üzerime indirmesi için tam zamanında boğazımı sıkarak nefes veriyorum. Ve tekrar. Boğazımdan kopan inilti şehvetle ıslanmıştı.

"Kıcını ellerime teslim ederken o kadar da geveze değilsin, değil mi karıcığım?" Her kelimesinden gurur ve memnuniyet damlıyor, özellikle de sonuncusundan. Göğsünü sırtıma bastırana kadar üzerime eğiliyor. "Umarım kıcının daha sonra acı çekeceğini söylediğimde bahsettiğim şeyin bir şaplak olmadığını biliyorsundur." Parmakları iç çamaşırlarımdan altından geçip yanaklarımın arasına dalıyor ve aşağıya doğru dans ederek

dar deliğimi. Bacaklarımın arasında güçlü bir ağrı hissedinceye ve kürek kemiklerim sırtımın ortasında birleşinceye kadar işaret parmağıyla beni ustalıkla okşuyor. "Hayır bebeğim, bu çok kolay olurdu."

Ona hayır demeliyim, şimdi değil, çocuklarımız her an içeri girebilecekken değil, ama bana bu şekilde dokunurken bu benim yeteneklerimin ötesinde. Neyse ki düzeliyor ve parmaklarını kendisi çekerek beni rahatlamaktan çok hayal kırıklığına uğratarak masaya doğru sarkıtıyor.

Eli bir kez daha kıcıma inmeden önce kendimi toparlamak için sadece saniyelerim var.

Yanaklarıma, gerekli gördüğü her an bu özel cezayı bedenimden çıkarmak için harcadığı on sekiz yılı anlatan bir güvenle vuruyor.

Kıçım la oynamaya bayılıyor, her şekilde, ister dokunsun, ister ellesin, ister şapırdatsın, ister sadece siksın.

Ve ben... Şey, ben asla hayır demem.

İyi bir kız gibi eğiliyorum ve kocamın bana ne isterse yapmasına izin veriyorum, her seferinde patlayıcı çığlıklarla geliyorum.

Kıçım yanıyor, tenim onun darbeleriyle kızarıyor ve zonk luyor, ama amım ıslak ve kanım damarlarımda dolaşıyor ve hemen şimdi soyunup kocama sahip çıkmamı istiyor.

Beni bir kez daha tokatlıyor, bu seferki en sertiydi ve ben çığlık atıyorum. Çığlığım kilitte dönen bir anahtarın sesiyle kesildi.

Tristan hemen bir eliyle elbisemi düzeltiyor ve diğer eliyle kolumu tutarak beni masadan kaldırıyor ve bir sonraki nefeste koltuğuma geri oturtuyor.

Kıçım sandalyenin kadifesine temas ettiğinde irkiliyorum ve o günahkâr bir şekilde karanlık bir gülümseme ile gülümsüyor.

Kıçımın eti ne kadar hassas olsa da, amımdaki karşılanmamış, tatmin edilmemiş uyarılma daha kötü. Kalçalarımı ovuyorum

birlikte bir tahliye arayışı içindeydim, birkaç saat daha bir tahliye alamayacağımı biliyordum.

Bacaklarımın hareket ettiğini gördüğünde ve dudaklarımdan dökülen acı dolu iniltiyi duyduğunda gülümsemesi genişliyor.

Bu onun planıydı, farkındayım. Onun benim için olduğu kadar benim de onun için tahrik olmamı ve çaresiz kalmamı sağlamak, böylece ikimiz de eşit derecede acı çekecektik.

O şeytani biri, kocam.

İnliyorum ve ona bakıyorum. Çenemi okşayarak yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Benim için azıyor musun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum ve o da başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Siktiğimin kulübüne katıl," diye homurdanıyor. Öne doğru eğiliyor ve hızlı ama yoğun bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Geri çekildiğinde dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, yorgun olduğum için başlangıç saatinden şikâyet etmiyordum. İnledim çünkü akşam onda başlamak demek, en erken sabah ikiye kadar eve varamayacağımız ve yarın sabah sekizde Hana'nın dans resitali olduğu anlamına geliyor. İnledim çünkü Rogue'un lanet yıldönümü partisi, geceleri karımla geçirdiğim çok az ve son derece değerli saatleri kesiyor."

Tristan'ın her zaman en mükemmel şeyi söylemek gibi bir yeteneği vardır. Asla ıskalamaz. Bir kere bile. Bazen bu cümleleri prova edip etmediğini merak ediyorum çünkü bir erkeğin bu kadar romantik olmasına imkan yok ama yüzündeki açıklık ve yüz hatlarındaki çiğ gerçeklik bana onun gerçek olduğunu söylüyor.

Ona cevap veremiyorum çünkü kapı çarpılıyor ve Suki hissimla odaya giriyor. Tristan doğruldu, benden uzaklaştı ve kızımıza doğru döndü.

Sertleşiyor ve Suki'nin yüzüne baktığımda nedenini anlıyorum.

Uyarılmışlığımın sisinden bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Yüz hatları gergin, yüzü kıpkırmızı. Gözleri on yaşındaki kızımda hiç görmediğim bir şekilde parlıyor.

"Sevgilim, sen-"

Yumrukları iki yanında sıkılı bir şekilde durdu. "Jimnastiği bırakmak istiyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden, seviyorsun-"

"Artık nefret ediyorum!" diye bağıyor. "Nefret ediyorum. Durmak istiyorum."

Öfkesi, damarlarımda yanan ateşli şehvet üzerinde anında bir soğutma etkisi yapıyor ve onları tamamen söndürüyor. Suki her zaman güçlü bir karaktere sahip olmuştur, onun en sevdiğim yanı da bu. Bu kadar genç yaşta kim olduğunu ve ne istediğini çoktan biliyor ve kimsenin ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermiyor.

Ama sesini daha önce hiç bu kadar yükseltmemişti. Tristan bir adım öne çıkar. "Su-"

Ona dönüyor. "Fikrimi değiştirmeye çalışma. Orayı artık sevmiyorum ve bir daha asla oraya geri dönmeyeceğim. Eğer beni zorlarsan, kaçırım." Gözleri cam gibi olurken alt dudağı titriyor.

Sakinleştirici bir el kaldırıyorum ve masanın etrafında dönerek ayağa kalkıyorum. "Elbette seni asla zorlamayız, Su. Eğer jimnastiği bırakmak istiyorsan, o zaman bu iş biter." Ona sarılmak için aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum ama o irkilerek beni olduğum yerde donduruyor. "Yine de iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye tersliyor. "Bana iyi olup olmadığımı sormayı bırak, ben iyiyim." Bu son tıslama sözleriyle topukları üzerinde dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıkıyor.

Tristan'a döndüğümde onu nefesini üflerken buluyorum.

"Sence bu onun gençlik yıllarının nasıl olacak? Çünkü bu benim dayanıklılığımı gerçekten öldürebilir."

Gülümsüyorum ama içimden gelmiyor. "Kendisi gibi görünmüyordu."

"Hayır, yapmadı," diye onaylıyor Tristan. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Muhtemelen bugün becerilerden birinde ustalaşamadı ve bırakmaya karar verdi. Baleden de"

böyle oldu.

Okçulukta oldu, şimdi de jimnastikte oldu. Yakında yeni bir şey bulacak ve umarım bu da kalıcı olur."

Tristan değerlendirmesinde haksız değil. Suki biraz mükemmeliyetçi. Bunu benden alıyor ve mükemmelliğin karanlık tarafının ne kadar zehirli olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Haklı olduğuna ve öfke nöbetinin kötü bir uygulamadan kaynaklandığına eminim.

Biz yakınız, başka bir şey olsa bana söylerdi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Nera

Crowned King Industries'in yüzüncü yıldönümü partisi Londra'nın en lüks oteli olan Ritz'in görkemli Grand Ballroom'unda düzenlendi. Partinin kendisi de en az seçilen yer kadar görkemlidir.

Oda sayısız altın örgü zemin lambasıyla dekore edilmiş ve paha biçilmez ve göz alıcı avizelerle aydınlatılmıştır. Aydınlatmanın bastırılmış atmosferi lüks ve hiçbir şekilde zenginliğin tek işareti değil. Duvarları Fransız sanatı süslüyor ve odanın dört köşesinde şampanya kuleleri duruyor, masalardan ikisi derme çatma bir sahneyi çerçeveleyiyor. Yansıtıcı altın üniformalı akrobatlar yüzen tekerleklerden sarkıyor, biz içeri girerken vücutları başımızın üzerinde yavaş, boğucu danslarla hareket ediyor.

Belli ki CKI bu önemli yıldönümünü kutlamak için hiçbir masraftan kaçınmamış ve gösteri nefesimi kesiyor.

Boynum bükük, yüzüm gökyüzüne dönük sanatçıları izlerken arkamdan biri gelip kıcıma şaplak atıyor.

"Hey, ateşli şey," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir ses kulağıma.

"Ah," diye inliyorum, acıyı dindirmek için hâlâ ağrıyan etimi hafifçe ovuyorum.

Thayer yüzünde sinsî bir sırıtişla yanımda beliriyor. "Bugün biri sana bunu ilk kez yapmıyor, değil mi Nerita?"

Ona gözlerimi deviriyorum ve dudaklarımı çeken gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Ellerini karımın kışından çek, Thayer," diyor Tristan, diğer tarafımda belirip bana bir şampanya kadehi uzatarak. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve adamlara yetişmek için uzaklaşıyor.

"Annen sana hiç paylaşmayı öğretmedi mi, Tristan?" Thayer arkasından seslenir. "Bir yanağıni sen, diğerini ben alsam nasıl olur? Olmaz mı?"

Parmaklarıyla kulaklarını tıkar gibi yapıp omzunun üzerinden ona bakma zahmetine bile girmediginde ikimiz de gülüyoruz.

"Onlarla uğraşmak çok eğlenceli."

"Kim o?" Sixtine yanımda belirerek soruyor. "Merhaba," diyor ve ikimizin de yanaklarından öpüyor.

"Kocalarımız," diye cevaplıyor Thayer.

"Oof. Bir tavsiye - bu gece Phoenix'e bulaşma, havasında değil," diye yanıtlıyor Six.

"Nasıl olur?"

"Durun, bensiz dedikodu yapmayın!" Döndüğümüzde Bellamy'nin siyah elbisesinin eteklerini tuttuğunu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla bize doğru koştuğunu görüyoruz. "Merhaba, gelebildiğimize çok sevindim," diyor, çabalamaktan yüzü kızarmış bir halde. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Thayer, "Görünüşe göre Phoenix'e bu gece geniş bir alan bırakılacak," diye açıklıyor. "Altı bize nedenini söylemek üzereydi."

"Astra okuldan eve bir çocuktan aldığı Sevgililer Günü kartıyla geldi." Altı iç çekiyor. "Phoenix bunu pek iyi karşılamadı. Astra'yı yarına kadar yeni bir okula kaydettirmek için bütün öğleden sonra başka okulları aradı."

Gölüşümü flütümün arkasına sakladım ve Thayer'ı da aynı şeyi yaparken yakaladım.

Bellamy, "Başarısız olmasına şaşırdım," diye yorum yapıyor.

"Cumartesi günüydü. İnsanları brunch planlarından ya da çocuklarının aktivitelerinden alıkoyuyordu, bu yüzden tam olarak onun istediğini yapma havasında değillerdi. Ve onları yüz yüze değil telefonda tehdit ettiği için, telefonu yüzüne kapatıp sonuçlarıyla daha sonra yüzleşmek onlar için kolaydı. Bunun onu ne kadar heyecanlandırdığını tahmin edebilirsiniz."

"Peki nereye bıraktın?"

"Sonunda ben kazandım. Sonunda onun okulunda kalmasına izin vermesini sağladım," diye gururla yanıtlıyor Six. "Oh, ve insanları sadece pazartesten cumaya kadar tehdit etmesini, hafta sonları tehdit etmemesini. Bu genel bir terbiyedir."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Peki bu sana neye mal oldu?" Six kırmızı elbisesinin renginde kızardı.

"Thayer dehşete kapılarak, "Yalvarırım başka bir at gezintisi olmasın," diyor.

"Hayır!" diye cevap veriyor, ona vurarak. "O istedi... Sen- Sen serbest kullanımın ne olduğunu biliyor musun?"

Bu Zaman, ve üç . Biz Yapma. rahatsız saklanmak kahkahalarımız.

Bellamy sırtarak, "Görünüşe göre o kazandı," diyor.

Altı başını sallıyor. "Evet. Dürüst olacağım, tam bir gün bile dayanamayabilirim. O... Şey, sadece yedi saat oldu ve şimdiden beş kez. Bu hızla devam ederse, önümüzdeki Cumartesi günü geldiğinde vücudumdan geriye ne kaldıysa tekerlekli sandalyeyle taşımak zorunda kalacaksınız. J'en peux plus."

Bellamy omzunun üzerinden kollarımızın odanın diğer tarafında birlikte durdukları yere bakıyor. Phoenix konuşuyor, ellerini ceplerine gömmüş, her zamanki gibi sıkılmış ve kayıtsız görünüyor.

"Sence biz konuşurken onları serbest kullanım kavramıyla tanııştırıyor mudur?" diye düşünceli bir şekilde soruyor.

"Eğer öyleyse, Tristan'la bu konuda konuşmasına gerek yok. O zaten konuya çok aşina," diye not düşüyorum şampanyadan ağırbaşlı bir yudum alarak.

Bana altı mermi. "Bizden saklıyormuşsun!"

"Geçen yılki yıldönümü hediyesiydi. Sadece ikimizin Floransa'ya gittiğimiz o haftayı hatırlıyor musunuz? Müzeler, şarap imalathaneleri, restoranlar, bilirsiniz, şehrin sunduğu en iyi şeylerle dolu bir güzergah planlamıştım," diyorum. "O beş gün boyunca odadan bir kez bile çıkmadık."

"Bana neden bir hatıra almadığını merak ediyordum."

Thayer gülümseyerek, "Nefis," diye cevap verdi. "Ama bu kavramı Rhys'ten uzak tutması gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Bellamy ona bakarak soruyor. "Bunun tam sana göre olduğunu düşünmüştüm."

"O profesyonel bir atlet, B. Phoenix yedi saatte beş kez boşaldı ama Rhys bu konuda benden yeşil ışık alırsa, yedide yedi artı iyi bir önlem için sekizinci ve dokuzuncu kez ve sadece övünmek için onuncu kez boşalacak. Benim ve vajinamın iyiliği için onu normal iştahında tutalım."

"Peki ya sen, B?" Ben soruyorum.

"Phoenix ne zaman isterse Rogue'a bu konuda dedikodu yapmaktan çekinmeyebilir," diye cevap veriyor boğucu bir gülümsemeyle. "İlgimi çekti."

Biz daha bir şey söyleyemedi, ayık siyah elbiseli, kulaklık takan bir kadın yanına geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Bellamy başını sallayarak dinliyor, sonra gülümseyerek bize dönüyor. "İnanabiliyor musunuz, kanepelerle ilgili bir sorun var. Bunu halletmem gerekiyor - birazdan görüşürüz çocuklar."

Thayer gülerek, "Gördüğüm en iyi mikrofon çıkışı buydu," diyor.

Bellamy göz kırparak uzaklaşır. Telefon çalmaya başladığında daha yeni gitmiştir.

Thayer el çantasını kolunun altında tuttuğu yerden alıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Bunu almalıyım, bebek bakıcısı arıyor," diye açıklıyor ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

"Ve il n'en resta plus que deux," diyor Six bana gülümseyerek. Ben de kolumu onunkine doluyorum. "OG'ler."

Birlikte dans pistine ve klasik müziğin yumuşak notaları eşliğinde salınan sayısız çifte yaklaşıyoruz. Kenarda, sütunlardan birinin yanında duruyoruz.

"Bunun bizim hayatımız olduğuna inanabiliyor musun?" Six soruyor. "Hong Kong'da tanıştık, İsviçre'de birlikte okula gittik ve şimdi Londra'da yaşıyoruz. Birbirimizin çocuklarının vaftiz anneleriyiz ve kocalarımız en iyi arkadaşlarımız. Bu kadar şanslı olduğumuza inanabiliyor musun?"

Doğrusu, cevabım hayır. Çok uzun zamandır hayatımdaki her şey ters gidiyor gibi görünüyordu. Sürekli tekrar eden bir döngü içinde kötü şans üstüne kötü şans yaşadım.

Her şey neredeyse bir gecede değişti.

Son on sekiz yılın bir rüya olmadığından emin olmak için sık sık kendimi çimdikliyorum.

Her çimdiklemeden önce nefesimi tutuyorum, bu sefer sonuç farklı olacak diye korkuyorum ama hiç uyanmadım.

Bu aslında benim hayatım ve bunun için çok minnettarım.

"Seninle tanıştığım gün hayatımın geri kalanında yanımda olacağını biliyordum ama hayır, başka her şeye sahip olabileceğimizi asla hayal etmemiştim. Tüm bunları istemeye kalksaydım bile kendimi inanılmaz derecede açgözlü olarak adlandırırdım."

Elimi sıktı. "Aynen."

Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ediyorum ama sadece bir anlığına. "Bir süredir bu konu hakkında konuşmadık, belki de kasıtlı olarak, ama evlat edinme hakkında tekrar konuşup konuşmadığınızı merak ettim. Astra'nın sizin tüm dünyanız olduğunu biliyorum - bu konuyu tamamen kapattınız mı?"

"Aslında geçenlerde bu konuyu konuştuk. İkimiz de başka birine ihtiyacımız olmadığı konusunda aynı fikirdeyiz.

çocuklar." Six'in gözlerindeki düşünceli bakış bana kısa bir ara vermiş olsa da aslında konuşmasını bitirmediğini söylüyor. "Benim için başka bir bebek evlat edinme konusu kapandı. Ancak, dürüst olacağım - yüksek riskli ailelerle çalıştıkça ve bu terk edilmiş çocukların bakım sistemine girdiğini gördükçe, kalbim daha çok kırılıyor. Eğer evlat edinecek olsaydık, bu kesinlikle daha büyük bir çocuk olurdu."

Altı, kanayan bir kalbin tanımıdır. Kesinlikle çok zeki ama bu onu müthiş bir avukat yapan özelliklerinin sadece bir kısmı. İster arkadaş ister yabancı olsun herkese eşit derecede değer veriyor ve başka hiç kimsede görmediğim şiddetli, amansız bir tutkuyla.

Defalarca onun çocukları ve ailelerini savunmak için savaşa girdiğini ve kazandığını gördüm. O gerçekten tanıdığım en özverili insan.

"Bunun harika bir fikir olduğunu ve çok mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Yüzü yumuşuyor. Sanki aksini düşüneceğimi sanmış gibi yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Bakım altında olup da eve ihtiyacı olan çok sayıda çocuk var."

"Var!" diye haykırıyor, tutkuları alevleniyor. "Phoenix, No Child Left Behind adlı bir hayır kurumuna çok büyük bir bağış yaparak beni şaşırttı. Ona laf arasında bahsetmiştim ve o... şey, beni aradılar ve onun sayesinde iki yeni ev açabileceklerini ve otuz çocuğu yetişkinliğe kadar tam zamanlı olarak barındırabileceklerini söylediler."

"Bence o sadece yüzünüze bir gülümseme yerleştirmenin yollarını bulmak için yaşıyor."

"Bu konuda çok iyi," diye itiraf ediyor, kocasının ondan çıkarmayı sevdiği imza gülümsemesi dudaklarında çiçek açıyor.

Adamların durduğu yere bakıyorum ve Phoenix'in bakışlarını hararetle karısına dikmiş olduğunu görüyorum. Henüz fark etmemişti, bana evlat edinme konusunda acele etmediklerini ve ne zaman evlat edineceklerini 'bileceklerini' anlatmakla meşguldü.

doğru çocuk gelir. Phoenix, kızın konuştuğu süre boyunca dudaklarının her hareketini izliyor. Söylediği tek bir kelimeyi bile duyamayacak, hatta dudaklarını okuyamayacak kadar uzakta ama yine de gözlerini ayırmadan bakıyor. Rogue, Tristan ve Rhys onun etrafında hararetle konuşuyor ama o onlara aldırıyor.

Onu izlediğimi görünce, karısının dikkatini çekmek istercesine çenesini bana doğru eğiyor.

"Sixtine," diyorum boğazımı temizleyerek. Adamın ona bakışlarının yoğunluğu, ikinci el temas yoluyla yüzümün kızarmasına neden oluyor.

"Öyle mi?"

"Bence Phoenix altıncı raunda hazır olabilir."

"Ne?" Başını kaldırıyor ve bakışları onunkilerle birleşene kadar etrafına bakınıyor. Başını yavaşça yana eğiyor, yüzü huzurlu bir ifadeye bürünüyor ama gözleri sahip olmanın ateşiyle yanıyor.

"Evet, kesinlikle altıncı raunda hazır." Bir kızarıklık boynundan yukarı doğru süzülüyor. "Oh."

"Olay çıkarmadan önce git. Sonra konuşuruz," diye ekliyorum gülerek.

"Hoşça kal," diye dalgınca cevap veriyor, ayakları onu odanın öbür ucuna, adama doğru götürüyor.

Phoenix tüm işi onun yapmasına izin vermez; üçlüyü geride bırakır ve onunla yarı yolda buluşur. Kızın elini avucunun içine alıyor ve onu peşinden sürüklüyor, şüphesiz kapısı kilitli en yakın odayı bulmak için. Burası beş yıldızlı bir otel, bu yüzden buranın fazlasıyla sahip olduğu tek şey yataklar, ama içimden bir ses Phoenix'in Altı'yla ilişkiye girmeden önce bir odayı kontrol etme sürecinden geçecek sabra sahip olmayacağını söylüyor.

"Arkadaşının sonunda gitmesine sevindim," diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Döndüğümde sarı saçlı, mavi gözlü, zayıf yapılı, pahalı bir smokin giyen çekici bir adamın karşımda durduğunu görüyorum. Bana büyüleyici bir gülümseme veriyor.

"Bütün gece seni yalnız yakalamak için fırsat kolladım." Gözleri vücudumdan aşağıya ve yukarıya doğru süzülüyor. Takdirle mırıldanıyor. "Bu çok güzel bir elbise."

Süslemeli illüzyon korsajlı yanık turuncu tasarım bir elbise giyiyorum. Peplum tarzındaki üst kısmı tatlı bir yaka ile taçlandırılmış. Belden daralıyor ve düz, yere kadar uzanan bir eteğe dönüşmeden önce kalçalarımda genişliyor. Simsiyah saçlarım yüzümden uzakta tutturulmuş ve sırtımdan aşağıya doğru parlak bir yele şeklinde düzleştirilmişken, hem zarif hem de güzel göründüğümü biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bu konuşmayı gereğinden fazla uzatma havasında olmadığım için, kesin bir incelikten yoksunlukla ekliyorum, "Kocam bu gece onu benden koparacak. Dişleriyle koparacağına bahse girerim."

Adamın bir yudum şampanya içerken boğulmasını izlemekten büyük keyif alıyorum. Kadehini dudaklarından indiriyor ve elinin tersiyle ağzını silerek öksürüyor.

"Bana ilgilenmediğini söylemenin bir yolu da bu."

"Bir tane daha dinlemek ister misin?" diye soruyor arkamdan karanlık bir ses.

Bir göğüs arkamdan bana doğru bastırıyor ve en ufak bir dokunuşla içimdeki ateşi tutuşturuyor. Vücudunun sıcaklığı benimkini sarıyor ve onun varlığına tepki olarak kalbimin şiddetle sıkışmasına neden oluyor. Şaşırmadım; Tristan bu tür etkinliklerde, nasıl görünürse görünsün, asla benden uzakta olmaz. Aynı olduğumuzda bile yakınımda pusuda bekliyor, gerektiğinde müdahale etmek için her zaman hazır.

Ve belli ki şu anda buna ihtiyacı olduğunu hissediyor.

Elinin baskın baskısını belimde hissettiğimde nabzım çırpınıyor. Bir uyarılma dalgası tenimi yıkıyor, meme uçlarımı sıkıyor ve amımda zonklayan çığ bir ağrıya neden oluyor.

Beni bölgesel olarak kendi tarafına doğru kıvrıyor ve onun bana karşı hissettiği duyguyla, duyularımı ele geçirme şekliyle yumuşakça inlemekten kendimi alamıyorum.

Benzer şekilde etkilenen Tristan, daha da yaklaşım belimdeki sol elini benimkiyle nazikçe örttüğümde saf erkek memnuniyetine dair sessiz bir ses çıkarıyor.

Adamın gözleri bir kez daha aşağıya kayıyor ve bu kez dördüncü parmağında görünen büyük elmas yüzüğü fark ediyor.

"Özür dilerim." Başını uzlaşmacı bir tavırla eğiyor, sesi dostane. "Onun kaçırıldığını fark etmemiştim."

Tristan, "Karım kesinlikle öyledir," diye cevap veriyor, ısırmadan değil. "Ve artık biliyorsun, o yüzden git."

Adam ellerini evrensel bir teslimiyet işareti olarak havaya kaldırır ve geri çekilir, sonunda kalabalığın içinde kaybolur.

Tristan beni kollarında döndürmeden önce onun gitmesini bekliyor. Elleri kibar bir topluluk için tamamen uygunsuz bir şekilde kıcımlı buluyor, ama zaten hiçbir zaman toplum kurallarını pek önemseyen biri olmadı.

"Aferin kızıma." Etime masaj yapıyor, acıdan nasıl irkildiğimi görüyor ve bundan zevk alıyor. "Sen çok iyi bir kızsın," diye onaylarcasına mırıldanıyor.

Sesinin alçaltılmış tonu vücudumda bir titreme yaratıyor.

"Neden?"

"Ona çok yaratıcı bir şekilde siktirip gitmesini söyledin."

Sırıttırıyor, benimle daha sonra ilgileneceğini söyleyen kibirli bir gülümseme, sonra kıcımlı serbest bırakıyor ve geri adım atıyor. Bana doğru bir el uzatıyor ve onu şeytani derecede yakışıklı gösteren bir şekilde gülümsüyor.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Her zaman." Avucumu onunkinin içine koyuyorum ve beni dans pistinin ortasına çekiyor. Kolları belimi sarıyor, benimkiler de onun boynunu sarıyor ve birbirimizin gözlerine bakarak odada dönüyoruz.

"Bir konuda haklıydı." Tristan'ın kurt bakışları yüzümden vücuduma doğru yavaşça iniyor ve tekrar gözlerime geliyor. "Bu çok güzel bir elbise. Daha sonra onu senden gerçekten koparabilir miyim?"

Her santimim ona yapışana kadar daha da yaklaşıyorum. "Bunu senin için giydim."

Dans pistinin ortasında kıcıma sert bir tokat indirdi. "Terbiyeli ol," diye emretti. "Konuşmalar bitene kadar burada kalmak zorundayız."

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Evet, şef."

İnliyor ve dönüyor, sonra beni daldırıyor, dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Ne?"

Beni geri çekti ve döndürdü. Tekrar kollarına sımsıkı sarıldığımda, "Yıllar önce Mackley Kütüphanesi'nin açılışında giydiğin elbise" dedi.

Ağzım açık kaldı. "Bunu hala nasıl hatırlıyorsun?"

"Unutulmaz bir geceydi," diye yanıtlıyor. "Elbise. Orman. Kovalamaca." Bir anda gözleri tahrikten dumanlı bir hal alıyor. "Seni yakaladığım an."

Odanın sıcaklığı dayanılmaz bir şekilde on derece artmış gibi hissettiriyor.

"Uslu dur," diye mırıldandım.

"Sen kollarımdayken, o elbisenin içindeyken ve kafamda o gecenin filmi dönüp dururken bu imkansız."

Müziğin durması ve metalin cama çarpması beni cevap vermekten ya da Phoenix ve Sixtine'in gittiği süpürge dolabını bulup sıranın bize gelmesinden kurtarıyor.

Elimle yüzümü yelpazeleyerek Tristan'ın kollarında dönüyorum ve balo salonunun uzak ucundaki derme çatma sahneye doğru bakıyorum.

Salon giderek sessizleşirken Rogue bir elinde mikrofon, diğerinde şampanya kadehi tutmaktadır. Bellamy onun yanında duruyor ve kalabalığa gülümsüyor. Gözleri benimkileri arıyor ve bulduklarında parıldıyor.

"Bir şey kaçırdık mı?" Six, saçları onu son gördüğünden çok daha dağınık bir şekilde yanımda belirerek soruyor. Phoenix onun diğer tarafında, eli onun belinde sahiplenici bir şekilde kenetlenmiş.

"Hayır," diye cevap veriyorum, başparmağımı ıslatıp gözünün altında gördüğüm rimel lekesini temizlemek için gezdiriyorum.

"Teşekkürler," diyor gülerek.

"Bunun için üzgünüm," diyor Thayer, nefesi kesilmiş bir halde. "Ivy benden istedi- Six, sana ne oldu böyle?" Gözleri arkadaşımızın buruşuk görüntüsünden yanında duran gururla kendini beğenmiş kocasına kayıyor ve iki ile ikiyi bir araya getiriyor. "Boş ver. Altı kez mi?" diye ağzını açıyor, bir o kadar parmağını kaldırarak.

Sixtine başını salladığında, Thayer ona etkilenmiş bir başparmak işareti yapar ve sonra çaresizce etrafına bakınır.

"Nerede benim-"

"Buradayım aşkım," diye cevap veriyor Rhys, arkasından yaklaşarak. Thayer onun kucağında eriyor, benim Tristan'la olduğum gibi onun göğsüne yerleşiyor.

Rogue sahnede etkileyici ve korkutucu bir figür çiziyor. Sunağında ibadet etmek için toplanan yüzlerce insana soğuk bir şekilde bakarken gülümsemiyor, keskin ve kesici gözlerinde mizahtan eser yok.

"Crowned King Industries'in yüzüncü yıldönümünü kutlamak üzere bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Kalabalık kibarca alkışlamaya başlayınca durakladı, biz de dahil olmak üzere katılımcıların çoğu şirketin müşterileriydi. "İşi devraldığımdan bu yana neredeyse on sekiz yıl geçti ve bu süre içinde çok şey değişti." Sırıttıyor, yüzündeki ifade de diğer her şeyi gibi buz gibi. "Portföyleriniz değişimin daha iyi yönde olduğunun kanıtı. En önemlisi, yüzüncü yıldönümümüzle birlikte CKI'nın yüz elli milyar pound gelir eşiğini aşmasını da kutladığımızı duyurmaktan gurur duyuyorum." Bu kez alkışlar kibar olmaktan çok uzak. Kalabalık alkışlıyor

yüksek sesle, kişisel banka hesaplarında gördükleri önemli büyümeyi övüyorlar.

Rogue tüm bu olanlardan etkilenmemiş görünüyor ve haberlerine, rastgele bir Meksika restoranında spesiyaller menüsünü okuyacak kadar duygusal bir yatırım yapmış gibi görünüyor. Nerede olursa olsun ya da ne giyerse giysin, o bir avcı ve smokin giymesi, üzerinde dalga dalga yayılan şiddeti yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sadece Bellamy'ye baktığında maske geri çekiliyor ve yüzü yumuşuyor. Son on sekiz yıldır neredeyse her gün yüzünde aynı ifadeyi görmemiş olsaydım, bu dönüşüme tanık olmayı inanılmaz bulurdum. Şimdi bile kalabalık sessizleşirken, etrafımızda dalgalanan ilgili izleyicilerin konuşmalarını duyabiliyorum.

"Benim için çok daha kişisel ve önemli olan bir haberi duyurmaktan çok daha fazla gurur duyuyorum," diye devam ediyor ve elini Bellamy'ye doğru uzatıyor. "Bu da, bir ömür boyu el pençe divan durup yalvardıktan sonra, sonunda zeki eşimi CKI'ya Küresel Baş Hukuk Müşavirimiz olarak katılmaya ikna etmiş olmamdır."

Gülümseyen Bellamy'yi kendine çekiyor ve ağzını Bellamy'nin ağzına çarpıyor, bir oda dolusu insanın önünde onu öpüyor, görünüşe göre mutlu iniltisini hepimizin duyduğunun farkında değil ya da umursamıyor çünkü hala mikrofonu tutuyor.

Birbirlerinden ayrılırlar ve kadın başparmağıyla adamın ağzındaki ruju siler.

"Şerefe, tatlım," diye mırıldanıyor büyüleyici bir içtenlikle, eli hala onun elindeyken kalabalığa doğru dönüyor. Onun şirkete katacağı değerden bahsetmeye başlıyor ama ben dinlemiyorum.

Altı'ya bakıyorum ve onu onlara gülümserken buluyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"İkisi için de çok mutluyum," diye cevap veriyor ve arkadaşlarımıza bakmadan önce elimi tutuyor. "On iki yıldır onunla birlikteyim, şimdi sıra onda. Yani baksanıza

onu." Çenesinin ucuyla Rogue'u işaret ediyor. "Onu hiç bu kadar... memnun gördün mü?"

Rogue'un konuşması bittiğinde, Bellamy ile birlikte misafirlerinin yanına gitmek üzere derme çatma birkaç basamaktan aşağı iniyorlar. Önce Rogue iniyor, arkasına dönüp karısının kalçasında sahiplenici bir el ile inmesine yardım ediyor. Ayaklarının elbisesine takılmadığından emin olmak için gözlerini merdivenlerden ayırmıyor.

Kadın balo salonunda adamın yanında güvende olduğunda, adamın bakışları kadınınkilere kayıyor ve adam gülüyor. Hayatımda onu belki de sadece birkaç kez gördüğüm gibi gülüyor, her seferinde de karısının söylediği bir şeye benzer bir tepki veriyor. Yüzü rahatlıyor ve değişiyor; tüm şeytanlar, şiddet ve öfke sanki hiç orada olmamış gibi silinip gidiyor.

"Gördün mü?" Altı diyor, gözleri parlayarak. "Ona benden daha çok ihtiyacı var."

"O zaman firmanın adını değiştirecek misiniz?" Thayer soruyor. "Kesinlikle hayır. B bazı ücretsiz işler yapmaya devam etmek istiyor.

bizim aracılığımızla çalışacak, yani hala işin içinde olacak. Yine de onun ismini asla bırakmayacağız. Bu işe onunla başladık ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Sen değil misin?"

Altımız döndüğümüzde Bellamy ve Rogue'u arkamızda bulduk. Bizi bulmak için balo salonunun kenarlarından aşağıya doğru ilerlediler, böylece yaklaştıklarını görmedik.

Phoenix her zamanki açık sözlülüğüyle, "Elbette hayır," diye yanıtlıyor.

Bellamy'nin gözleri doluyor ve onları kırptırtmak için elinden geleni yapıyor. "Bu... Bu benim için çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim."

"Elbette!" Six ona o meşhur sarılmalarından birini yapmadan önce içtenlikle "Elbette" diyor.

Thayer davet edilmeyi beklemiyor; o da katılıyor ve kollarıyla ikisini sarıyor. "Tebrikler, B!"

Kendim pek sarılan biri olmasam da bu çekime karşı koyamadığımı fark ettim. Dördüncü olarak ben katılıyorum ve onlar da bana yer açmak için kollarını açıyorlar. Uzun bir

süre sarılıyoruz ve ben

Bir gözümü açıp Thayer'ın omzunun üzerinden baktığımda
dört kocamızın da bize sevgiyle baktığını görüyorum.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Thayer

CKI'nın yüzüncü yıldönümü partisinin ardından gelen iyi ruh hali, keyifli iki hafta boyunca sürer.

Zamanımızı birbirimizin yanında geçirdiğimiz, birlikte güldüğümüz ve çocuklarımızın birlikte oynadığı, hayatın normal olduğu iki hafta. Her zaman olduğu gibi, ne eksik ne fazla.

Henüz bilmiyoruz ama yarın olacak ve bu her şeyi değiştirecek.

Bundan sonra hayatın normale dönmesi biraz zaman alacak.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Bellamy

Londra'da güzel bir Mayıs günü. Güneş dışarıda ve gökyüzünde, üzerimize doğru parlıyor ve etrafımızdaki tüm renklerin daha parlak görünmesini sağlıyor. Aylarca süren kısa, kasvetli günlerden ve gri ya da düpedüz yağmurlu gökyüzünden sonra, şehir böylesine muhteşem bir hava altında canlanıyor.

Evimizin mutfağında durmuş, pencereden dışarı, devasa bahçemize bakıyorum.

Telefonum çaldı.

Arayanın kimliğine bakma zahmetine katlanmadan cevap veriyorum. "Sürekli arayamazsın."

"Ah, hadi ama. Tüm detayları bilmem gerek," diye yalvarıyor Thayer. "Ne yapıyorlar?"

Pencereden ve izlediğim sahneden uzaklaşıp mutfağa doğru yürüyorum.

"Onları gözetlemeyeceğim, Thayer."

"Peki neden?"

"Bu onların mahremiyetine tecavüzdür!"

Kızgın bir ses çıkarıyor. "İşte bu yüzden bunu benim evimde yapmamız gerektiğini biliyordum."

"Bunu senin evinde yapamayız. Kocan orada." "Peki, tamam. Ama bir dahaki sefere bunu yaptığımızda onu koymak için. Belli ki iyi bir insan olmak için sana güvenilmez."

muhbir."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen, o kadar ilginç bir şey yapmıyorlar bile. Rhodes bisiklet sürerken kız onun gidonuna oturuyor sadece-"

"Dur bakalım. Casusluk yapmadığını söylediğini sanıyordum."

"Şey, ben-ben değilim," diye kekeliyorum. "Penceremin önünde böyle şeyler yapmalarına engel olamıyorum."

"Aman Tanrım, kesinlikle casusluk yapıyorsun. Harika, bugün ortaya çıkman için tam da ihtiyacım olan versiyonun bu. Bana her şeyi anlat," diye heyecanla soruyor. "Az önce gidonunda Ivy ile bisiklete bindiğini mi söyledin? Bu çok şirin."

Telefona gülüyorum, bisikletin bir kayaya çarptığını görmek için tam zamanında pencerelere doğru dönüyorum. Rhodes aniden fren yapıyor, elleri gidonu sıkıca kavlıyor ve Ivy uçup gidiyor.

Düşüşünü izlerken kalbim bir an göğsümde duruyor. Neyse ki çok uzağa gitmiyor. Bisikletin aniden durduğu yerden bir adım öteye düşüyor.

Thayer'a olanları anlatmak üzereydim ki Rhodes bisikletten atladı ve onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bir kenara fırlattı.

Bir anda Ivy'nin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü endişeden iki büklüm olmuş ve elleriyle bacağını kavramıştır. Ivy incinmekten çok ürkmüş görünüyor, adam dizini okşarken bakışları Rhodes'un üzerinde geziniyor.

"Yani, gerçekten çok sevimli bir davranış," diye devam ediyor Thayer, önümde gelişmesini izlediğim şeyden habersiz. "Bunu senden almış olmalı. Tanrı biliyor ya, Rogue'un sevimli tarafı iyi günlerde sınırlı, diğer günlerde ise tamamen bastırılmış durumda."

Rhodes ve Ivy arasındaki bağ, her ikisi de yürümeyi öğrendiğinden beri arkadaş grubumuzdaki herkes için aşikârdı. Kim bilir, fiziksel olarak birbirlerine gidememeleri bir engel oluşturmazaydı, aslında o zamandan önce başlamış olabilirdi.

Rogue, oğlunun en iyi arkadaşının kızına olan takıntısında biraz mizah bularak bu bağlantının sesli bir destekçisidir. Öte yandan Rhys, tüm bu olanlara kesinlikle daha soğuk bir yaklaşım sergiliyor. Rhodes küçük kızına bir metre yaklaştığında ona tıslamaktan başka, büyük grupla birlikte olmadıkları zamanlarda onları ayrı tutmak için her şeyi yapıyor.

Bir ay önce Rhodes'a yaklaşan on ikinci doğum günü için ne istediğini sordum. Sınıftaki diğer çocukların istedikleriyle aynı doğrultuda abartılı bir istek bekliyordum. Bunun yerine, babasıninki gibi iri yeşil gözleriyle bana baktı ve istediği tek şeyin Ivy'yi davet etmek olduğunu, böylece sadece ikisinin oynayabileceğini söyledi.

Kalbimin sevgi ve gururla patlayacağını düşündüm. Thayer'a söylediğimde o da benzer bir tepki verdi. Sanırım mırıldandığı "ahh" sesinin yankıları İskoçya'ya kadar ulaşmış olabilir. Birlikte, bu oyun randevusunu kocasına söylemeden ayarlamak için manevra yapmıştık - ki kocası bunu kesinlikle reddedecekti - ya da benimkine - ki o da en iyi arkadaşının yüzüne bakıp kına yakmaktan kendini alamayacaktı.

Rhys'e Ivy'nin Suki'yle birlikte Nera'da olduğu ve Rogue'un diğer çocuklarımızla birlikte sinemaya ve ardından parka gönderildiği söylendi.

"Beni bekletme, B. Şimdi ne yapıyorlar?" Thayer soruyor.

Burnunu sokmasına kıkırdıyorum. Thayer'ın yüzünü verandamın penceresine yapıştırıp, elini patlamış mısır torbasına gömerek öğleden sonranın planladığı gibi gelişmesini izlemek yerine evde kalmasını sağlamak için sıkı pazarlıklar yapmam gerekti.

Ancak bu sadece bir oyun randevusuyken ve kocalarımız zaten aşırı baskı uyguluyorken bunu bir şova dönüştürmek istemedim. Çocuklar daha küçük ve birbirleri için ne ifade ettiklerini anlamaya hakları var; bu sadece arkadaş olmak da olabilir, daha fazlası da.

Şimdi pencerelere daha yakın olduğum için daha iyi görebiliyorum ve Ivy'nin dizinin kanadığını görebiliyorum. Dudakları yumuşak bir yüz buruşturmasıyla bükülmüş ama ağlamıyor.

Çivi gibi serttir, hep öyleydi. "Ivy bisikletten düştü."

Thayer hemen koruyucu anne moduna geçer. "Ne? O iyi mi? Bana ihtiyacı var mı?"

"Sanırım o iyi. O- Oh." Nefesim kesildi. "Oh, vay canına." "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bekle, bir fotoğraf çekeyim. Aklını kaçıracaksın."

"Beni korkutuyorsun. Yaralandı mı?"

"Öyle değil. Sadece telefonuna bak."

"Ne- Oh." Çığlık atıyor.

"Kulak zarım, Thayer!"

"Kızım, bayıl."

"Gerçek hayatta daha da şirin," diyorum ona, Rhodes'un kollarında şaşkın bir Ivy ile evin arkasına doğru yürüyüşünü izlerken.

Henüz ergenliğe girmedigi için ondan sadece birkaç santim daha uzun. Onu taşımak ona pahalıya patlıyor olmalı ama o bunu kolaymış gibi gösteriyor. Yüzü sert bir ifadeye bürünmüş, bakışları Ivy'nin yüzünde gezinirken bir anlığına yumuşuyor ve kanayan dizine takılınca bir kez daha sertleşiyor.

Eve geri dönerken adımları kararlı, kollarındaki ağırlıktan bir kez bile ürkmüyor. Arka kapıdan sadece birkaç adım uzaklaştığında, "Gitmem gerek Thayer. Ivy iyi görünüyor ama onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor rahatlamış bir iç çekişle. "Beni bilgilendirmeye devam edin."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, telefonu kapatıyorum.

Tam arka kapıya ulaştıklarında, kapıyı onlar için açıyorum. "Hey, çocuklar."

"Anne," diye sesleniyor Rhodes, sesinde alttan alta çılgın bir nota var. "Ivy'yi incittim."

"Sen-"

"Hayır, yapmadın," diye araya giriyor Ivy, başını sertçe sallayarak. "Bisikletten düştüm, B Teyze. Bu benim hatam, Rhodes'un başı belaya girmemeli."

"Bendim." Daha önce fark etmemiştim ama Rhodes normalden birkaç ton daha solgun görünüyordu. "Dikkatli değildim."

"Kimsenin başı belaya girmeyecek," diye onları temin ediyorum. "Bacağın iyi mi, Ivy?"

"Gayet iyi."

Rhodes başını sallar. "O iyi değil. O... o kanıyor."

Oğlumun omzuna rahatlatıcı bir el koyuyorum. "Dezenfekte edip yama yapacağız, merak etme hayatım." Ona doğru uzanmaya başladım. "Onu alabilirim, eminim yorulmuşsundur-"

Geri adım atarak onu ulaşamayacağım bir yere çekti. "Onu taşıyabilirim. Sadece onu nereye bırakmamı istediğini göster."

"Yürüyeblirim," diyor Ivy.

Gözlerini ona diyor. "Hayır, yapamazsın."

Ona göz kırpmıyor, yanakları oldukça pembe bir renge dönüyor ama itiraz etmiyor.

"Sen iyi bir arkadaşınsın Rhodes. Hadi, onu buraya koyabilirsin," diyorum avucumla tezgâha vurarak.

Kızarma sırası Rhodes'ta. Bir yabancı tarafından fark edilmeyebilir ama sevdikleri, ne zaman güçlü bir duygu hissetse kulaklarının kızardığını bilir. Ivy'nin gözleri de kulaklarına kayıyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Rhodes tezgâha doğru yürüyor ve onu yavaşça yere bırakıyor. Geri adım attığında ensesinden ve şakağından aşağı süzülen boncuk boncuk terleri fark ediyorum. Kollarını gizlice sallıyor. Ivy görmüyor ama ben görüyorum.

Düşündüğüm gibi, onu taşımak ona fiziksel bir zarar vermiş.

Onlar ben orada yokmuşum gibi birbirleriyle konuşmaya devam ederken ben de ilk yardım çantasını alıp Ivy'nin yarasını temizlemek için gerekli malzemeleri çıkarmaya koyuluyorum.

"ok özür dilerim."

"Sana söyledim, bu senin hatan değil. Çok eğlenceliydi, B Teyze beni temizlemeyi bitirir bitirmez hemen geri döneceğim."

Rhodes sertleşir. "Hayır, değilsin."

Çenesini meydan okurcasına ona doğru kaldırıyor. "Ben istiyorum." "Hayır."

"Sen benim patronum değilsin, Rhodes Royal. O motora geri döneceğim ve sen de beni eskisi gibi gezdireceksin."

Kesiğine antiseptik srdğmde Ivy yüzünü buruşturuyor. Rhodes bir adım ne çıkıyor, vahşi gözleri kızın dizine sabitlenmiş.

"Bu acıtıyor," diye fısıldıyor usulca.

Islanmış pamuk pedi yaradan uzaklaştırıyorum. Gözlerine baktığımda, yaralandığından beri ilk kez cam gibi olduklarını görüyorum.

Tam zr dileyecekken Rhodes onun elini tutuyor ve kararlı bir güçle parmaklarını avucunun içinde kavırıyor. Avucunu sıkarken ve ona bakarken onu izliyorum.

"Sen tanıdığım en güçlü kızsın. Bunu başarabilirsin."

Ivy'nin gözyaşları daha düşmeden kayboluyor ve yerini küçük başlayıp tüm yüzüne yayılana kadar büyüyen bir gülümsemeye bırakıyor.

Bana başını salladı. "Devam et, B Teyze. Ben hazırım."

Glmsememi bastırıyorum. Bu kesinlikle Thayer'ı öldürecekti ve bu gece onun için yeniden yaratmaya çalıştığımda hikyenin hakkını vermemin hiçbir yolu yok.

İşe geri döndüm, dezenfekte ettim, kuruladım ve sonunda Ivy'nin dizindeki kesiğin üzerine bir yara bandı yapıştırdım. Rhodes tüm bu süre boyunca onun elini tuttu ve tek kelime etmedi.

İşim bittiğinde, o büyüleyici gözleriyle ona bakıyor. "şimdi bir film izleyebilir miyiz? Senin seçmene izin vereceğim," diye ekliyor, anlaşmayı tatlandırarak. Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Lütfen."

Gözleri sessizce adamın yüzünde geziniyor. O da benimle aynı endişeyi görüyor olmalı ki yutkunuyor ve başıyla onaylıyor.

Öğleden sonranın orada bitebileceğini tahmin ettiğim için, "Filmi orada izlemek istersen sinema odasına atıştırmalıklar koydum" dedim.

"Teşekkürler anne."

Kapı çaldı, üçümüzü de şaşırttı.

İçimi çekip başımı salladığımda Rhodes bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor.

"Sanırım bu annen olabilir, Ivy. Ona dizini incittiğini söyledim, eminim iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordur."

Daha çok öğleden sonranın nasıl geçtiğini merak ediyor gibi ama kızamıyorum. Onun burada olması bu deneyimi çok daha keyifli hale getirecek. Kadın tam bir eğlence.

Kapıya yöneliyorum ve kameraları kontrol etmeden açıyorum, onu azarlamaya başlamıştım bile. "Bu işe karışmadan duramayacağını biliyordum-"

Kendimi bir silahın namlusuna bakarken bulduğumda sözlerim aniden kesildi. Önce kafam karışıyor, ön kapımı açtığımda yüzüme doğrultulmuş bir silahla karşılaşmanın bilişsel uyumsuzluğu beni bir an için aptallaştırıyor.

Sonra bakışlarım silahın yanından geçip onu tutan adama yöneliyor. Anlayış ve korku, dehşet verici bir saniyede kafa karışıklığının yerini alıyor.

Peter Gingrinch.

En az sekiz yıl daha hapiste kalması gereken Peter. Peter, zenginliği ve nüfuzuyla cezasının hafifletilmesini ve iyi halden erken tahliye edilmesini sağladı.

Rogue haklıydı ve onu dinlemeliydim ama artık bunun için çok geç.

Hemen kapıyı kollarımla kapatıyorum, içeri giremesin diye arkamdan kapatmaya çalışıyorum. Kendim için korkum yok,

Sadece içerideki iki ocuk için. Tanrı'ya inanmıyorum ama kendimi sinema odasına gitmeleri için dua ederken buluyorum. Peşimden gelmemeleri için. Peter onların orada olduğunu asla bilmesin diye.

"Ne halt istiyorsun?"

Çenesi seğiriyor, yüzü öfkeli bir diktüsle buruşuyor. Şakağındaki damarlar zonklayarak onu her zamankinden daha da çirkin hale getiriyor. "Hiçbir şey değışmedi. Sen hâlâ hatırladığım aynı kendini beğenmiş kaltaksın."

"Ve sen hâlâ sadece kendilerinden daha savunmasız olanlarla kavga edebilen aynı omurgasız korkaksın. Bu kadar alçaktan yumruk atmak için eğilmekten sırtın ağrıyor mu?"

Silahlı alnımın ortasına dayadığında nefesimi tutuyorum. Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştıracak, "Seni öldürtecek aptalca şeyler söylemekten ağzın acımıyor mu?" diye alay ediyor. Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını benimkilere indiriyor. "Bunun için çok daha iyi kullanım alanları da var."

Buz omurgamı ürpertiyor ve bir ürpertiği bastırmak zorunda kalıyorum. Ellerini üzerime koymaya çalışmaktansa beni şimdi öldürmesini tercih ederim.

Beni eve geri dönmeye zorlamak için namluyu alnıma dayıyor ama ben gitmiyorum. Bu beni çocuklara yaklaştıracaksa olmaz.

"Çekil" diye emretti. "Hayır."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun? Seni kafandan vurmayacağımı mı sanıyorsun?"

Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl daha fazla zaman kazanacağımı, onu evimden, k-

"Anne?"

Gözlerim kapanıyor. Boğazımdan bozgunun karışık sesi yuvarlanıyor. Midem düşüyor ve daralıyor, korku içimi ele geçiriyor ve ölümcül bir niyetle sıkıyor.

Peter alay ediyor. "Anne mi? İşte bu beklenmedik ama heyecan verici bir gelişme."

"Sinema odasına git, Rhodes!" Dönmeden bağıriyorum. Peter'a hitaben, "Onu rahat bırak. "Onu rahat bırakın."

bununla hiçbir ilgisi yok."

Yüzündeki ifade çarpık, zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. O bir şey söyleyemedi, kapının arkamda daha da açıldığını hissediyorum.

Kollarımı iki yanıma uzatıyorum ve bedenimi Peter ile oğlumun arasına yerleştirerek Rhodes'u onun bakışlarından koruyorum.

"İçeri gir," diye tısladım.

Peter o kadar hızlı hareket ediyor ki, silahı şakağıma dayamadan önce kendimi destekleyecek zamanım olmuyor. Haykırdım ve başımı tutarak bir dizimin üstüne düştüm.

Küçük eller omuzlarımı tutuyor. "Anne!"

Rhodes'un sesinin dehşet dolu tonu, içimde başımdaki zonklamadan çok daha acı veren bir yara açıyor.

Başımı tutup iniliyorum. "Git, Rhodes. Kaç." "Kal."

Kan alnımdan aşağı ve kaşlarımın üzerinden süzülerek yanağıma damlıyor. Başımı kaldırıp Peter'a ters ters bakıyorum. Korkunç bir şekilde, gözleri benim üzerimde değil.

Oğlumun üzerindeler.

"Kal," diye tekrarlar. Silahını kaldırır ve geri çekilen Rhodes'a doğrultur. "Planlarımı çok daha ilginç hale getirdin, küçük çocuk."

"Bırak onu," diye yalvarıyorum, korku damarlarımdaki kanı donduruyor. "Ne istersen yaparım ama lütfen, lütfen oğlumu bırak."

Peter bana cevap vermek yerine Rhodes'un arkamdan çıkışını izliyor. Kendini düştüğüm yerin önünde konumlandırıyor, omuzları geriye doğru kıvrılmış ve gergin.

"Ben küçük bir çocuk değilim ve annemi incitmene izin vermeyeceğim," diye duyurur.

Benim cesur Rhodes'um. Babası kadar cesur ve koruyucu. "Sen kimsin ve ondan ne istiyorsun?"

Kollarımı arkadan sarıyorum ve onu içime çekmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Rhodes... Yapma."

Şakağıma aldığım darbe başımı döndürüyor. Başım dönüyor ve beynim uyuşmuş gibi hissediyorum. Mide bulantısı boğazımı boydan boya sarıyor, ta ki hasta olacaktım gibi hissedene kadar. Alnımda soğuk bir ter oluşuyor, görüşüm tünelleniyor ve sürünen unutkanlıkla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Peki bu kim?"

Peter'ın sol omzumun üzerinde bir yere sabitlenmiş bakışlarını takip ediyorum, içgüdüsel olarak durumun bir kez daha kötüye gitmek üzere olduğunu biliyorum. Ivy'nin arkamdaki kapı aralığında durduğunu görüyorum, önünde gelişen sahneyi anlamlandırmaya çalışırken yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor.

Kekeliyor, sesi küçük ve emin değil. "B Teyze... Ne..."

Peter silahını oğlumdan Ivy'ye çeviriyor ve Rhodes çılgına dönüyor. "Bırak beni anne." Kollarımda çırpınıyor, kendini tuttuğum yerden kurtarmak için vücudunu her yöne savuruyor. "Anne!" Ellerimi parçalıyor, parmakları derimi kazıyor. "Dur, lütfen. Bırak beni."

Ivy'ye gidip koşmasını umarak onu serbest bırakıyorum. Ona doğru hamle yapıyor ama Peter önce davranıyor. Elinin bir hareketiyle Rhodes'u yolundan itiyor ve onu ön merdivenlerden aşağı uçuruyor.

Çığlık atıyorum, şiddetli darbeden dolayı hareket edemeyecek kadar zayıf düşmüşüm. Gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor ve onları kırıştırtarak uzaklaştırıyorum, bu sırada gözlerim kanla yıkanıyor.

"Rhodes..." Zayıfça sesleniyorum, bilincimi korumaya çalışıyorum.

Rhodes beşinci ve son basamağa kadar yuvarlanır ve görünüşe göre yara almadan kolayca ayağa kalkar. Yüzü kararlı, ifadesi kızgındır ve hemen merdivenleri bir kez daha tırmanmaya başlar.

Ama artık çok geç.

Peter, Rhodes daha ilk basamağı çıkmadan Ivy'yi avucunun içine alır. Peter'ın eli Ivy'nin üst kısmını sarınca Ivy ağlamaya başladı.

Parmakları acımasızca kızın etine saplanıyor. Eli o kadar büyük ki, kadının küçük pazusunun etrafını tamamen sarıyor.

Tekmeleyerek ve çığlık atarak savaşıyor. Soğuk metalin boynunun arkasındaki noktaya dokunduğunu hissettiğinde anında donakalır. Gözleri Rhodes'unkilerle çarpışarak genişler.

Ellerini havaya kaldırarak olduğu yerde durur.

"Lütfen ona zarar verme." Gözleri vahşi, Ivy'den Peter'a ve oradan da bana kayıyor, panik içinde nereye odaklanacağını bilemiyor.

Ona yardım edebilmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum, bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyorum. Her iki avucum da yerde ve Peter beni ikinci kez tabancayla kırbaçladığında kendimi yukarı itiyorum.

Bu darbeye savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bir kemik yığınının içine düşüp sırt üstü yuvarlanıyorum. Rhodes'un dehşet dolu çıığı kulaklarımda yankılanıyor. "Anne!"

Neredeyse örsle ağırlaştırılmış gibi, göz kapaklarım isteğim dışında kapanıyor. Onları birkaç kez daha kırıştırmayı başarıyorum ama boşluğu uzak tutmak için harcadığım çaba muazzam.

Rhodes, "Bırak Ivy gitsin," diyor.

"Hayır."

Göz kırp.

Rhodes öfkesinin ağırlığı altında titriyor. "Ne istiyorsun?"

"İntikam."

"Neden?"

"Sevgili yaşlı annen hayatımı mahvetti."

Lanet yalancı.

"Onu öldürecektim ama şimdi onu ve aileni daha da yok edecek bir şey olduğunu görüyorum. O da işte bu küçük kız." Acı dolu bir inilti çıkaran kemiksiz Ivy'yi sallıyor. "İkiniz de onu çok önemsiyor gibisiniz. O da benimle geliyor."

"Onu alamazsınız!" Rhodes harekete geçer. Öne atılır ama Peter göğsüne tekme atınca geri düşer.

"Hayır..." Fısıldıyorum, tek hece zar zor anlaşılıyor.

Bu oyun buluşmasının Thayer'ın evinde olmasına izin vermeliydim. Kapıyı asla açmamalıydim. Kameraları kontrol etmeliydim. Kim olduğunu görür görmez Peter'ın suratına yumruk atmalıydim.

Yapmalıydim.

Başarısız oldum. Başaramadım. Başarısız oldum.

Göz kırp.

"Lütfen..." Rhodes ayağa kalkmaya çalışırken yalvarıyorum.

"Kapa çeneni," diye tıslıyor Peter bana. "Fikrimi değiştirip kafana bir kurşun sıkmadan önce kapa şu lanet çeneni."

"Onu alamazsın," diye tekrarlıyor Rhodes daha sert bir şekilde. Ivy gözyaşları içinde, "Rhodes, korkuyorum," diye fısıldar.

Yüzünden aşağı.

Göz kırp.

Göz kapaklarım yüz ton ağırlığındaymış gibi hissediyorum, karanlık beni çağırdıkça göz kırpmalarım giderek sıklaşıyor.

"Onu ben götürüyorum," diye duyuruyor Peter, tüm duygulardan yoksun bir sesle.

Rhodes, Peter'ın önünde durana kadar son basamağı tırmanır. Silah ona doğru gelirken hiç irkilmiyor.

"Eğer onu götürüyorsan, beni de götür."

Göz kırp... Göz kırp... Göz kırp...

"Rhodes... Hayır," demeyi başarıyorum. Beni görmezden geliyor.

Göz kırp.

Çenesi yukarı kalktı. "Beni de almadan onu almana izin vermeyeceğim."

Peter'ın zalim gülümsemesi, tüyler ürpertici bir sesle kahkaha atana kadar uğursuzca geriliyor.

Göz kırp.

"Eğer sen de ölmek istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim."

Göz kırp.

"HAYIR!" Çığlığımın sesi şu anda yapabileceğimden daha yüksek çıkıyor. Bunun Ivy'nin sesinin benimkine

katılmasından kaynaklandığını fark ettim,

Rhodes'un teklifinden duyduğu korku tıpkı benimki gibi onun ses tonuna da yansıdı.

Peter silahını sallayarak Rhodes'u kendisini merdivenlerden aşağıya kadar takip etmeye çağırır.

"Özür dilerim anne. Çok özür dilerim," diye fısıldıyor Rhodes yanımdan geçerken.

Ağlamadığını görüyorum.

O korkmuşve kararlı ve ve kombinasyon beni mahvediyor.

"Lütfen..."

Rhodes arkasını döndüğünde merdivenlerin dibindedir. Gözleri artık camsıdır.

"Baban seni kurtaracak. Kurtaracağını biliyorum." Ağlamaya başladı. "Lütfen ölme."

Göz kırp.

Bu sefer gözlerim açılmıyor. Gitmeden önce son düşüncelerim bir daha uyanıp uyanmayacağım ve eğer uyanırsam oğlumun ve en iyi arkadaşımın kızının ölüp ölmeyeceğı.

Karanlık beni ele geçiriyor ve bilincimi kaybediyorum Yanağımdan tek bir damla yaş süzölüyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Bellamy

Gözlerimi açtığımda bir hastane odasında yatıyorum, etrafım arkadaşlarımla çevrili, onların kocaları ve benim kocam belirgin bir şekilde yok. İlk başta ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Uyanıyorum ve sevdiklerimi gördüğümde gülümsüyorum. Yüzlerindeki kasvetli ifadeyi gördüğümde bu gülümseme bir kalp atışıyla siliniyor.

Ve her şey çığlık atarak bana geri geliyor.

Dehşet. İçimi burkan korku.

Oğlumun kaçırıldığının yürek parçalayan farkındalığı.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Six elimi iki eliyle sıkıyor, yüz hatlarına eşit derecede kederli bir ifade yayılıyor. Benim için çabalıyor, dudaklarında titrek bir gülümseme belirliyor, ama onu tutmayı başaramıyor ve olduğu kadar hızlı bir şekilde kayboluyor.

"Bana bunun kötü bir rüya olduğunu söyle."

Ağzı açılıp kapanıyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Dudakları gergin bir çizgi halinde düzleşiyor ve gözleri sulanıyor.

Nera'ya bakıyorum. "Lütfen, Ner."

Başını iki yana sallar. "Keşke yapabilseydim. Her şeyden çok, keşke yapabilseydim."

Thayer'in köşeye büzüldüğünü, bacaklarını vücuduna çektiğini ve kollarını sardığını gördüğümde gözyaşlarım sel oldu.

kendi etrafında.

"Thayer..." Yanaklarım ıslandığı gibi ağzım da aniden kurudu. "Çok özür dilerim. Çok, çok, çok üzgünüm. I-"

Ayağa kalkıp yatağa geliyor ve kollarını bedenime doluyor. Gözyaşlarının boynumun dibindeki deriye düştüğünü hissediyorum.

"İyi olmana sevindim, B," diye fısıldıyor, vücudu hıçkırıklarla sarsılırken bile.

"Çok üzgünüm-"

"Dur. Bu senin hatan değil." Alnımdaki yaradan kaçınmaya dikkat ederek yüzümü kapatıyor. "Bu senin suçun değil."

Gözlerinin içine bakıyorum, kendi çaresizliğimin ve korkumun bakışlarına yansıdığını görüyorum. Bu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor ama yine de soruyorum.

"Ivy..." Sesim kesiliyor, bir sonraki hece umutsuz bir mırıltıdan başka bir şey değil. "Rhodes?"

Yüzü kırılıyor, bir Jenga kulesinin düşüp paramparça olmasına en yakın ifadeyi görüyorum. Kaşları aşağı doğru çekiliyor ve yeni bir gözyaşı dalgasını yutmaya çalışırken dudakları titriyor. Başını sallıyor ve beni bırakıp arkasını dönüyor. Nera ayağa kalkıp onun peşinden gidiyor ve bir kolunu omuzlarına doluyor.

"Tanrım... Onu durdurmalıydım. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, B," diye güvence verdi Six.

Ben. "Görüntüleri hepimiz gördük, o-" Sesi boğazında düğümleniyor. Düşen bir gözyaşını yakalamak için avucunu gözünün altına sildi. "Bunu izlemek Rogue'u neredeyse öldürüyordu. Gingrinch sana vurduğunda, çocukları aldığı anda, sen orada baygın ve kanlar içinde bırakıldığında çıkardığı sesler... Sanki fiziksel olarak içeriden parçalanıyor gibiydi." Bir elini ağzına götürüyor, içinden tedirgin bir ürperti geçiyor. "Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Başımdaki zonklama, kalbimdeki sızı ve karnımdaki katıksız korkunun yanında hiçbir şey. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve her şeyi yeniden yapabilsem.

"Nerede o?" Ben soruyorum. "Rogue nerede?"

Nera bana "O diğlerleriyle birlikte, çocukları aramak için şehri paramparça ediyor" dedi.

Thayer yorgun bir elini yüzüne silerek yanaklarını kuruluyor ve olanları anlatırken sonsuz güç rezervlerini kullanıyor.

"Seni bulan bendim. Her şey olup bittikten sadece yirmi dakika sonra evinize geldim. Tüm bu aksiyonu kaçırmaya dayanamadım ve Ivy'nin iyi olduğundan emin olmak istedim - Ivy'nin iyi olduğundan." Yan tarafa bakıyor, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Anı değişince bu gülümseme aniden kayboluyor. "Seni ön merdivenlerde kanlar içinde ve baygın halde bulmak, B... Sanırım bir parçam öldü ve geri geleceğinden emin değilim. Öldüğünü sanmıştım." Sesi duyulabilir şekilde çatlıyor. "Hemen Rogue'u ve bir ambulans çağırdım. Daha kötüye gidebileceğini düşünmedim ve sonra çocukların kayıp olduğunu fark ettim," diye açıklıyor. "Rogue geldiğinde ve seni baygın, Rhodes'u da kayıp bulduğunda kalp krizi geçirecek sandım. O... O bunu iyi karşılamadı, B. Buraya geldiğinde ve sen götürüldüğünde yüz binlerce pound değerinde ekipmanı yok etti. Onu dışarı atmaya çalışan iki polise saldırdı. Phoenix onu tutuklanmaktan ve hapse atılmaktan kurtarmayı başardı ama o kendini tamamen kaybetti. Rhys, Tristan ve Phoenix'in onu sürükleyerek götürmesi gerekti. Sonunda onu sakinleştiren tek şey çocukları bulmaya yeniden odaklanmasını sağlamak oldu."

"Seni terk etmek istemedi. Onsuz uyanmanı istemedi," diye ekliyor Six. "Hayatının geri kalanını burada olmadığı için senden af dileyerek geçireceğini söyledi. Bu imkansız bir karardı, ya karısı ya da oğlu."

"Rhodes ve Ivy'yi bulması için ona ihtiyacım var," diye ağlıyorum.

Nera başını sallar. "Biz de ona böyle söyleyeceğini söylemiştik."

Rogue'un benim saldırıya uğradığımı ve oğlunun kaçırıldığını öğrendiğinde ne durumda olduğunu ancak hayal edebilirim. Peter bana zarar vermek için yola çıktı ve eminim ki darbelerinin ne kadar yanlışlıkla doğru olduğunu bilmiyordur.

Rogue'un ailesinin hedef alındığını, ölebileceğimi ve oğlunun da annesi gibi ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde yaşadığı acıyı ölçmenin bir yolu yok. Travmatik geçmişiyle olan benzerlikler onda bu tepkiyi tetikledi, ancak bu sefer ona yardım etmek için yanında olamadım.

Peter'ın kocamı bu kadar incitmesi benim ruhuma öldürücü bir darbe vurdu.

"Ne kadar sürecek?"

Sixtine sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayar ve başka tarafa bakar. Thayer yine ağlamaya başlıyor, hâlâ Nera'nın kollarında. Nera gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, birbiri ardına onlara bakarak. "Saldırı ne kadar önce oldu? Ne kadar zamandır baygınlığım?" Başımdaki zonklamadan irkilerek doğruluyorum. "Ne zamandır kayıplar?"

Thayer öne çıkıyor ve elimi kendi eliyle kavlıyor. Nera onu takip ediyor ve elini ikimizin elinin üzerine koyuyor. Rahatlatıcı dokunuşunu benimkine en son ekleyen Six oldu.

"Yirmi sekiz saat otuz yedi dakika." Thayer'ın sesi kesildi. "İşte bu kadar zamandır yoklar."

Rogue ve Rhys'in çocukların izini bulup onları kurtarması için elli bir saat daha geçmesi gerekiyor. Elli bir saatlik zihinsel işkence ve eziyet, Peter'ın bana fiziksel olarak uygulayabileceği her şeyden daha acı vericiydi.

Sırayla ağlarken ve birbirimiz için güçlü olmaya çalışırken Thayer'a sarılarak geçirdiğimiz elli bir saat. Bitmek bilmeyen elli bir saat, kum saatindeki kum taneleri o kadar dayanılmaz derecede yavaş düşüyor ki, zaman hanımefendinin birçok başarısızlığım için benimle kişisel olarak alay ettiğini düşünüyorum.

O süre boyunca Rogue'u görmedim. Onun ve Rhys'in uyumadıklarını, yemek yemediklerini, hatta bir saniye bile durmadıklarını biliyorum.

çocuklarımızı aramaktan vazgeçtik.

Sonunda onları Gingrinch'in baldızının adına kayıtlı bir çiftlik evine kadar takip ederler. Thayer ve ben oraya doğru giderken, Peter ve hapishanede kaldığı kısa süre içinde tanıştığı iki suç ortağının öldüğünü söylemek için aradılar.

Umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğumuz sözleri onaylamalarını beklerken, oksijen solunum yollarımızda hapsolmuş ve ciğerlerimiz kaskatı kesilmiş bir şekilde telefonun başında oturuyoruz.

"Onlar..." Yutkunuyorum. "Yaşıyorlar mı?"

"Hayattalar," diye mırıldandı Rhys. "İyiler."

Thayer ve ben haberler karşısında rahatlayarak birbirimizin kollarına düştük. Hayattalar, her şey yoluna girecek.

Geriye dönüp baktığımda, zarar görüp görmediklerini sormalıydım.

Rhys'in bu soruya cevabı inanılmaz derecede daha ölçülü olurdu.

Bu, **o l a c a k l a r ı n** daha iyi bir göstergesi olabilirdi.

Oğlumu tekrar gördüğümde, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hemen anladım. Peter'a evdeyken erkek olmadığını söylemişti ama öyleydi.

O benim oğlumdu.

Ve şimdi o gitti.

Onun yerinde, gözleri ölü ve eskiden kalbinin olduğu yerde bir boşluk olan on iki yaşında bir çocuk duruyor. Henüz tam bir erkek değil, ama kesinlikle artık bir çocuk da değil. Bana bakarkenki bakışlarındaki düzlük bana babasının onunla tanıştığım günkü bakışlarını o kadar çok hatırlatıyor ki, bu beni yolumda durduruyor.

Yaşadığım şok ciğerlerimdeki nefesin kurummasına neden oluyor. O nazik, masum çocuk gitmişti.

Onu o gün kaybettim ve bir daha asla geri alamayacaktım. Peter bunu benden, hepimizden aldı.

Rhodes sorguya çekildiğinde neredeyse umutsuzluğa kapılmış, yaşadığı çile hakkında tek kelime etmeyi ya da nasıl hissettiğine dair bir ipucu vermeyi reddetmiştir.

Mermer gibiydi; soğuk, güzel ve nüfuz edilmesi imkânsız. Kurtarılmasının hemen ardından duygularını ifade ettiği tek an Ivy'yi gördüğü andı.

Ve bu belki de en büyük şoktu.

Daha önce onu her gördüğünde bakışlarında hürmet ve hayranlık parlarken, ona ilk bakışında neredeyse komaya girmiş halinden sıyrıldı ve dili, en yumuşak hedefleri kesen en keskin kılıçlar gibi ona doğru savruldu.

"Benden uzak dur," diye tısladı, ayağa kalktı ve yüzüne doğru yürüdü. Kadın duvara doğru sinmiş, bakışlarını itaatkâr bir şekilde aşağıya dikmiş, tüm vücudu titriyor ve boyun eğiyordu. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Adını duymak, sesini dinlemek ya da parfümünü koklamak istemiyorum. Senden nefret ediyorum."

Yumruklarını sıkmış ve burun delikleri alevlenmiş bir halde dudaklarından durmaksızın kezzap fışkırırken ona doğru yaklaşmıştı. O da buna katlanmış, usulca ağlamış ama kendini savunmak ya da çürütmek için tek kelime etmemişti.

Önce dehşet içinde donup kalan dört ebeveyn daha sonra harekete geçerek onları ayırdı. Rhodes sürüklenerek götürülürken bile kıza bağırmaya, Ivy de ağlamaya devam etti. Öylece kalakaldık, ondan gelen bu ani duygusallık karşısında şaşkınlık ile öfkesinin derinliği ve seçtiği hedef karşısında şaşkınlık arasında kaldık.

Önümüzdeki haftalar ve aylar boyunca kaç kez sorarsak soralım, ikisi de o üç gün boyunca neler olduğu hakkında konuşmadı. Tozun dumana karışmasını bekleyip aradan biraz zaman geçtikten sonra onları yeniden bir araya getirmeyi denedik ama sonuç hep aynı oldu. Rhodes acımasızdı ve Ivy ona bakmadan kabul etti.

Çocuklarımızı sağ salim geri almış olabiliriz ama onlar da sağ salim kurtulmuş değillerdi. Hem de hiç.

İkisi de değişmişti.

O üç gün boyunca yaşananlar ikisini de kendi yöntemleriyle yok etti.

Hayat eskisi gibi devam edemezdi.

Hiç de normal hissettirmeyen yeni bir normale doğru ilerlediğimiz ayların ardından, Rogue ve ben Londra'dan ayrılmak gibi zor bir karar aldık.

Yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı. Rodos'un travmadan, Ivy'nin sürekli tetikleyiciliğinden uzakta, temiz bir sayfa olan bir yerde yeniden başlaması için bir fırsat.

Anneme daha yakın olmak için ailemizi Chicago'ya geri götürdük. Büyükannelelerinin yanında olmak çocuklarıma ve aileme bir bütün olarak yardımcı oldu, ancak arkadaşlarımdan uzak kalmak inanılmaz derecede zordu. Bu doğru bir karardı, ancak daha önce hiç olmadığım bir şekilde evimi özliyordum ve kızlarla her gün konuşmamıza ve birbirimize sık sık FaceTime göndermeye çalışmamıza rağmen, aynı şey değildi.

O bir öğleden sonrasının dalgaları, kurduğumuz ailenin temelini çatlattı. Bu çatlaklar uzun süre bizi birbirimizden uzaklaştırmaya devam etti. Her şeyin nihayet yerine oturması için yıllar geçmesi ve biz ebeveynlerin aradan çekilmesi gerekecekti.

Hepimiz yeniden mutlu olacaktık ama o zaman bunu bilmiyordum.

Mezuniyetten Yirmi Yıl Sonra

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rhys

Ana binadan çıkıp ılık Haziran gününe doğru yürüyoruz, çeşitli çiftler el ele tutuşarak mükemmel bir şekilde kesilmiş çimlerin üzerinde ilerliyor.

Binaya doğru geri dönen Rogue, bir kolunu Bellamy'nin omuzlarına doluyor ve oğluna bakıyor.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun Rhodes?"

Söz konusu çocuk omuz silkiyor, yüzü okunmaz bir maske gibi.

"Sıkıldım amına koyayım," diye cevap veriyor umursamazca. Bellamy kaşlarını çatar. "Dil!"

Rhodes topuklarının üzerinde döner ve hepimizin onu gölet ile orman arasındaki yol ayrımına götüreceğini bildiği bir yoldan yürüyerek uzaklaşır.

Gidişini izliyorum ve on dört yaşındaki bu çocuğun bugünlerde çocuktan çok erkek olduğunu fark ediyorum. Boyu şimdiden iki metreyi aşmış, kestane rengi saçları ve karamsar koyu yeşil gözleri var. Kendi iyiliği için babasına çok fazla benziyor.

Onu bir çocuk olarak düşünmeye devam etmeliyim, çünkü onu bir erkek olarak görmeme izin verirsem, kızıma yaptıklarından dolayı boğazını boynundan koparmak isteyeceğim. Kızıma yaptıklarından dolayı

Buradaki herkes onun bu buluşmada dikkat çekici bir şekilde yer almadığını ve bunun tek sebebinin Rhodes olduğunu düşünüyor.

Nera kızına doğru döner. "Peki ya sen? Hayatının önümüzdeki dört yılı hakkında bir fikrin var mı?"

Suki annesine gözlerini devirir. "Her neyse."

Saçını küstahça savurarak Rhodes'un peşinden gider.

Suki'nin girişken, komik ve nazik olduğu bir zamanı hatırlıyorum ama o eskidendi.

Neredeyse bir gecede değişti.

Bugünlerde, büyümesini izlediğim küçük kızdan neredeyse ayırt edilemiyor. Kayıtsızlıktan düpedüz kindarlığa uzanan duygularla sarmalanıyor, jilet gibi keskin dili en yakınındakileri hedef alıyor, eskiden tanıdığım kızın soluk bir taklidi.

Ailesi sorunun kökenine inmek için müdahale etmeye çalışmış, ancak sonuçlar ters tepmiştir. Bir zamanlar babasının gözbebeği ve annesinin el üstünde tuttuğu ortanca kızyken, şimdi en iyi günlerinde bile onlara soğuk davranıyor.

Ve bunun onları incittiğini biliyorum.

Astra eski en yakın arkadaşının uzaklaşmasını üzüntü ve özlem arasında gidip gelen bir ifadeyle izler. Suki'nin bir gecede değişen yüzünde bir başka kayıptı. Bildiğim kadarıyla, aralarında hiçbir zaman resmi bir anlaşmazlık olmadı; bir gün Suki ona soğuk davranmaya başladı.

Phoenix kızının omzuna koruyucu bir el koyar.

"İyi misin, yıldız?"

Ona tatlı bir gülümseme veriyor, arkadaşları ne kadar değiştiyse kendi kişiliği de o kadar sabit.

"Evet, baba. Oryantasyonun çok faydalı olduğunu düşündüm."

Astra diğer çocukların olmadığı yerde nazik davranıyor. Annesinin ailesi neredeyse kurulduğu günden beri RCA'ya geliyor. Benim Aptallar için Futbol kitabına ne kadar ihtiyacım varsa onun da oryantasyona o kadar ihtiyacı var.

Royal Crown Akademisi'ne ilk gelişim değil ama her zaman tuhaf bir deneyim olmuştur. Kızları için umutları ve hırsları olan bir ebeveyn olarak arazide ve koridorlarda yürümek, bu koridorlar eskiden ortalığı kasıp kavurduğum koridorlarla aynı olduğunda bir tür beden dışı deneyimle birlikte geliyor.

Nereye dönsem, burada geçirdiğim zamana dair anılar canlanıyor gözümde.

İyi, kötü, dünyayı sarsan, az önce çıkarken önünden geçtiğimiz dolap gibi, Thayer'a aynı anda dokunduğum dolap. Karıma baktım ve yanaklarının pembeleşmesi bana onun da benimle aynı kirli düşünceleri düşündüğünü söyledi.

Ayrılmadan önce dolaba geri dönmek için kesinlikle zaman ayırmamız gerekecekti.

Neyse ki kızlarımızdan hiçbiri burada değil, yoksa mahcup olurlardı. Hayes de Cato ve Kiza gibi iki yıldır RCA öğrencisi olduğu için onu yanımızda getirmedi.

Ve Ivy.

Onu RCA'ya kaydettirmek söz konusu bile olamazdı. Kraliyet ailesi gibi biz de kaçırıldıktan sonra ona çok ihtiyaç duyduğu yeni bir başlangıç sunmak için Londra'dan taşınmıştık. Real Madrid ile bir sözleşme imzaladım ve İspanya'ya taşındık.

Ivy o çileden sonra kendini gömdüğü karanlık delikten yavaş yavaş çıkarılmıştı. Şimdi daha iyiydi ama tamamen değil. Hâlâ tam olarak doğru olmayan bir şeyler vardı, annesi ve ben tam olarak ne olduğunu anlayamıyorduk, sanki küçük bir parçası hâlâ kayıptı.

Kendisine hiç benzemeyen yoğun sessizlik nöbetleri geçirmeye eğilimliydi, bakışlarının başka yöne kaydığı ve ulaşılmaz olduğu zamanlar.

O anlarda ne düşündüğünü bilmek için tüm servetimi verirdim, eğer hayal ettiğim gibi kendine zihinsel işkence yapıyorsa.

Babası olarak onun tüm acılarını dindirmek istiyordum ve bunun için en uygun yer Rodos'tan kurtulmak gibi görünüyordu.

Eğer onu yalnız yakalarsam, babasının canı cehenneme, onu öldürmeyeceğimi garanti edemezdim.

Bu arada, onları ayrı tutmak için Ivy'yi Madrid'de yerel bir ortaokula kaydettirmeye karar verdik, bu yüzden o da burada değildi.

"Thornton'ın hâlâ burada olduğuna inanabiliyor musunuz?" Anka kuşu çekiştiriyor.

Tristan homurdanıyor. "Yok artık. Nera ve beni ne zaman birlikte görse anevrizma geçirmenin eşiğine geliyor, bu yüzden çok uzun sürmeyebilir," diye ekliyor sesinde umutlu bir notayla.

"Çocukların önünde olmaz," diye söyleniyor Nera içinden, başını hemen yanımızda takılan Juno ve Hana'ya doğru eğerek.

"Oryantasyonlar için bu kadar, değil mi?" Altı soruyor. "Şimdi ne yapmalıyız?"

Rogue yüzünde utanmazca açık saçık bir gülümsemeyle karısına doğru döner. "Bell ve ben kütüphaneye bakmaya gidiyoruz."

Kızarıyor ve Riot yüzünde tiksinişmiş bir ifadeyle ona bakıyor. "Baba, lütfen bir daha anneme bizim önümüzde yaptığın gibi bakma. Zengin olduğumuzu biliyorum ama dünyadaki hiçbir para benim terapi masraflarımı karşılayamaz."

"Ya da benimkini," diye keskin bir şekilde ekliyor River.

"Kütüphanede ne var baba?" Rowan soruyor.

"Annen ve ben orada çok zaman geçirirdik," diye sırtarak ona şakacı bir şekilde vuran Bellamy'ye bakıyor. Gingrich'in elinden yediği darbeler yüzünden alnında hâlâ belli belirsiz bir yara izi var. "Arka raflardan birinde hâlâ yumruk şeklinde bir çukur var mı diye bakmak istiyorum."

River kaşlarını çattı. "Neden olsun ki?"

"Annen başka bir adamla hayatına devam etmekle tehdit ettikten sonra bir delik açtım."

"Anne!"

"Hey, Bağlam! I oldu başlıklı için. Senin Baba beni aldatıyormuş gibi yapmıştı."

Rowan dehşet içinde babasına döndü. "Baba!"

Rogue'un yüzü kararır. "Aptalın tekiydim," diye mırıldanarak bir kolunu Bellamy'nin omzuna doluyor ve onu kendine çekiyor. "O gün yaptıklarımın sonuçlarını öğrendim. Gidelim tatlım," diye ekliyor ve ana binaya doğru geri dönüyor.

"Hey, biz ne olacağız?" Riot soruyor.

Bellamy, "Kendinizi biraz eğlendirin, sevgilim," diye cevap veriyor. "On dakika içinde döneceğiz-"

"Yirmi," diye araya girer

Rogue. "Yirmi dakika."

Riot iğrenmiş bir ses çıkarır ve en yakın arkadaşına döner. "Hadi Juno, gidip göleti kontrol edelim." Yryerek uzaklaşır, diğer çocuklar da itaatkâr bir şekilde onu takip eder.

"Dikkatli olun!" Altı kişi arkalarından seslenir.

Tristan Nera'nın elini tutar. "Sonunda yalnızız. Ormanla bitmemiş bir işimiz var, değil mi bebeğim?"

Arkasına bile bakmadan onu sürükleyip götürüyor.

Thayer yüzünde imalı bir ifadeyle bana bakıyor. Daha tek kelime bile etmeden onu kollarıma aldım.

"Futbol sahası mı?" diye soruyor kaşlarını sallayarak.

"Futbol," diye düzeltiyorum gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, dudaklarını dudaklarımla buluşturmadan önce. "Ama, evet."

Altı'nın Anka'ya doğru döndüğünü duydum. "Peki ya sen? Sen nereye gitmek istiyorsun?"

Elleri kızın belini bulduğunda göğsünden memnun bir gümbürtü yükseliyor. "Nereye istersen. Ben hep senin olduğun yerde olmak istedim."

Dördümüz farklı yönlere doğru yürürken, bir kapının kapanıp diğerinin açıldığını düşünmeden edemiyorum. Tüm ocuklarımız, birlikte, her şeyin başladığı yerde

bizim için başladı, yıllardır yaşadığımız aynı dünyaya
damgalarını vurmak üzereler.
Yeni bir nesil başlıyor.

Sonsöz / Mezuniyetten Yirmi Dört Yıl Sonra

BÖLÜM OTUZ İKİ

Phoenix

Oda o kadar küçük ki, bir duvardan diğerine üç adımda geçebiliyorum. Karanlık gözlerimi yakıyor ve onları yetersiz aydınlatılmış alana yeniden uyum sağlamaya zorluyor. Tek ışık odanın tek penceresinden içeri süzülüyor, diğer üç duvarı boş ve toz akarlarının boğucu ucuz kokusunu yayan kirli, ucuz panellerden oluşuyor.

İlk kez değil, kendime neden burada olduğumu soruyorum. Cevabı biliyorum, ama cevap sadece biraz tatmin edici olduğunda soruyu bir döngüde tutmanın terapötik bir yanı var.

Gerçek şu ki, karım beni burada istediği için buradayım.

Ve karım benden ne yapmamı isterse, sorgusuz sualsiz yaparım.

Bu, bundan özellikle mutlu olduğum anlamına gelmiyor.

Söz konusu kadın, sert ışığıyla yıkanan tek pencerenin önünde durmuş, önündeki manzarayı seyrederken kollarını kavuşturmuş.

Tam arkasında durana kadar yürüyorum, vücudumun sıcaklığı omurgasından aşağıya doğru küçük bir ürperti gönderiyor.

Bakışlarımı zorlukla, boynunun yumuşak zarafetine hayran olduğum Six'in ensesinden ayırdım ve ona baktım

kalktım, bakışlarım pencereden onunkileri takip ediyordu.

İki polisin karşısında oturan çocuğu gördüğümde çenem seğiriyor.

Çocukla uzaktan yakından alakası yok. Tamamen yetişkin bir adam, cüssesi, bariz tavırları ve camın diğer tarafındaki odada oturmasının nedeni, onda çocuksu hiçbir şey olmadığının kanıtı.

"Ona bak, Altı."

Kolları göğsünde geriliyor. Topuklarını sık sık yere vurup bir katır kadar inatçı olduğu pek görülmemiştir ama belli ki bu o zamanlardan biri.

İçimi çektim.

Bunu üstlenmektense inatla benden Amalfi Sahili'nde bir malikane almamı istemesini tercih ederim.

"Öyleyim."

"Evlat edinmek istediğin kişi bu mu?"

Bir kez başını sallıyor. Gözleri söz konusu çocuk-adamdan bir an bile ayrılmıyor. Bana bakmıyor ve bu bile tek yönlü pencerenin panjurlarını indirip ona daha fazla bakmamasını istememe neden oluyor.

"Evet. İçimde bir his var, açıklayamıyorum. Sanırım onun hayatımızda olması gerekiyordu."

"O on sekiz yaşında. Bize ihtiyacı yok." Bu onu geri döndürdü.

Sonunda.

Ve şimdi söylediklerime pişmanım, bana bakmasını istediğime pişmanım, çünkü yüz hatlarında öyle bir dehşet ve hayal kırıklığı ifadesiyle bana bakıyor ki zamanı geri sarıp son otuz saniyeyi geri almak istiyorum.

"Hangi on sekiz yaşındaki çocuğun ailesine ihtiyacı yoktur ki? Ona kim ev sahipliği yapacak, ona kim bakacak, onu başarılı olmaya kim itecek?" Daha sessiz, "Ailenin senin yanında olmasını istemez miydin?" diye ekliyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, bunu hak etmediler."

"Onu sevebilecek ebeveynlere sahip olmayı hak ediyor." Bir kez daha arkasını dönüyor. "Kurtarmak için asla çok geç değildir

Birisi."

Altı pencereye bakar, gözleri tekrar çocuktadır.

Bırakın onu, pencerenin diğer tarafında birinin olduğunu bilmesine imkân yok ama yine de sanki onun bakışlarını hissediyor. Bakışları onu bulduğu anda, yüzü polislerden uzaklaşıyor ve gözleri camın arkasından görmeden onunkilerle birleşiyor.

Yüzünün sağ tarafında oluşan morluk ve oldukça benzersiz yüz hatlarını şekillendiren meydan okuyan alaycılığıyla bile inkar edilemez derecede yakışıklı. Düz, sert bir çene çizgisi, kulağından çapraz olarak çenesinin ortasına kadar inen öfkeli bir yara iziyle gölgelenmiş. Öfkeyle yanan gözleri neredeyse kıpkırmızı. Birkaç kez kırılmış bir burun. Lekesiz yanaklarında bir sürü güzellik izi.

Belirgin öfkesi onu çarpıcı kılıyor.

"O şiddet yanlısı," diye belirttim. "Sorunları var." "Sevilmeye ihtiyacı var," diye savunuyor.

Yılın başlarında Six, birlikte çalıştığı birkaç sosyal hizmet uzmanı aracılığıyla ailesinin durumundan haberdar olmuştu. Her ne kadar halihazırdaki iş yükü onu bunaltmış olsa da, eşim her zamanki gibi kendisine ihtiyacı olduğu aşıkaran birine sırtını dönememişti.

Davayı üstlenmeye karar vermiş ve özellikle çocuğun ailesiyle birlikte çalışarak onları rehabilite etmeye çalışmıştı.

Onlara iş buldu ve temizlenmeleri için kaynaklara erişim sağladı. Onlara yardım etmek için her şeyin ötesine geçti.

Dört ay önce, her ikisinden de resmi olarak çocuk üzerindeki ebeveynlik haklarını sona erdirmeye niyetlerini beyan eden bir mektup almıştı. Onları bulmaya çalışmış ama onlar da geldikleri ahlaksızlık çemberine geri dönmüşler.

İki ay sonra, bugün, polis departmanından bir telefon alır ve çocuğun evsiz bir adama saldırdığı için tutuklandığını ve üzerinde kartvizitinin bulunduğunu söyler.

Şimdi de onu evlat edinmemizi istiyor.

Astra'yı doğururken neredeyse ölüyordu, bana gelip başka bir bebek evlat edinmeye hazır olduğunu söylemesi için yıllarca bekledim. Hiçbir zaman söylemeyince beklemekten sıkıldım ve bunu ona kendim sordum.

Her seferinde cevap aynıydı.

Hazır değilim. Elimizdekilerle mutluyum.

Karşı çıktığımdan değil. Geri kalan zamanda üçümüz olmaktan mutluydum, sadece onun da aynı şekilde hissetmesini istedim.

Evlat edinmekle ilgilenmediği anlaşılnca, sormayı bıraktım. On sekiz yıl boyunca uykuda kaldıktan sonra nihayet bu sabah yeniden ortaya çıktığında hazırlıksız yakalandığımı söylemek yetersiz kalır.

Bir bebeği değil, bir çocuğu bile değil, yasaların gözünde gerçek bir erkeği evlat edinmek istediğini öğrenmek bir başka şoktu. Polis karakolundan alınması gerektiğini öğrenmek ise üçüncü ve son sürprizdi ve beni neredeyse bitirecekti.

Altı kişi mantığa karşı kör görünüyor, çok sayıda ve geçerli argümanlarım sağır kulaklara düşüyor.

Zamanım azalıyor, ben de son kozumu oynuyorum.

Bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz.

Sonra da evimde bu yabancıyla yaşamak zorunda kalacağım. "Evsizleri döven bu çocuğu gerçekten istiyor musun?

insanlar Astra'nın etrafında eğlenmek için mi?" Homurdanıyorum. "Onun üvey kardeşi olacak."

Sertleşiyor ve kısık gözlerinin arasından bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. Bu belden aşağı vuruşun bedelini bana ödetmek üzere olduğunu biliyorum.

"Bana yirmi dört yıl önceki halini hatırlatıyor, Nix. Dünyaya karşı öfkелisin, acın ve kızgınlığın seni içten içe yiyip bitiriyor. Bence sunabileceğimiz sevgi dolu bir yuvamız var ve eğer bu yuvayı açıkça ihtiyacı olan birine açmazsak, **birbirimizi** hayal kırıklığına uğratmış oluruz. Astra

Bunu anlıyorum." Hâlâ kaynayan gence bakmak için geri dönüyor. "Ve sırf ondan uzak durmak için ona "çocuk" demeyi bırak. Onun bir adı var. Onu kullanın."

Mutsuzca homurdanıyorum, durumdan rahatsızım, Altı'nın bana açıkça kızgın olmasından rahatsızım.

Bu, içinde bulunmaya alışık olduğum bir pozisyon değil.

Ve bundan kurtulmak için ona istediğini vereceğimi biliyorum.

"Ares benim, Nix. Öyle olduğunu biliyorum."

"Bu 'benim' saçmalığına dikkat et, Altı," diye öfkelenirim. "Fazla rahatladığını hissedersen on sekiz yaşındaki birini öldürmekten çekinmem."

Six bana bakıyor. Sert ışık onun güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor. Gözleri şimdi bana şefkatle bakarken yumuşak bir şekilde parlıyor, öfkesi asla çok uzun sürmez.

"O benim oğlum, yani. Onun hayatına girmem gerekiyordu. Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre bekledim - onu bekliyordum. Astra buna alışacaktır. Ona yardım etmemiz gerektiğini anlayacaktır."

Bana göz kırpmıyor, eli göğsümü buluyor.

"Bırak o gözleri vahşi kız," diye inliyorum. "Beni ikna etmek için ağır topları getirmene gerek yok. Eğer bunu istiyorsan, sahip olacaksın."

Yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bizimle eve gelebilir."

Mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor ve birden onun bir anısı zihnimde öyle güçlü bir şekilde canlanıyor ki nefesimi kesiyor. O, on sekiz yaşında, saçları rüzgârda savruluyor, çilleri yanaklarında dans ediyor, onunla Kör Tepe'den aşağı kızakla kaymayı kabul ettiğim için şimdi olduğu gibi mutlu bir şekilde el çırpıyor.

Onu mutlu etmek beni de mutlu ediyor. Hep öyle olmuştur.

Polislerin dikkatini çekmek için parmak eklemlerimi cama vuruyorum. Ayağa kalkıyorlar ve çocuk, Ares, tek yönlü pencereye kaşlarını çatıyor.

Polisler bizimle buluşmak için odadan çıkarken Altı'ya, "Onlara onu eve götüreceğimizi söyle. Suçlamaları ortadan kaldıracam. Ama sana söylüyorum vahşi kız, yanlış bir hareket yaparsa gider. Seni ya da Astra'yı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

Tereddüt ediyor, dudağını ısırıyor.

"Üç." "Ne?"

"Üç vuruş politikası. Hadi ama Nix, bu kadar çabuk uyum sağlamasını bekleyemezsin. Ailesi tarafından terk edildi. Kızgın. Öfkelenmek zorunda. Bir hata adil değil, bu onu başarısızlığa sürükler."

"Benim sorunum değil. Bir."

Kollarını kavuşturur, alt dudağı inatla dışarı çıkar.

"Üç."

İç çekiyorum. "Peki, tamam. İki, burada cömert davranıyorum." "İki buçuk."

"Altı..."

"İki buçuk," diye tekrarlıyor.

"Burada bir yarımı nasıl tanımlıyorsunuz?"

Bir omzunu kaldırıyor ve omuz silkiyor. "Bu takdire bağlı bir yarım olacak. Eğer bir hata yaparsa, bunun yarım ya da tam ihtar sayılacak kadar büyük bir suç olup olmadığını tartışacağız."

Kendi kollarımı çapraz

yapıyorum. "İki." "Üç," diye karşı çıkıyor.

Ona homurdanıyorum. "Takas böyle yapılmaz."

Yanıt olarak tatlı tatlı gülümsüyor. "Benim dünyamda öyle."

"Tanrı aşkına, tamam. İki buçuk, ne kadar saçma olsa da." Six mutlulukla çığlık atıyor ve kendini kollarıma atıyor, kolları ensemeye dolanırken sıcak vücudu benimkine yaklaşıyor. "Bu kadar mutlu olma vahşi kız. Eğer iki buçuk vuruş yaparsa, onu öldürürüm."

"Yapmayacaksın. O da yapmayacak." Dudaklarıma hızlıca bir dizi öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Kapılar açılıp polisler içeri girerken homurdanarak cevap verdim. içinde.

Serbest Bırakma onu geri için ve Zemin, Biz git hakkında serbest bırakılması ve Ares'in vesayet sürecinin görüşülmesi.

Bir ay içinde Astra, Suki ve Rhodes, Rogue ve Bellamy'nin dört yıl önce açtıkları özel üniversite Royal Crown College'daki ilk yıllarına başlayacaklar. En büyük oğulları RCA arazisine ilk ayak bastığında, bir gün mezun olacağı ve yüksek öğrenimine devam edeceği beklentisiyle bu okulu kurdular.

RCA'dan göletin diğer tarafında, ana kampüsten sadece birkaç yüz metre uzaklıktaki ormanın içinde yer alan ve şimdi ortaokulla aynı tesislerden bazılarını paylaşan kolej, şimdiden prestijli bir ün kazandı.

Bu yılın başında kabul edilmek ve kayıt yaptırmak başka biri için imkansız olurdu, sadece zamanlamadan dolayı değil, öğrencilerin dikkate alınmak için bile neredeyse mükemmel bir not ortalaması gerektirdiğinden, Ares'in sürdürmediğinden emin olduğum bir şey, ama endişelenmiyorum.

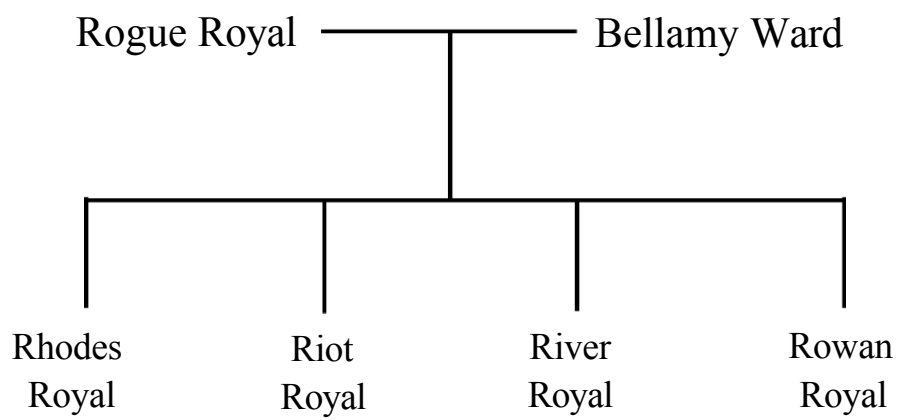
Rogue'un yönetim kuruluna bir istisna yaptıracığını biliyorum. Biz.

Kesin olan bir şey var - sayfa dönüyor ve bu Çocuklarımız için yeni bir dönemin başlangıcı. İşler ilginçleşmek üzere.

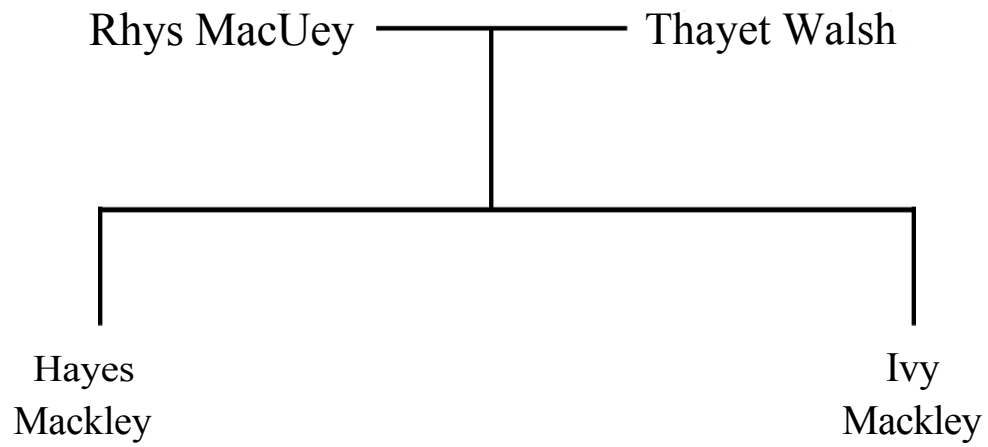
Son... Şimdilik.

Aileler

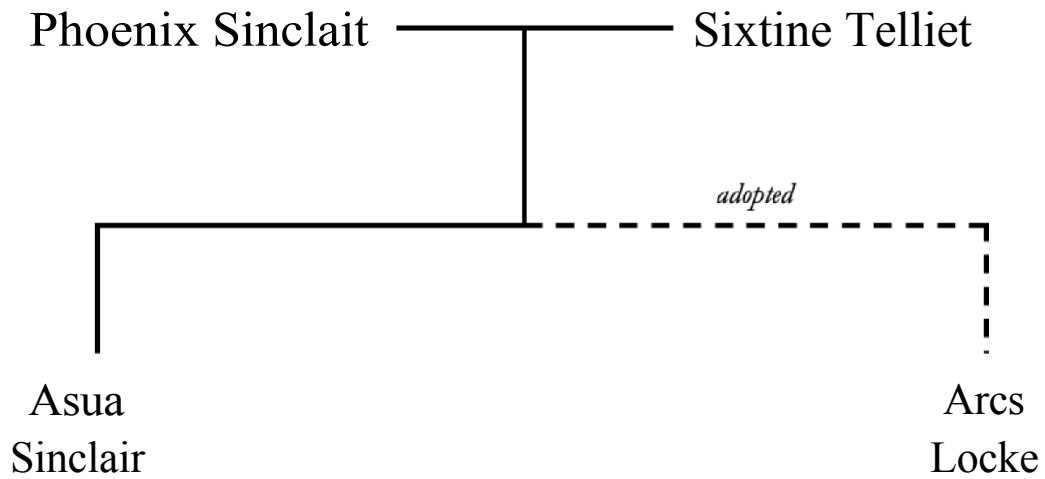
The Royals

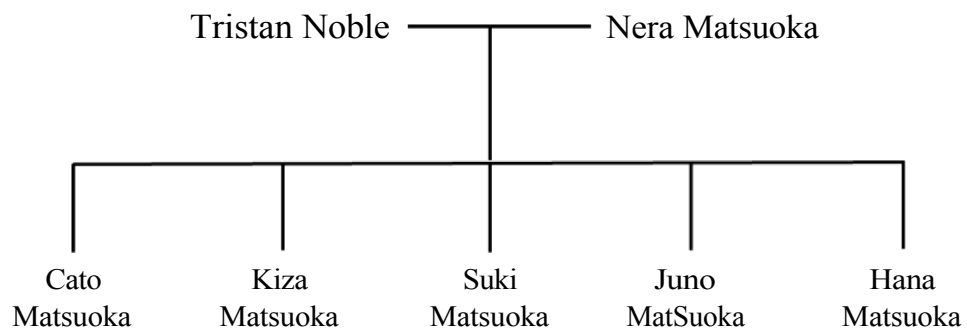
The Mackleys

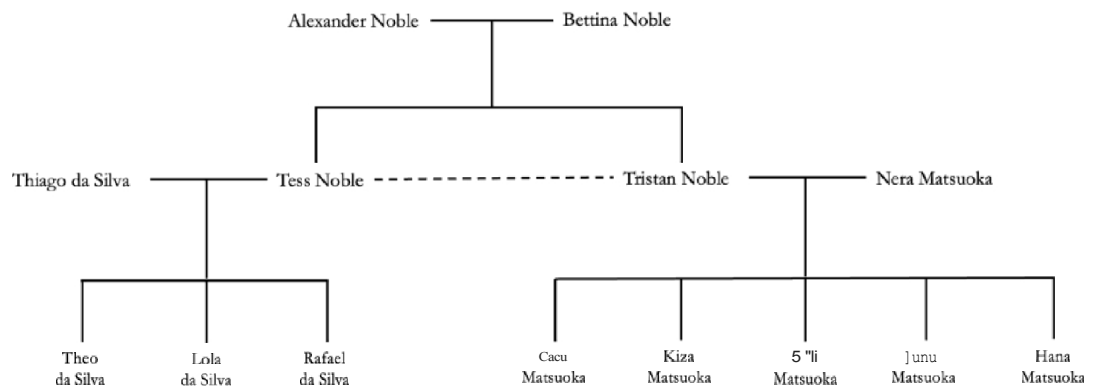
Bu Sinclaizs

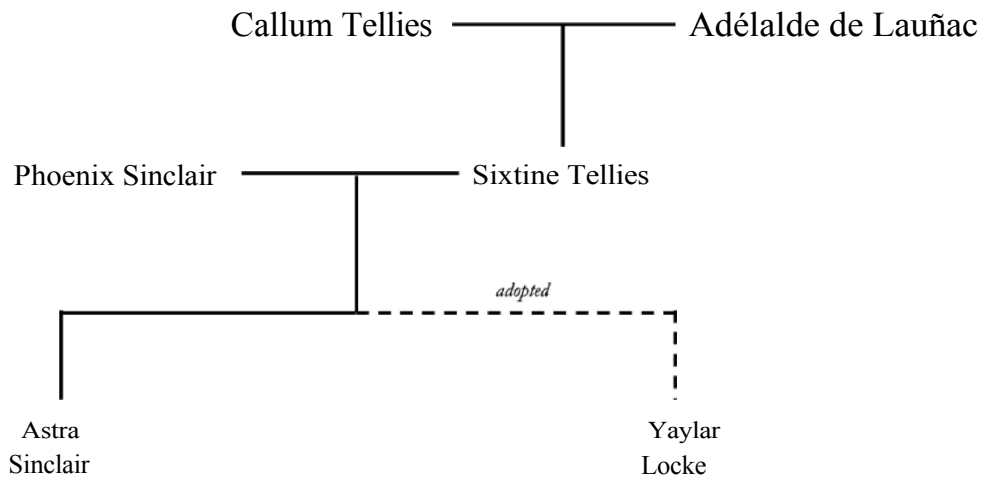
Matsuokalar

Soylular

The Telliers

Yazar Hakkında

Khai Hara

Khai Hara şu anda New York'ta yaşayan Amerikalı bir yazardır. Romantik türün hevesli bir hayranı olan 'It Must Be Fate' altıncı romanı ve Royal Crown Academy serisinin son kitabıdır. Boş zamanlarında seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, okumaktan ve sevgilisiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor.

erkek arkadaşı ve köpekleri Thunder.

Yaklaşan yayınlardan haberdar olmak için onu @authorkhaihara adresinden IG'de takip edin.

Bu Serideki Kitaplar

Kraliyet Taç

Akademisi Kral___Çok

Yaşa

Rogue & Bellamy

"Devam et, yardım için ıglık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramayacak."

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim?

Benden nefret ettiği için tabii ki. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem ve benim için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım- beni kırmasına izin vermeyeceğim.

Yalanlarınızın Bedelini Ödeyin
Rhys & Thayer

Rhys

Onu gördüğüm an, onu istiyorum.

Ve istediğimi her zaman elde ederim.

Bu benim rekabetçi tarafım.

Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmek beni zaten öfkeliendiriyor ama caydırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Eninde sonunda bana boyun eğeceğini ve benim olacağını biliyorum.

Bundan o kadar eminim ki arkadaşlarımla onu bir ay içinde çözebileceğime dair iddiaya girdim.

Umarım pişman olmam.

Thayer

Onunla tanıştığım andan itibaren, beni elde etmeye kararlı.

Benim de en az onun kadar rekabetçi olduğumu ve dengiyle karşılaştığını bilmiyorum.

Royal Crown Akademisi'nde atletik
Son senem için burs; önemsedğim tek şey saha içinde iyi performans ve saha dışında bolca eğlence.

Yerleşik kalp kırıcının hiçbir oyunuyla ilgilenmiyorum ama futbol yıldızı kişisel Koçum olduğunda kendimi içine çekilmiş buluyorum.

Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, onun farklı bir yönünü görüyorum ve kendimi her geçen gün ona biraz daha aşık olurken buluyorum.

Ama ona gerçekten güvenebilir miyim?

Yalanlarının Bedelini Öde Kraliyet Tacı'nın ikinci kitabı Akademi serisi. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için ilk kitapla başlamanız önerilir.

Çok Yaşa Kral. Bu, olgun, hafif yavaş yanan, yeni yetişkin romantizmidir.

kıskanç/tutkulu kahraman ve bolca endişe. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

Ben Her Zaman Seninim
Phoenix & Sixtine

Efsanenin nasıl devam ettiğini
hepimiz biliriz. Kız erkekle tanışır.
Aşık olurlar.
Evlenirler.

Ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.
Peri masalı. Her kızın istediği, her kızın hayalini kurduğu
son.

Kısa bir an için, aptalca, safça, kaderimizin bu olduğunu
hayal etmeme izin verdim. Bu bizim
Arkadaşlık daha fazlasına dönüşecek ve sonsuza dek
birlikte olacaktık.

Gerçek şu ki, hikayemiz daha başlamadan sona erdi;
ayaklarımda kan, yanaklarımda gözyaşları ve kırık kalbim
onu hiç istememiş birinin ellerinde sonsuza dek tutsak
kaldı.

I Was Always Yours, Royal Crown Academy serisinin üçüncü kitabıdır. Bir kitap olarak okunabilir Bağımsız bir roman, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk iki kitabı olan Kral Çok Yaşa ve Yalanlarının Bedelini Öde ile başlamanız tavsiye edilir.

Bu, kıskanç ve sahiplenici bir kahraman, çok fazla endişe ve daha da fazla tetikleyici uyarı içeren olgun, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

Karanlıkta Aşk
Tristan & Nera

Sahte bir isimle İsviçre'ye sürüldüm, babam tarafından onu küçük düşürdüğüm için ceza olarak bir yılımı şımarık zengin çocuklara öğretmenlik yaparak geçirmeye zorlandım.

Beladan uzak durmam, skandallardan kaçınmam, sorumluluk almayı öğrenmem gerekiyordu.

Onunla tanışmamam gerekiyor.

Daha RCA'nın kutsal koridorlarına adımımı atmadan her şeyi berbat ettim.

Ve işte orada.

Benim sınıfımda.

Koridorlarda

.

Damarlarım

da.

Her lanet yerde.

O benim çöküşüm olacak. Ya da belki, kurtuluşum.

Karanlıkta Aşk, Kraliyet Tacı'nın dördüncü kitabıdır. Akademi serisi. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk üç kitabı olan Çok Yaşa Kral, Yalanlarının Bedelini Öde ve Ben Hep Senin Olmuştum ile başlamanız önerilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.